

Ankara Forumlarda Tanışıyor, Tartışıyor, Öğreniyor...

Türkiye milat gibi bir yaz yaşıyor. Unutulmaya yüz tutan - kenti dönüştürmeyi becerememenin katliamı - 17 ağustos depremi sonrası İstanbul'da açık/yeşil alan sınıfında toplanma yeri olarak belirlenen 480 noktanın (280'i yapılaşmış durumda) en önemlilerinden ve kent merkezinde kalmış son nefes alanlarından gezi parkı'na kışla/avm fikri, bardaktaki taşmanın gözle görünen hali oldu. Devlet eliyle şiddet ve öldürülen arkadaşlarımız da evde durmanın anlamsızlığını yüzümüze çarpan bir gerçek olarak acılarımıza eklendi...

...

"Ve Gezi olaylarıyla herkesin kucağında bir bebek oldu. Biri getirdi ve bir gezi bebeği bıraktı hepimizin eline. Sosyalistin, sosyal demokratının, liberalinin, apolitiğinin, ulusalcısının, çevrecisinin kucağına bir bebek bıraktı. Şimdi herkes, bu bebek ne yer, ne içer, nasıl büyür onu düşünecek. Parklardaki forumlar da budur bence. Yani biz bu çocuğu nasıl büyüteceğiz. Bunu tartışıyorlar. Ve o bebeğin büyüyeceğini biliyoruz elbette."

Dosya >> s. 6 - 15

Korkmayın
Dünyalılar Biz Dostuz

Ceyhun Burat >> s.3

Can F. Kenedi

Ebru Basa >> s.4

Ankara'nın Bug'unu Söyleşi

Besim Can Zırh

Tanju Gündüzalp >> s.16

Bir EGO Kampanyası Vardı

Aydan Öz >> s.17

"Katılmamıza Gerek Yokmuş!"

Aysel Köksal Akyol >> s.18

"Zaman" Kavramı Üzerine

Ahmet Say >> s.22

Cem Aksel ile
İstanbul'dan Ankara'ya Caz

Zeynep Ömür Yılmaz >> s.23

Rantsal Dönüşüme Devam

Özge Altınyayla >> s.24

Merhaba değerli Solfasol çalışanları...

Nasılınsınız arkadaşlar umarım iyisinizdir? Bizleri soracak olursanız biz çok iyiyiz.

Arkadaşlar göndermiş olduğunuz Solfasol gazetesinin Temmuz sayısını aldım. Teşekkür ederim göndermiş olduğunuz mektupları yayınlamışsınız. Emeğinize, yüreğinize sağlık.

Dostlar bu mektubu bir teşekkür mektubu olarak algılamamızı istiyorum. Ve sizinle bir iki hapisanede geçen anekdotu paylaşmak istiyorum.

Arkadaşlar sanırım Solfasol gazetesinin temmuz sayısını tüm Gezi tutsaklarına göndermişsiniz. Bu duyarlılık için sizleri kutluyorum. Temmuz sayısı tutsakların eline geçer geçmez herkes harıl harıl size mektup yazmaya başladı. Sanırım bu ay mektup yağmuruna tutulacaksınız. Şüphesiz bu durumda Gezi direnişine ve Gezi tutsaklarına olan duyarlılığınızın payı büyük.

Hapishanede bir solfasol gazetesi hayaleti dolaşılıyor. Gezi tutsakları tarafından sevilerek okunuyorsunuz. Bunu size aktarmak istedim. Çalışmalarınızda motive edici bir etkisi olur diye düşündüm. Duyarlılığınızdan dolayı yeniden teşekkür etmek istiyorum.

Arkadaşlar biliyorum hala yazım kötü düzeltememişsin diyeceksiniz. Burada yıllardır tutuklu olanlar zamanla düzeleceğini söylüyorlar "tutuklu oldukça yazarsın yazdıkça güzelleşir." Diyorlar. Umudum yazım güzelleşmeden tahliye olmak.

Dostlar biliyorsunuz İzmir'de 4 operasyon oldu. Toplam 49 kişi tutuklandı işte ben de o operasyonların ilkinden gözaltına alınıp

tutuklanmıştım. Bizim iddianamemiz hazırlandı, mahkeme tarihimiz de 10 Eylül olarak belirlendi. Umudumuz bu mahkemede tahliye olmaktan yana. Ancak ne olur ne biter bilmiyoruz. Aslında İzmir savcılığı ve mahkemesinin tavrına baktığımızda oldukça katı olduklarını düşünüyoruz. Ancak "umut fakirin ekmeğidir" demişler tahliye bekliyoruz. Sizden ricamız internet sitenizden ya da bir şekilde mahkememizin tarihinin duyurusunu yapmanız. Mahkememiz Gezi tutsaklarının ilk mahkemesi olma özelliğini taşıyor. Bu sebeple kamuoyunun ve basın ilgisini çekeceğini düşünüyoruz. Bu duruma siz de katkı sunarsanız seviniriz. Arkadaşlar ziyaretin kısa olanı makbuldür. Bana müsaade. Sizi meşgul etmeyeyim. Biliyorum daha çok işiniz var. Kendinize iyi bakın. Çalışmalarınızda başarılar. En kısa zamanda özgür günlerde görüşmek dileğiyle Dirençle kalın.

Gezi Tutsağı Dostlarımızdan Mektuplar >> s.5

Şair Ahmet Erhan'ı Uğurladık

1976'da Militan Dergisi'ndeki şiirleriyle tanıştık Ahmet Erhan'. Ankara Gazi Eğitim'de okudu. 1980 darbesinden sonra, Ahmet Erhan'ın 1980 darbesine meydan okuyan şiirlerini Yarın Dergisi'nden okudu Ankaralılar. Ahmet Erhan, bir dönem Adana Demirspor'un genç takımında da top koşturmuştu. "Kağıtlardan kazıdık, kendimize gömdük seni"...

"Bir demli çayla kandırırız acıyı.."

Solfasol >> s.20 - 21

ODTÜ Ormanında Gezinti

Seda Meşeli Allard / Görseller: Xavier Allard-Özlem Özkan >> s.19

Ankara'nın Kirli Suyu

ASKİ her yaz yaşanan içme suyu konusundaki güvenilir olmayan durumunu bu yaz da devam ettiriyor. 2007 yılı Temmuz ayında yaşanan uzun su kesintisinden sonra günümüze kadar her yıl bir olay patlak verdi. Bildirdiği gibi o kesintiden sonra sular kokmaya ve bulanık akmaya başlamıştı. Takip eden yıllarda gerek Kızılırmak projesi, gerek Düzce'den borularla su taşınması projesi olsun Ankara suyu hiç gündemden düşmedi. Son olarak geçen sene ortaya çıkan çeşme suyundaki alüminyum sülfat.

Kimya Mühendisleri Odası (KMO) 5 Temmuz 2012'de yaptığı açıklama ile konuyu gündeme getirmiş ve bu kirlilik Sağlık Bakanlığı (SB) tarafından belirlenerek kabul edilmişti. Hatta Sağlık Bakanlığı Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne yazı ile konuyu bildirmişti.

Peki ya sonra? Sonrası belediyenin aymazlık ve korku günleri...

Kullanım suyundaki alüminyum miktarının İnsani Tüketim Amaçlı Sular Hakkında Yönetmelik (17.05.2005 tarih 25730 sayılı Resmi Gazete) gereği üst sınırı 200 µg/L (mikrogram/litre) olarak belirlenmiştir. Ancak SB, Ankara Halk Sağlığı Laboratuvarı'nın iki aylık izleme sonucu 22.07.2013 te yayınladığı rapora göre bazı ilçelerdeki alüminyum oranı;

Çankaya'daki bir noktada: 636.02 µg/L

Yenimahalle'deki bir noktada: 593.10 µg/L

Mamak'taki bir noktada: 745.98 µg/L

Etimesgut'taki bir noktada: 969.22 µg/L

olarak ölçülmüştür.

Belediye bu raporları hiç dikkate almadı. Çünkü kabul etmesi durumunda siyasi, hukuki ve cezai sorumluluklar altında kalacaktır.

Gelelim; sudaki alüminyumun ne olduğuna ve nereden kaynaklandığına. Alüminyum sülfat (Al₂(SO₄)) endüstriyel atık su ve içme suyu arıtımında pıhtılaştırıcı olarak kullanıyor. Suyun içerisindeki organik atıklara tutunur ve molekülün ağırlaşmasını sağlar. Daha sonra dinlendirme havuzlarında çöktürülerek sudan ayrılır. Ancak yoğun su ihtiyacının yaşandığı Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarında, su, havuzlarda yeterince dinlendirilemediği için içerisindeki alüminyum ve diğer ağır metal bileşikleri ayrılmaz.

İnsan vücudunda sürekli birikerek sinir sistemini tahrip eder ve ileriki yaşlarda tehlikeli Alzheimer hastalığına sebep olur. Diğer yandan çocuklarda hafıza gelişimini ciddi şekilde engelleyen alüminyum elementinin içme suyundan uzaklaştırılması gerekmektedir.

Kentler için temiz ve içilebilir suyu temin etme görevi belediyelerindir. Bu sebeple Ankara Büyükşehir Belediyesi acil olarak sınırları içerisinde bulunan arıtma tesisinin kapasitesini arttırmalı ve yenileme çalışmalarını başlatmalıdır. *Engin Aygün*

Bir Arada Film İzlemek Mümkün: Ankara Engelsiz Filmler Festivali

Gerekli koşulların sağlanmaması nedeniyle sinemaya gidemeyen, film festivallerine katılmayan engelli seyircilerin önündeki engeller, **Ankara Engelsiz Filmler Festivali** ile kalkıyor. Festival; görsele ve işitselliğe dayalı bir sanat dalı olan sinemada bile gerekli düzenlemeler yapıldığında; göremeyen, işitemeyen seyircilerin de aynı seyir zevkini alabileceğini ortaya koyarak, engellilerin toplumsal yaşama daha eşit katılımına katkı sağlamayı amaçlıyor.

Engelli ve engelsiz tüm seyircilerin filmleri birlikte izleyebilecekleri, söyleşi ve atölyelere katılabilecekleri **Ankara Engelsiz Filmler Festivali, 3 Eylül Salı** akşamı **Cer Modern**'de Rezan Yeşilbaş'ın Altın Palmiye ödüllü kısa filmi **Sessiz Be Deng** (2012) ile açılacak ve 8 Eylül 2013 tarihleri arasında Cer Modern, Cinemaximum ve Armada sinemalarında devam edecek.

Engellilik hakkında farkındalık yaratan filmlerin yer aldığı **Engel Tanımayan Filmler**, geçtiğimiz üç senenin en çok ses getiren ödüllü filmlerinin yer aldığı **Dünyadan**, son dönem Türkiye sinemasının en iyi filmlerinden ikisini içeren **Türkiye Sineması**, genç yönetmenlerin çektiği kısa filmlerden oluşan **Uzun Lafın Kısası** ve küçük festival seyircileri için özel olarak hazırlanan **Çocuklar İçin** bölümleri, Festival programını oluşturan bölümler.

Tüm filmler sesli betimleme, ayrıntılı altyazı ve işaret dili eşliğinde

Festival'deki tüm filmler, sesli betimleme, işaret dili ve ayrıntılı altyazı eşliğinde gösterilecek. Engeli olmayan seyirciler ise Festival stantlarından edinecekleri kulaklıklarla filmleri orijinal seslerinden takip edebilecekler. Festival'de yönetmen ve film ekipleriyle yapılan söyleşiler de işaret dili çevirmeni eşliğinde gerçekleştirilecek. *Onur Mat*

Detaylı bilgi: Puruli.co

Ergenekon Davası'nda 7 Yıl Sonra Karar Açıklandı

Soruşturma süreciyle birlikte 7 yıl süren Ergenekon Davası'nda nihayet sanıklar hakkında karar açıklandı. Kararın açıklanması sırasında, sanık yakınları mahkemeye alınmadı, sanıklara söz verilmedi.

Dava boyunca 23 ayrı iddianame birleştirildi. Birbirinden farklı 230'dan fazla dava daha açıldı. Yüzbinlerce sayfalık iddianame ve ekleri elden geçirilmeye çalışıldı. Toplamda 600'den fazla duruşma yapıldı. İlk kez bir Genelkurmay Başkanı, terör örgütü kurmak ve hizmet ettiği iktidarı şiddet kullanmak suretiyle yıkmaya çalışmakla suçlandı ve mahkum oldu.

Darbelerle yüzleşmek ve darbecileri mahkum etmek amacıyla yapılan mahkeme boyunca, birbiriyle alakalı olmayan birçok suç, birbiriyle alakalı olmadığı bilinen sanıklara isnat edildi. Darbelerden mağdur olan, darbecilerden şikayetçi olmak isteyen birçok kişinin müdahil olması kabul edilmedi. Ergenekon iddianamesinde belirtildiği gibi darbe planlayanlar hakkında deliller sunarak kitaplar yazanlar, darbecilerle birlikte tutuklandı, yargılandı. Gazetesine bomba atılanlar, atan şahıslar, yine aynı suçlamalarla suçlandılar. Bilirkişiye sunulmayan açık olmayan, sahte olduğu iddia edilen ya da karartılan deliller, olduğu yazıldı çizildi, söylendi, hatta ispat edildi. Mahkeme kimi sanıkları, tanık olarak çağırdı ve hedef gösterip, adam öldürmeye teşvik ettiği söylenen o sanıklar serbest bıraktı. Sanıkların tanık olarak çağrılmasını istediği birçok kişiye mahkemeye çağırılmadı.

Askerler, profesörler, sanatçılar, gazeteciler, milletvekilleri, işadamları, sendikacılar, bombacılar, tetikçiler hep birlikte yargılandılar. Yargılananların birçoğu 5 yıl yakın sürelerde tutuklu kaldılar. Henüz gerekçeli karar açıklanmadı; ancak davanın böylesine karışık olması ve sonuçların da bu karışıklığı azaltmayıp tersine tartışmalı suçlamalarla sonuçlanması, insan hakları uzmanları, basın ve sanat kuruluşları ve diplomatik çevreler dahil olmak üzere, birçok uluslararası çevreden tepki görüyor. *gazeteler/abo/solfasol*

Çalışma Yaşamında Sendikasızlık ve İş Cinayetleri...

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın açıklamasına göre, Temmuz 2013 itibarıyla 11.5 milyondan çok işçi çalışmasına karşın, sendikali olanlar, 1 milyon bile değil. Devletin verilerine göre sendikalaşma oranı %10'ların altında. Gerçekte ise sigortasız çalışanlar ve dolayısıyla, ev işlerini yapan kadınlar gibi görünmeyen emek de dahil edildiğinde çalışan kişilerin sayısının 30 milyona yakın olduğu biliniyor. Bu durum göz önüne alındığında, sendikali oranı %3'lerin bile altına düşüyor. Bir de bu sendikaların önemli bölümünün, işveren ve iktidar yanlısı *sarı sendikalar* olduğu dikkate alındığında, durum daha da acıklı bir hale geliyor.

Yine, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın 2012 iş kazaları raporuna göre iş kazalarında ölen işçi sayısı: 745. Bakanlığın 2011 verilerine göre iş kazalarında ölen işçi sayısı 1710 olarak bildirilmişti. Bakanlık, bu azalmayı önemli bir başarı olarak gösteriyor. Ancak Bakanlığın 2012 verilerini, 2012 boyunca tüm ülkedeki iş cinayetlerini raporlamaya çalışan İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (ISIG)'in rakamlarıyla karşılaştığımızda önemli farklar ortaya çıkıyor. Devletin rakamlarına göre 2012'de sadece 9 kadın işçi ölmüş, oysa ISIG'in 2012 raporlarında en az 61 kadın işçi, iş cinayetine kurban gitmişti; yine devletin rakamlarına göre 2012'de iş kazalarında ölen tarım işçisi 9, oysa ISIG en az 90 işçinin öldüğü rapor edildi... Devlet belli ki 2012 boyunca, ölenlerin sayısında azaltma yapmış olmalı

Devlete göre işin sağlığı ve güvenliği önem taşıyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği bile diyemeyen bir devletimiz var: Tamamen işverenden yana bir bakış açısı. Bu bakış açısıyla bile isteye, adeta davetiye çıkartılan iş cinayetlerinde ölen işçiler de, iş kazasında ölen işçiler oluyor...

ISIG'in Temmuz raporuna göre, sadece Temmuz ayındaki iş cinayetlerinde ölenlerin sayısı en az 120. Ölenlerin 41'i TOKİ'nin şantiyelerinde ölen inşaat işçileri. Ölenlerin 22'si yoksulluk sınırı altında yaşayan tarım işçileri. Ölenlerin 113'ü erkek, 7'si kadın. Temmuz'da iş cinayetlerinde ölen çocuk işçiler de var, 10 yaşındaki Ökkeş, 12 yaşındaki Sabahattin, 14 yaşında ölen Yakup ile Salih, 15 yaşında ölen Nezir, 16 yaşında ölen Ferdi'yle Süleyman ve 17 yaşında ölen Hüseyin olmak üzere 8 çocuk işçi, Temmuz ayındaki iş cinayetlerinde katledildiler. *ISIG/abo/solfasol*

Biliyorduk, Eskişehir'de Ali İsmail'i Öldüren Kimliği Belirsiz Kişiler, Zaten Polisti!?

Eskişehir'de feci şekilde dövülerek öldürülen Ali İsmail'in katillerinin arasında polislerin olduğu görgü tanıkları ve kamera kayıtları ile kesinleşti. Bilindiği gibi Eskişehir Valisi Tuna, İsmail'in katillerinin polis olmadığını söylemiş ve göstericiler olduğunu ima etmişti. Görev tanımı içinde, hizmet ettiği kent halkının güvenliğini sağlamak, korumak olan Eskişehir Valisi, İsmail'i öldürenlerin hala polis olmadığını iddia ediyor. *abo/solfasol*

Bir Demokrasi Dersi Daha: Sakın Afişleri Yırtmayın, Çoluk Çocuk Demezler, Hesabını Sorarlar...

Adana'da Başbakan Erdoğan'ın bayram nedeniyle astırdığı mesajları ilan tahtalarından yırtan 16 yaşında 3 çocuk, polis tarafından MOBESE kayıtları kontrol edilerek yakalandı ve gözaltına alındı. Çocuklar, polis tarafından "Başbakana Hakaret" suçlaması ile savcılığa gönderildi. *gazeteler/abo/solfasol*

Meril'in Anısına Bisiklet Turu Ardından Korkmayın Dünyalılar Biz Dostuz

Ceyhun Burat - ceyhunburat@gmail.com

Son zamanlarda, bisiklet gören şaşkın şehirli için bulduğum bu sloganı çokça kullandım. Bunun nedeni ise insan odaklı olmayan şehircilik anlayışına, on yıllardır kademeli olarak alıştırılmış olan halkımın; bisikletli gördüğünde verdikleri tepkiler ve şaşkın bakışlarıdır. Bu duruma; geçtiğimiz günlerde yapılan ve Ankara'da bugüne kadar yapılmış en yüksek katımlı bisiklet organizasyonu olan turdan bir örnek verip konuyu bu tura bağlamak istiyorum.

Yaklaşık elli bisikletli olarak turun başlangıç noktasına doğru Eskişehir Yolunda seyrediyorduk. O esnada telefonla konuşan ve bizi görünce nutku tutulan bir vatandaş: "Abiiii yoldan bisikletliler geçiyor!!!" diye bağırarak telefonun diğer ucundakine şaşkınlığını anlatmaya çalıştı. İçimizden diğer arkadaşın kendisine "Sen ne bekliyordun, uçak mı inecekti yola?" diye seslenmesinden sonra vatandaş çok derin düşüncelere daldı. Umarım içine düştüğü bu ikilemi çözebilmiştir. Ancak görünen o ki bisikletlilerin yollarda ne işi olduğunu çözemeyenler var. Bu yazımızı onlara armağan ediyoruz...

27 Temmuz 2013 Cumartesi günü Ankara'da çok geniş katımlı bir bisiklet protestosu gerçekleşti. Neden mi? Çünkü bizi yine öldürdüler. Tek isteği, kanunen taşıt olarak karayoluna çıkmasına izin verilmiş bir vasıta ile ulaşımını sağlamak olan bir can yitip gitti. **Meril Çiğdem Durmuş** 22 yaşındaydı. ODTÜ İnşaat Mühendisliği öğrencisiydi. Son derece başarılı ve aktif bir öğrenciydi. Önümüzdeki dönemde Harvard'a gitmeyi garantilemişti. Hocaları ise bölüm birincisi olacağını söylüyordu. İleri demokrasiye sahip bir ülkenin başkentinde, ulaşımını bisikletle sağlamak istiyordu. Uzun yıllardır insana, insan haklarına, insan yaşamına saygı duymayan bir şehircilik anlayışının içinde insani değerlerini yitirmiş, farkındalığını kaybetmiş ve yaratılan bu düzenin yolcusu olmuş zihniyetin yüksek hızla arkadan çarpması sonucu hayatını kaybetti. Bunun üzerine Ankaralı bisikletliler YETER dedi. Bisikletini kapatan kazanın yaşandığı yere koştu ve Ankaralı ses getiren bir protestoya imza attı. Türkiye'nin birçok şehrinde de eş zamanlı protesto turları düzenlendi. Tüm bisiklet grup ve dernekleri destek verdi. Manzara görülmeye değerdi. Etkinliklere her topluluk kendine göre erken saatlerde pankart hazırlama, bisikletleri olmayanlara bisiklet temin etme, bozuk bisikletleri tamir etme etkinlikleri ile başladı. Benim de dâhil olduğum, birçok grubun birleşiminden oluşan bir grup bisikletli ile saat 14.00'da Güvenpark'tan hareket ettik. Yaklaşık altmış yetmiş kişi civarındaydık. Yoldan katılanlarla Ümitköy'e vardığımızda sayımız yüzü geçmişti.

Kaza yerine ulaştığımızda bizi Meril'in ailesi karşıladı. Çok metanetli ve kararlı duruyorlardı. Yüksek katılım nedeniyle gururlanmışlardı, hüznüleri yüzlerinin hemen bir kat altına kaçırmış hazırda bekliyordu. Öncelikle gelenleri selamladılar, suyu olmayan olur diye temin ettikleri suları dağıttılar. Meril'in fotoğrafının bulunduğu tişörtleri dağıttılar. Dakikalar ilerledikçe bisikletli sayısı artıyordu. Bir anda meydana yüzlerce Meril dolaşmaya başladı. Görüntü dokunaklıydı. Herkes yitip giden canlar için oradaydı sanki herkes aynı kişiydi, herkes arkadaştı herkes yakındı. Polis önceden uzunca düşünmüş ve gezi direnişi olmadığına kanaat getirmiş olacak ki bize yardımcı oldu. Gerçi ilk planda Eskişehir Yoluna çıkana kadar yolu kapatabileceğimiz söylenmişti ancak sonrasında arkada sabırsızlanan sürücüler nedeniyle verilen söz tutulmayarak bir şerit boşaltıldı. Neyse ki alışkın bu durumlara Gezi'den. Bir ara en arkada kalmışken gruba şöyle bir baktım. Eskişehir yolunda uzun beyaz bir bisiklet treni gidiyordu. Tahminen beş yüzün üzerinde katılım gerçekleşmişti. Rotamız Bahçelievler yedinci cadde üzerinden Maltepe ve Güvenpark oldu. Slogan atılmadı. Sadece ısıklık, alkış ve zil sesleri şaşkın Ankaralıların arasından geçti. Çok nadir de olsa sabırsız sürücülerle sürtüşmeler yaşandı. Son ortaya çıkan ve "sıkıştır gebersinler" diyen palalı adayı vatandaşın videosundan sonra görünen o ki bu barışsever insanların sabrının son noktasına gelmiş durumda. Bu güzel grup Güvenpark'a ulaştıktan sonra basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasından sonra ise Hayalet Bisiklet eylemi kapsamında kaza yerine de yapıldığı gibi beyaz bir bisiklet bir direğe zincirlendi üzerine karanfiller atıldı. Son olarak bu güzel kalabalık bisikletleri ile bir dakika yerde ölü gibi yatarak yaşanan ölümlere tepkilerini gösterdi. Umarız bir daha böyle bir protesto yapmak zorunda kalmayız. Ancak bunu ummaktan daha fazlasını yapmamız gerekiyor.

Meril'in; insani değerlerini yitirmiş, farkındalığını kaybetmiş ve yaratılan bu düzenin yolcusu olmuş zihniyetin yüksek hızla arkadan çarpması sonucu hayatını kaybettiğinden bahsettik. Ancak aslında bu zihniyet her gün hepimize çarpıyor hem de defalarca ve biz, insana yakışır şekilde yaşama hakkımızı her geçen gün biraz daha yitiriyoruz. Senelerdir bisikletliler olarak bu kayıpları yaşamaktayız. Ancak önemli olan bu üzücü olayları bir daha yaşamamak için ne yapmamız gerektiğidir. Bu noktada taleplerimiz her zaman "trafikte bisiklete saygı" oldu. Ancak insanlar neden trafikte bisiklete saygı göstermek zorunda olduklarını bilmiyorlar. Hatta çoğu bisikletin çocukluk döneminden kalmış bir oyuncak olduğunu, belirli bir yaşın üzerindeki kişiler için saygınlık kaybına yol açan ve insanı küçük düşüren bir araç olduğunu düşünmekte.

Günümüz Türkiye'sinde maalesef büyümek denen kavram hayal gücünün, düşünmenin, üretkenliğin bir kenara bırakılması; kişinin kendisini sistemin topluma dayattığı tek düzeliğin akışına bırakması olarak karşımıza çıkmaktadır. Buna göre ne kadar toplumun sizden beklediği en ilkel aidiyetlere (Ev, araba, eş, çocuk) sahip oluyorsanız o kadar büyümüş ve adam olmuş oluyorsunuz. Özellikle son zamanlarda -ki bu zamanların hangi zamanlar olduğunu sanırım hepimiz biliyoruz- arabanız ne kadar büyük hayalleriniz ne kadar küçük olursa, ne kadar az düşünür ve eleştirirseniz o kadar başarılı sayılıyorsunuz. Sonuç olarak sistemli bir şekilde; düşünmeyen, eleştirmeyen, genel ne yaparsa aynı yapan bir toplumla karşı karşıyayız. Maalesef ki bu sistemin ürünü olanlar, farklılığa kesinlikle hoşgörülü yaklaşmıyorlar. Farklı olana, özgün olana kesinlikle tahammülleri yok. Sistemin dışına çıkanlara anlayış göstermemek üzerine eğitim almışlar. Dolayısıyla bu zihniyete birden bire "bisiklete saygı duyman gerekiyor" dendiği zaman anlamakta güçlük çekiyorlar. Bize düşen ise büyük bir sabırla neden bisiklete saygı gösterilmesi gerektiğini anlatmaktır. Tabii ki bunun için önce kendimiz bu konuda bilinçlenmeliyiz.

Karayolları trafik kanununa göre bisiklet trafiğinin içinde olması gereken motorsuz bir taşıttır. Bu hak bisiklet sürücülerine kanun tarafından verilmiştir. Her vatandaşın ulaşımını bisikletle karayolundan sağlamaya hakkı vardır. Trafik kuralları insanların en temel hakkı olan yaşama hakkına zarar gelmemesi için konulmuştur. Kullandığınız aracın bir saniyelik bile olsa dalgınlığınız sonucu birisinin yaşamdan koparabileceğini anlatmak ve bu bilinci oluşturmak zorundayız. Motorlu araçlarla bisikletlilere karşı bilerek veya bilmeyerek yapılan tacizlerin, bisikletlinin ölümü ile sonuçlanması olasılığı çok büyüktür.

Sonuç olarak bisikletli trafikte bir engel değildir. Trafiğin ta kendisidir. Trafikte tek engel vardır o da insan hayatına karşı saygısını ve sabrını kaybetmiş sürücülerdir.

Lütfen bisiklete, kurallara, insan hayatına saygı gösterelim.

Bu nedenle bisikletli görmüş şaşkın şehirliye sesleniyorum:

Hey dünyalılar bizden korkmayın biz dostuz. Beraber yaşadığımız şehri ve çevreyi sizden çok düşünüyoruz. Lütfen şaşkın şaşkın bakmayın, biraz bilinçlenin de biz de yaşayalım...

Güzeltepe Mahallesi Güzelleştirme Çalışmaları

Can Mengilibörü

Çankaya Belediyesi tarafından mahallemiz "güzelleştirme" çalışmalarında pilot bölge seçilmiş. Belediyenin web sitesinde uygulamanın bileşenleri şu şekilde sıralanmış: İlk etapta asfalt kaplama ve kaldırım onarım çalışmaları; ardından, sızdırmayan, bas-aç kapaklı kokuyu önleyen, yıkanabilir çöp konteynerleri; son olarak, çiçeklik ve bank.

Kentte kaldırımların muhtelif reklam panosu, raket, PTT kümbetleri, Telekom kutuları gibi objelerle işgal edilmesine alışmış bir yaya olarak, çiçeklik ve bankları takdir etmemek mümkün değil. Ancak kent mobilyası olan çiçeklik ve bank tasarımlarında ciddi sorunlar var. Öncelikle böyle bir projede bileşenlerin birbiriyle uyumlu (aynı görsel dili konuşan) olması beklenir. Çiçeklik ve bankın, ne malzeme, ne renk, ne doku, ne de form olarak birbirlerine benzediğini söylemek mümkün değil.

Tek tek tasarımlara bakacak olursak sorun daha da büyük. "Form fonksiyon tarafından belirlenir" tasarım anlayışını benimsemesiz bile anlamlandırmakta zorlanacağınız bir şekilde bankın iki tarafında, Ankara, Güzeltepe, Çankaya, vb. ile ilgisini kurmaya çalıştığım ama bir türlü kuramadığım iki adet tekerlek yer alıyor. Yanlış anlaşılmasın tekerleler işlevsiz.

Dönüyor, sizi tatlı bir gezintiye çıkartmıyor. Modernist olmakla suçlanmayacağımı bilsem kitsch diyeceğim. Ne yazık ki; "insanların çiçeklikler ve banklarla bezenmiş sokaklarda iş ya da alışveriş dönüşü soluklanıp, karşılaştıkları ahbablarıyla iki satır sohbet edebilecekleri" hedefiyle çelişen bu bankların yaslanma yeri yok, ergonomik değil. Fast food bir soluklanma kastediliyor sanırım, "Fazla oturmayın, başkası oturacak!".

Kaba birleşme detayları haricinde çiçeklik tasarımı daha az sorunlu. Çiçeklere kışın ne olacağını kestiremiyorum. Keşke "Kent mobilyasını kim, nasıl tasarlamalı/seçmeli?" sorusuyla işe başlanmış olsa ve başkanımızın mezuniyetinden üç sene sonra aynı fakültede kurulan endüstriyel tasarım bölümüne bir danışılmış. "Bu kent mobilyalarının sokağa nasıl yerleştirileceği?" konusunda da pek düşünülmemiş sanırım. "Kaç metre arayla?", "Bank ve çiçeklik ayrı ayrı mı bir arada mı?", "Köşe başlarında mı?", "Hangi düzende?" soruları sorulmamış, serpiştirme yöntemi benimsenmiş.

Ayrıca, ortak alanların tasarımında katılımı sağlamak vazgeçilmez bir ilke olmalıdır. En azından sonuçlar itibariyle pilot uygulamanın başarısının nasıl değerlendirileceğini, hangi yöntemle bölgede yaşayanların fikrinin alınacağını merak ediyorum.

Can F. Kenedi

Ebru Basa

Sokak levhasında böyle yazdı.

Şehit Teğmen Ali İhsan Kalmaz İlkokulu mezunlarından, altmış sekiz kişilik 5-D sınıfında okumuş olan bendeniz, 1973 yılından 1979 yılına kadar işte bu yolu arşınladım durdum. O tarihlerde Esat 50.Yıl Lisesi'ne kadar kurtarılmış bölgeydi ve ağırlıklı Dev-Yol hâkimiyetindeydi –eskiden hep dutluktu buralar. Devam. Bizim yaşadığımız mahalle bu bölgenin hinterlandında olmakla birlikte bir üst segment kabul edilebilir ama sınıfsal yapısına çok takılmamamız durumunda o tarih için de toptancı biçimde genel olarak solcu olduğumu söyleyebiliriz. Dönemin devrimci demokrat hareketlerinde yer alan –kitabi deyimle– "radikal küçük burjuvaların" da ağırlıklı Çankaya ilçesinde mukim orta sınıf memur (öğretmen çocukları bilhassa) ya da subay ailelerinin çocukları olduğu biliniyor.

Biraz daha durup düşündüğümde orta sınıf kökenimin o sol siyasi atmosferde bile kimi hassasiyetleri pas geçmeme yol açtığını anlıyorum. Bugünkü inceltilmiş ifadenin o tarihte herhangi bir karşılığı yoktu ve kapıcı denirdi mesela. En yakın arkadaşım kapıcı çocuğuydu. Akriba evliliği ürünü iki iştme engelli kardeşi olan altı çocuklu Yozgatlı Alevi bir ailenin ikinci çocuğu. Tüm kapıcı daireleri gibi rutubet kokan ışsız bir evde yaşarlardı. Biz duyarsızlar bütün günü boş arsada tozun toprağın içinde yuvarlanarak geçirir, susadığımızda da evlerimize gitmek yerine Suzanların evine daldık teklifsiz. Mutfaktaki musluğa sırayla ağzımızı dayardık. Hiçbirimiz burası harfç bir diğerinin evine böyle giremezdi oysaki. Beş yıl aynı sınıfta okuduk, aynı mahallede yaşadık ama esaslı sınıfsal ayrışma bizimkilerin ortaokul tercihlerinde netleşti. Memur çocukları Namık Kemale, kapıcı çocukları Gaziosmanpaşa'ya... İkimiz de ayrılmamak için çok debelendik ama onun zaten tercih şansı yoktu. Yollarımız ayrıldı.

Nenehatun Caddesi'nde yıllardır kendi dondurmasını yapan bir pastane vardır. Bu sefer isim de verirdim de –zira ne uzamış ne kısalmış tam bir mahalle pastanesidir– merak eder giderseniz elinizle koymuş gibi bulursunuz

zaten. Alman pastası da pek güzeldir bu arada –valla dutluktu hep –neyse. Arkadaşımla bir liraya birer top kaymaklı dondurma alırdık. Kenedi'nin yokuşunu da bu hayalle çıkardık –hmm demek ki... Zaten eve kadar iki lokmada biter. Ayrılık kesinleştiği zaman söz verdik kaymaklı dondurmayı yine ancak birlikte yiyeceğimize. Bir söz daha vermiştik. Yazılmalara tazeliğine de yine ancak birlikte karar verecektik. Burnumuza yapışıp yapışmadığına bakarak.

Arkadaşımın izini kaybedeli yirmi beş yıl oluyor. Ama geçtiğimiz pazar gününe kadar dondurma sözümüzü tuttum ben. İkinci sözümüzün ise zemini ortadan kalkmıştı zaten. 12 Eylül olmuştu çünkü.

Fakat artık sözümü tutmama gerek kalmadı. Kenedi Caddesi'ne insanlık geri geldi. Hayal gibi ama geri geldi –eskiden hep tayipti buralar. Barikatın arkasından el salladı bana. Korkma dedi –insanlıktan korkulmaz. Ben de yanına gittim. Suzan'la el ele tutuşup tomalara baktık. Sprey boya yağlıboya gibi kokmuyor evet. Ve hemen de kuruyor. Olsun. Dondurmanın tadı aynı ama.

Hoş geldin insanlık.

Perde Kapatmak Suçtur

Murat Tangal

Son günlerde sanat kurumlarının kapatılması ile ilgili olarak hazırlanan yasa tasarısı, aslında Türkiye'de sanatın ve bu alanda faaliyet gösteren sanat emekçilerinin toptan yok edilmesine yönelik bir çalışma. Ne yazık ki bu kurumların Türkiye çapına yayılmış etkinlikleri bu yasa ile birlikte artık son bulacak. Bu kurumlar arasında Devlet Tiyatroları sahnelediği oyunların temsilileri ve turneleri ile ülkenin doğusundan batısına kadar her yerde imkanları ölçüsünde oyunlar sahnelemekte, festivaller düzenlemekte. Kısaca tiyatro sanatının metropollerden başlayarak en ücra yerlere kadar kısıtlı imkanlarına rağmen yaygınlaştırılmasında öncülük etmektedir. Şimdi yeni yasa tasarısı ile geçmişten bu güne yapılanlar bir çırpıda yok edilecek, yerine ne olduğu belli olmayan sadece tiyatroyu ve diğer sanat dallarını bir takım kişilere rant sağlamak amacıyla peşkeş çeken bir yapı kurulacak. Bundan sonra

seyirci ne Keşanlı Ali'yi ne Hamlet'i ne de Cyrano'yu sahnelerde göremeyecek.

Devlet Tiyatrosunda bir kural vardır, perde açık kalacaktır. Her ne hal altında olursa olsun perde kapatmak ve kapatılmasına sebep olmak en ağır suçtur. Bu nedenle perde kapatılmasına sebebiyet verenler kurumdan atılmayı da peşinen kabul etmiş demektir. Ağır hastalık durumlarında bile olsa perde kapatılmaz. Oyuncunun tedavisi kulisite yapılır sırası geldiğinde sahneye çıkar. Bu ağır sorumluluk altında belirtilen zamanda ve yerde perdeyi zamanında açmak için gece demeden gündüz demeden hummalı bir çalışma yapılır. Oyuncusundan teknik çalışanına kadar herkes bu hummalı çalışmanın içindedir.

Türkiye'nin dört bir yanına yayılmış durumda olan Devlet Tiyatrolarının perdesini kapatmaya çalışanları tarih asla affetmeyecektir.

Satı'nın Yolu

Feminist anneler grubundan, eski Kadın Çalışmaları öğrencilerinden Satı Atakul'u kaybettik. Çalıştığı resmi kuruma rağmen hak ve özgürlük, eşitlik ve adalet mayası hiç sönmemiş, hep kadınlarla öğrenmiş, yaşamı kadınlıkla bilmiş biriydi Satı. Adı Nevbahar olan bir kızın annesiydi; güze girerken onu kaybettik.

"Doğduğundan beri devlet memuru" olarak gördüğü kendisini dönüştürmeyi, bunu yaparken kadınlarla birlikte kendi kadınlığını da keşfetmeyi sevmiş genç bir kadın olarak bu dünyadan göçtü Satı. "Orada hayata tutunmaya başladım" dediği Kadın Çalışmaları'nda uzun süren öğrencilik döneminden feminist olarak çıkmış, "Dünyanın büyüsunü geri vermek isteğini" anlamlı bulduğunu söylemişti.

O tutunduğu hayattan vakitsizce ayrılırken geride pek çok cümle bıraktı. Bir oğul ve adı Nevbahar olan bir kız bıraktı. Tam da güze girerken gelen bu haber, şimdi şu anda, tam da Satı'nın yıllanmış farkındalık macerası gibi yolculukları

deneyimlemekte olan ne çok kadın olduğunu düşündürdü. Sahiden çok mu? Bilmiyorum.

Kadınlığıyla tanışmış, onu sevmiş, kadın olmayı yaşamını anlamlı kılacak politik bir alan olarak kavramış, onu ileriye taşımış ve bohçasında birikenleri başka kadınların avucuna da bırakmakta tereddüt etmemiş kadınlar... Feminizmi yakasında bir rozet gibi taşımayı değil, yaşamına yön veren bir ideoloji olarak aklına/kalbine işlemeyi seçmiş kadınlar... Her türlü iktidar oyunundan uzak kalmayı istemiş, erkeğin bir zaferi olarak beliren kadınlar arası rekabete pabuç bırakmamış, öğrenilmiş çaresizliğin erken farkına varmış, dayanışmanın bütün ezberlerden uzak ve bütün dostluklara yakın olmağını neşeyle kavramış kadınlar... İyi ki varsınız. Satı ve onun gibi nicesinin bu aleme kattıklarını çoğaltmak için... Ve onların gözünü arkada bırakmamak için... Ve kadınlığın, eğer fark edilirse, kavga edilecek değil aksine barışılacak ve güçlendirilecek bir şey olduğunu anlatabilmek için...

Gezi Tutsaklarından Mektup Var

...

Adım Canol Bayatbalağ, 19 yaşındayım. 3 senedir aşçılık mesleği yapmaktayım. Birçok otel ve restoranda çalışmış, festivallerde 2'lik ödülü olan genç bir aşçıyım. Şu an ise Gezi tutsağı olarak cezaevindeyim. Ve sizlere son olarak 12 Temmuz gününden bu yana yaşadığım ilkleri anlatmak istiyorum.

- Ben hayatımda ilk defa filmlerde ve dizilerde gördüğüm ev basma sahnesini gerçek olarak yaşadım.

- Birçok zorluk ve sıkıntı yaşamasına rağmen ailemi ilk defa bu kadar çaresiz gördüm.

- İlk defa polis arabasına bindim. Ve ilk defa kelepçenin soğukluğu ve bileklerime verdiği acıyla tanıştım.

- Daha önce normal karakola bile gitmeden ilk defa TMS ile tanıştım.

- İlk defa nezaret, ilk defa avukat, savcı, hakim ve duruşma salonu gördüm.

- İlk defa "cezaevi" gördüm.

- Ve ilk defa ailemi bu kadar özlemişken ve onlar karşımdayken onların sıcak kollarına sarılmadan bir cam arkasından telefonla konuştum.

- İlk defa bu kadar çok özledim annemi ve dışarıda sürekli tartıştığım babamın aslında hayatımdaki o derin önemini ve bana verdiği gücü gördüm.

Ve son olarak bana daha 19 yaşında bu ilkleri yaşatanlara tek bir sözüm var. Sadece bir dakika hatta saniyeler için kendilerini o ilkleri yaşattıkları genç insanların yerine koysunlar...

Canol Bayatbalağ
Kırklar - 2 Nolu F Tipi Hapishanesi - İzmir

.....Susmuyoruz birbirimizden farklı da olsak aynı yolda, aynı barıkatta, aynı sofrada daha güc çıkacak sesimiz. Bu daha başlangıç demiyoruz başladık bile artık kendi halimizde üç beş çapulcu değil hayati ve dünyayı güzel yanlarına bırakmak için bilgiyi, bilinci, kültürü var eden milyonlar. Dillerimiz, renklerimiz aynı olmasa da yüreklerimiz ve gözlerimizdeki gerçeklik aynı. Bizler artık bu direnişin ve doğanın yani orada kesilmek istenen o ağaçların kökleriyiz. Burada gelişen o büyük fotoğrafı yırtıp yok etmek zor görünüyor, çünkü bu büyük fotoğraf genç kuşakların hafızasında yerini buldu. Yaşlı dünyamızda artık birçok şeyin aynı olmayacağı kesin, direnen halklar eskiyi yok edip daha güzel daha yaşanır bir dünya yaratarak düşlerimizdeki sevgi şelalesindeki ak köpükler gibi bentleri yıkıp özgürlüğe kulaç atacaklardır...

Ali Hüseyin Ahırca
Kırklar - 1 Nolu F Tipi Hapishanesi - İzmir

...

Savcının İ. Kaypakaya'yı tanıyor musun sorusuna Devrimci Önderdir demem tutuklanma nedenlerindendi... Diğer arkadaşlar gibi benim de elinde taş olan kim olduğu belirsiz bir kişi benmişim gibi gösterilip tutuklanmam sağlandı... Sizin de anlayacağınız gibi polis komplosuyla tutuklandım. Sonrası malum zaten tutuklandıktan sonra 2 nolu F tipine getirildik. Diğer tutuklanan Gezi tutsakları 1 nolu F' de olmasına rağmen 4. Dalgadan tutuklanan biz 10 kişi F2'ye getirildik. F2 zindanı disiplin cezalarıyla meşhur bir yer. Özellikle disiplin cezalarıyla siyasi tutsaklar teslim alınmak istenmektedir. Bizim de buraya getirildiğimizden beri yapmadığımız eylemlerden dolayı 3 soruşturma aldık. Yakında da daha bekliyoruz :). Anladığımız kadarıyla dışarıda polisin yarım bıraktığı komployu idare tamamlamak istiyor...

Hüseyin Kaya
Kırklar 2 Nolu F Tipi Hapishanesi - İzmir

...

AKP hükümetinin; bu halkın üzerinde kurmuş olduğu baskı ve yıllardır süren inkar ve imha politikasının öfkeye dönüşerek dışı vurulmasıydı. Biz de sosyalistler olarak bu direnişin öncü saflarında yer aldık. Doğal olarak polis hükümetinin hedefi olduk.

Ancak sokaklarda değiliz ama kesinlikle

gözümüz arkada değil. Geride artık bilinçli, sorgulayan bir halk bıraktık...

Sercan Genç
1 No'lu F Tipi Hapishanesi - Tekirdağ

...

Ben 18 Haziran günü İstanbul'da yapılan operasyon sonucu tutuklanan Gezi Parkı Tutsaklarından sadece 1 tanesiyim. Bu onurlu mücadelede sokaklarda olan alanları dolduran milyonlar AKP hükümetine bir kez daha gösterdi ki artık hepimiz gözlerimizi açtık ve zafere kadar hiçbir şekilde geri düşmeden, bıkmadan, usanmadan gerektiği yerde bedel ödeyerek bu mücadeleyi sürdüreceğiz...

Sevgili Solfasol Gazetesi emekçileri ben kısaca bir uğrayıp iade- i ziyaret maksadıyla geldim, bir bardak çayınızı içtim ve kalkma vakti geldi. Kendinize çok iyi bakın, hoşçakalın. Sokaklar sizlere emanet....

Hasan Tunç
1 Nolu F Tipi Hapishanesi - Tekirdağ

...

Bizi tutsak ettiklerini zannedenler Ankara'da bir eşcinselin, İstanbul'da gecekondu için direnen bir emekçinin, yaşam hakkı için baş kaldıran bir üniversite öğrencisinin ve sömürüye hayatı boyunca maruz kalmış ve direnen bir işçinin yüzüne bakınlar. Baktıkları an bizi, bizleri görecekler. Mücadele daha yeni alevleniyor. Ve bütün ötekileştirilenler, ezilenler devletin surlarında birikmeye devam ediyor. O surlar, o bentler daha fazla koruyamayacak onları.

Dostlar; bizler hala mücadelenin bir parçasıyız. F tiplerinden çıkıp yanınıza gelene kadar her adımınızda sizinle beraber olacağız. Solfasol dergisindeki tüm arkadaşlara da sıcaklıkları ve emeklerinden dolayı teşekkür ediyoruz. Dergi elimize geçtiği ilk anda Ankara'dan gelen bu dost elinin sıcaklığını hissettik. Eylem alanlarında görüşmek dileğiyle...

Serdar Gür
Kırklar - 1 Nolu F Tipi Hapishanesi - İzmir

...

Kıyafetlerimi aldılar ve savcılık ve hekimlik tarafından alınan kıyafetlerimin ve eylemdeki resmim kuvvetli suç şüphesi sayılarak tutuklanma gerekçesi gösterildi. Diğer iddianameleri anlatmama gerek yok, diğer gezi tutsaklarına verilenler aynısı bana da verildi fakat sorun şudur ki; insanları palalarla, sopalarla yaralamaya ve katletmeye çalışan kişiler serbest bırakılırken bizleri tehdit olarak görmeleri açıkça kendilerinin faşist karakterini net olarak ortaya koymuştur. Bunların asla bizleri yıldıramayacağını ve gelişen sınıf mücadelesini asla sönmülendiremeyeceğinin bir belirtsidir. Bizler şunu iyi biliyoruz insanlığın kurtuluşu kendi ellerindedir. Özgür Günlerde buluşmak dileğiyle...

Mitat Kavak
Kırklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi-İzmir

...

Tabi bize ve savunmalarımıza gerek olmadığını ise mahkemede öğrendik çünkü karar önceden yazılmıştı. Bu trajedik komedi senaryosunun insanlar açısından ne sonuçlara yol açacağı onlar açısından önemli değil. Aslanan Gezi Parkı Direnişi ile kabanar milyonların öfkesini baskıyla kontrol altına almaktı. Ne denilebilir ki "İleri demokrasi" nin kestiği parmak acımadı!

Ama iyi bilmeliler ki oturdukları koltukta korkmaya devam edeceklerdir. Gezi Parkı Direnişi'nde yitirdiklerimiz halkın kininin simgesidir. Onların katilleri ve halka sopalar ve palalarla saldıranlar dışarıda. Bu da bizim neden tutsak edildiğimizizin en anlamlı sebebidir. Bedenlerimize fiziksel tutsaklığı yaşatmaya çalışanlar asıl tutsak almaya çalıştıkları fikirlerin dört duvara sığdırılmayacağını elbette anlayacaklardır. Bunun için sokaklara bakmaları yeterlidir.

Özgün Kaya
Erzurum H Tipi Kapalı Hapishane

Gezi Parkı eylemleri sırasında tutuklanarak cezaevine gönderilen eylemcilere, gazetemizin Haziran ve Temmuz sayılarını ulaştırmıştık. Onlardan bize ulaşan mektupları da Temmuz sayımızda olduğu gibi, bu sayıda da sizlerle paylaşmak istedik. Ancak bu defa tek sayfa ayırabildik ve bize yazan herkese yer vermeye çalıştık. Bu nedenle mektupların bizce çarpıcı bölümlerini yayımlamaya karar verdik. Alıntılanan bölümlerde, harf yanlışları dışında hiç bir düzeltme yapmadık. Kitap ve mektup ihtiyaçları olduğunu biliyoruz. Aramızdan kitap göndermek ya da yazışmak isteyenler için de "içerideki arkadaşlar"ın ad ve adreslerini paylaşıyoruz. Çok sevineceklerinden eminiz. Bir de iyi haber: Bu sayıyı yayıma hazırlarken Hüseyin Kaya, Canol Bayatbalağ ve Mithat Kavak'ın tahliye olduğunu öğrendik. Sevindik. / Solfasol

...

AK Parti'nin yolu gezi parkından ve bastırmakta zorlandığı korkulardan geçiyor şüphesiz. Onları (AKP camiasını) Yaşar Kemal'in İnce Memed'indeki, gözünü daha fazla toprak hırsı bürümüş köy ağalarına benzetiyorum. Onlar gibi halkın olan toprağa el koy, sonra yasalara sığınarak karşı duranı "terörist" ilan et ve sonra yine de direnenleri ölüme-tutukluluğa mahkum et... E hani adalet?

Zulme direnen ince Memed'ler, hepinizi güzel yüreklerinizden öpüyorum...

Erhan Baybekman
Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi

...

Sevgili arkadaşlar, halkın yıllardır demokrasi, özgürlük talepleri karşısında azgınca saldıranlar, Gezi'de başlayıp tüm coğrafyamıza yayılan eylemlerin birleştirici ve kardeşlik duygularıyla faşizme karşı yönelen öfkeyi görüp korkuya kapılmışlardır. İşte bu nedenle, azgın ve fütursuzca saldırmaları. Ancak korku imparatorluklarının yaptığı ya da yapacağı hiçbir saldırı, inanmış ezilen halklarımızın direnişini kıramayacaktır. Bizler bu mücadele alanında tercihlerimizin doğal sonucunu yaşıyoruz. Biliyorduk, bilincindeydik o nedenle saldırı nereden ve nasıl gelirse gelsin diz çökmeyeceğiz...

Ali Sönmez Kayar
Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi

...

Bizleri hapishaneye götüren polislerin "6-7 sene sonra görüşürüz..." demesi, sanki karar kendileri vermiş gibiydiler. Herşey planlanmış, senaryo hazır, sadece oyuncu ve figüranlar eksikmiş gibiydi. Bu oynanan oyunun figüranları istemese de bizler olduk. Bizleri ve Türkiye'deki insanları tutuklayarak bu direnişi bitireceklerini sanıyorlar ama biz biliyoruz ki "çiçekleri koparabilirsiniz ama baharın gelmesini engelleyemezsiniz" ...

Can Koçak
Erzurum H Tipi Hapishanesi

...

Size biraz kendimden bahsedeyim. 26 yaşındayım işçiyim, sosyalistim, Aleviyim, öğrenciyim, kadını, LGBT bireyiyim yani bu özgürlük kavgasına tutuşanlardan bir farkı olmayan bir insan evladıyım. Neydi beni özgürlüğümde eden sebep daha doğrusu bu olur sanırım biz kendimizi sadece özgür zannettiğimiz sadece ama insanın doğumu dünyaya geldiği gündür dimi benimki biraz değişik ne yalan söyleyeyim. 31 Mayıs bundan sonra... Yani mektubu yazdığım tarih itibarıyla 52 günlüküm ama kendimin ve dünyanın farkına hiç olmadığım kadar vardım...

Ali Karaçay
Tekirdağ 1 Nolu F Tipi hapishanesi A-28

...

Adım Çetin Kirsiz, şu anda Erzincan Meslek Yüksekokulu öğrencisiyim. Aynı zamanda Özgür Gelecek gazetesinde muhabir olarak çalışıyorum. Yani devletin de dediği gibi "muhabir görünümümlü farklı amaçları olan bir örgüt üyesi" iddiasıyla tutuklandım...

Bugün devletin, yığınların temel hak mücadelesine aymazca saldırdığını tek aynasıdır özgür basın. Bu noktada özgür basının objektif habercilik anlayışı, devletin suç ortağı olan yandaş medyaya indirilmiş bir tokat görevini görmektedir. Şu anda halkın muhabiri sıfatı ile objektif bir kalemin savunucusu olmanın gerçekliğini bu beton tabutluklarda iddia etmenin onuru içerisindeyim....

Çetin KIRSIZ
Erzurum H Tipi Hapishanesi

...

Varlık sebebimiz bu olunca, susulmaz, isyana durur her şey.

Benin biz olduğu bir akış bu. Artık şehitlerimiz ve tutsaklarımız var. Ve artık, yılların kardeşliğine kurşun sıkırların inadına "kardeşimsin Lice" diyen binlerce yürek var.

Ethem'i, Mehmet'i, Abdullah'ı, Ali'yi, Medeni'yi kim unutabilir ki...?

Onura ve özgürlüğe uyanmış düşleri kim durdurabilir ki?

Bir kez sindi ya ruhumuza devrim, susturamayacaklar. Biz sosyalistler, yani burjuva toplumun lanetileri, biz varlık sebebimize uygun davranıyoruz. Mücadelenin başka bir mekanından, mahpushaneden direniyoruz inadına.

Dinçer
Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi

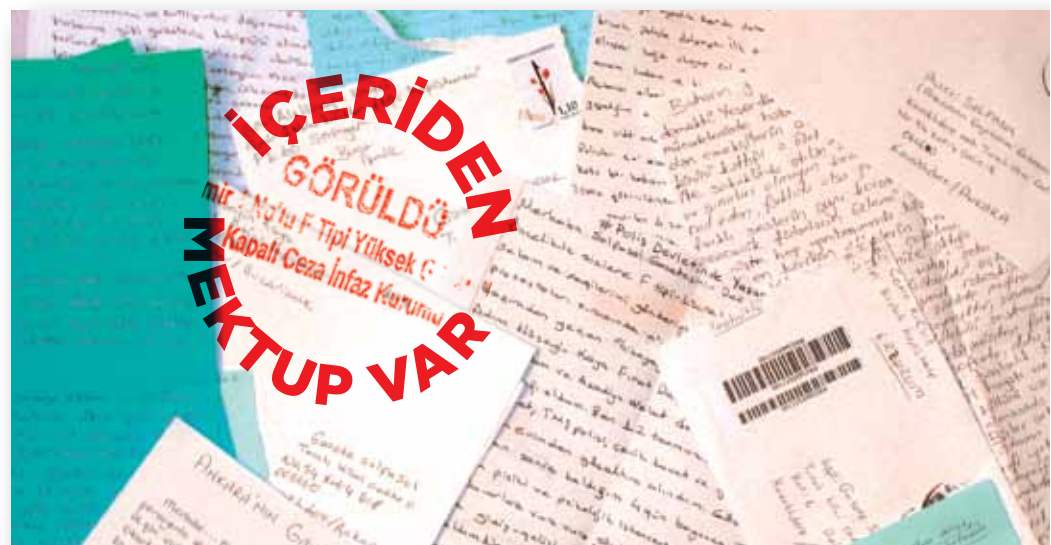
...

Korkmakta haklılar çünkü sömürülen ve ezilen milyonların nefesini artık daha çok hissediyorlar enselerinde.

Biz ise, iktidarın salya sümük satılık kalemsözlere inat, tüm baskı ve engellemelere karşı göğüs geren sokakları, meydanları ve parkları özgürleştiren, İstanbul'dan Lice'ye kardeşlik köprüsü kuran halklarımızın gerçek ve haklı taleplerini sizin gibi Sol basından görüp okudukça umudumuz daha da artıyor.

Kardeşler bu onurlu yürüyüşümüzde meydanlarda ve park forumlarda da olamayışımızın öfkesi, zalimlerden hesap soracağımız günlerin geleceği inancı, siz dostlara yazıyor olmanın mutluluğu ve sevinci ile. Bu daha başlangıç mücadeleye devam diyorum. Hoşçakalın. Umutla Dirençle....

Salih COŞAR
Tekirdağ 1 Nolu F tipi Hapishanesi

DOSYA: Ankara Forumlarda Tanışıyor, Tartışıyor, Öğreniyor...

Yerele Bakmaya Nereden Başlamalı?

Tanju Gündüzalp

Türkiye milat gibi bir yaz yaşıyor. Unutulmaya yüz tutan – kenti dönüştürmeyi becerememenin katliamı- 17 Ağustos Depremi sonrası İstanbul'da açık/yeşil alan sınıfında toplanma yeri olarak belirlenen 480 noktanın (280'i yapılaşmış durumda) en önemlilerinden ve kent merkezinde kalmış son nefes alanlarından Gezi Parkı'na kışla/avm fikri, bardaktaki taşmanın gözle görünen hali oldu. Devlet eliyle şiddet ve öldürülen arkadaşlarımız da evde durmanın anlamsızlığını yüzümüze çarpan bir gerçek olarak acılarımıza eklendi.

Mevcut sistemin anti-demokratikliği ve adaletsiz vahşetinde çoğumuz hemfikiriz. İhtiyacımız alternatif(ler) üretmek. Daha iyi bir gelecek alternatifi, hepimiz için lazım. Ama mütevazı akıl ve acele etmeksizin sanırım.

Haziran boyunca yaşanan direniş sonrası, başlayan forumlar, kafamızı karıştıran "ne yapmalı" süreçleri, parklarda ve yan yana gelebildiğimiz her yerde sürmekte. Alışık olmadığımız

bir cesaret, protesto, dayanışma ve samimiyetle yan yanayız. Kendimiz dışındakini anlamaya çalıştığımızca da artarak üretken olmaya devam edecek gibi.

En çok dilimize gelen konu da, katılım, yaşadığımız sokak/ mahalle/kentin değişimine hiçbir şey yapamamak ve bunun bizde yarattığı daralma haliydi.

Biz de,

Bu sayının –solfasol.ağustos2013- dosyasında kent insanı olarak, direniş süreci ve forumlarda ne istedik, neden katıldık ve birikeni nereye doğru akıtabiliriz... Bu düşünceleri, yapılanları olabildiğince bir araya getirelim istedik.

Sonraki sayımızda da – solfasol eylül2013- bunu hep birlikte değerlendirmeye çalışalım, ardına da becerebilirsek "ne yapmalı" üzerine – solfasol ekim2013- bir araya girelim istedik.

Harvey'in "Asi Şehirler"i ile başladığımız ve Eylül başından itibaren de devam edeceğimiz Solfasol Okumaları'nı da -her cuma, 19.30, tayfa kitapkafe- da buraya not düşelim.

Yani, yereli evrensel buluşturmak ne menem bir iştir bakalım istedik. Her yerel postmodern midir..! (değildir)

Ve Hasan Hüseyin Özkan'ın (Özge Altınyayla ve Özge Çağlar'ın kendisiyle yaptığı söyleşide) durumu özetleyen paragrafıyla bitirelim.

"Ve Gezi olaylarıyla herkesin kucığında bir bebek oldu. Biri getirdi ve bir gezi bebeği bıraktı hepimizin eline. Sosyalistin, sosyal demokratının, liberalinin, apolitiğinin, ulusalcısının, çevrecisinin kucığına bir bebek bıraktı. Şimdi herkes, bu bebek ne yer, ne içer, nasıl büyür onu düşünecek. Parklardaki forumlar da budur bence. Yani biz bu çocuğu nasıl büyüteceğiz. Bunu tartışıyorlar. Ve o bebeğin büyüyeceğini biliyoruz elbette..."

Haziran Direnişinin Tanıklarından Hasan Hüseyin Özkan'la Söyleşi

Özge Altınyayla- Özge Çağlar

31 Mayıs gecesi Ankara'ya da sıçrayan Gezi Parkı direniş protestolarında çok sayıda kişi yaralanmış ve Ethem Sarısülük de hayatını kaybetmişti. Kayıplarımızın ve direnişimizin ruhunu parklarda yapılan forumlarla devam ettirirken, direniş gazilerimizden bazıları da evlerinde yaralarını sarmaya devam ediyorlar. Bunlardan biri de, 1 Haziran günü gaz bombası kapsülü bacağına isabet etmesiyle bacağı kırılan ve en iyi ihtimalle 6 ay evden dışarıya çıkamayacak olan Hasan Hüseyin Özkan.

Özkan'dan olayı dinlemeye başlamadan önce hakkında ufak bir bilgilendirme yapalım:

Hasan Hüseyin Özkan, 1974 yılında Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrencilik hayatına başlıyor. O dönemde bir yıl öğrenci derneği başkanlığı yapıyor. Fakat 12 Eylül darbesi sonrası arananlar listesinde yer alınca Avusturya'ya gidiyor. 1982 yılında yapılan Galatasaray- Austria Wien karşılaşması sırasında sahaya inerek "Faşist Cunta ve Anayasasına Hayır" pankartı açan grubun içerisinde yer alıyor. Yaşanan olay sonrasında Avusturya hükümetinin baskısıyla buradan ayrılarak İsveç'e yerleşiyor. İsveç'te, hayatını işçi olarak devam ettiren Özkan, emekli olduktan sonra Türkiye'ye dönüyor. Ve yarım kalan eğitimine, aften yararlanarak geri döndüğü Ankara Siyasal'da "yaşlı öğrenci" sıfatıyla devam ediyor ve 2012 yılında mezun oluyor.

Özkan, 1 Haziran günü polisin attığı gaz kapsülünün neden olduğu kırık yüzünden, bacağındaki platinlerle 6 ayını evinde geçirmek zorunda. Bu olayın nasıl meydana geldiğini sorarak başlıyoruz sohbetimize...

"Çok öncesinden inmiştim ben alana. Meşrutiyet'in oradan Olgunlar'a doğru yöneldik. O sırada akrep geliyordu. Gaz atarak cadde üzerinden gitgel yapıyordu. Kızılay meydanında insanların biriktiğini gördüm. O tarafta doğru gitmeye başladım. Olgunlardan meşrutiyete geçtim. Bir kaç fotoğraf çektim. Polis, bakanlıkları korumak üzere çekilmiş, orada mevzilenmişti. Güvenpark'ın içinden geçerek durmadan insanların üzerine gaz atıyordu. Ethem de tam bu sırada vurulmuş. Fakat ben hastane işlerinden günler sonra öğrendim bunu.

Meşrutiyet tarafındayken bir arkadaşım ile konuştum. İstanbul'dan aramıştı. Oranın durumunu soruyordum ve Ankara'yı anlatıyordum. İlerlerken iki tane gencin yere düştüğünü gördüm. Birinin göğsüne kapsül gelmiş ve

onun etkisiyle yere düşmüştü. Diğeri de kapsülden çıkan gazın suratına gelmesiyle yere yığılmıştı. Göğsüne gaz kapsülü gelen çocuğu hemen götürdüler. Diğeri ise, biz orada müdahalede bulduk. Sonra refüje doğru geldim. Polis müdahalesi devam ediyordu, çok sık gaz atmaya başlamışlardı. Ve Meşrutiyet caddesine yakın bir yerde, bir elektrik kutusunun -1 metre yüksekliğinde 30 santim genişliğinde- arkasına sığındım. Fakat sol ayağım dışarıda kalmış ve gaz kapsülü isabet etmiş. Bacağım kırılmış. Tıp fakültesi öğrencilerinden yardımına koşanlar oldu. Bir kaç tahta parçası bulup, bacağımın etrafına sardılar. Beni kucaklayıp Starbucks kafeye götürdüler. Kafenin panjurlarını indirip revir haline getirmişlerdi."

Revir haline getirilen yerde yapılan ilk müdahalenin ardından ambulansın çağrıldığını fakat beklemedikleri bir yanıtla karşılaştıklarını söylüyor Özkan:

"Arkadaşlarım hastaneye götürülmem için, hastaneyi arayarak ambulans istediler. Fakat ambulans istediğimize 'yaralı olan kişi sivil mi, polis mi?' diye bir yanıt aldık. Ve yaralananın sivil olduğu söylendiğinde ambulans gönderemeyeceklerini söylediler. Yaratının mesleğine göre ambulanslar çalışıyormuş demek ki! Arkadaşlarım ambulansın gelmeyeceğini anladıktan sonra ve benim ağrım artmaya başlayınca, el üzerinde beni Çağ Hastanesi'ne kadar taşıdılar."

Direniş sürecindeki tanıklıklarımızdan ötürü ister istemez hastanenin tutumunu ve orada yaşanan süreci soruyoruz, yardım istenilen yerlerin olumsuz yaklaşımlardan ötürü. Fakat Özkan, hastanenin tutumunun gayet özenli olduğunu ve hastane yetkililerinin gelen yaralıların tedavilerinden bir ücret almayacaklarını açıkladıklarından bahsediyor. Sağlık Bakanlığı'ndan hastanelerin arandığı ile ilgili duyular edindiğimizi söylüyoruz:

"Bulduğum hastaneyi de arıyorlarmış Sağlık Bakanlığı'ndan. Yaralıların durumunu soruyorlarmış. Fakat bunların fişleme adına yapıldığını düşünüyorum. Çünkü ben, adli bir vaka kapsamına giriyorum ve bir aydır ifade mi almak için gelmesi gereken bir polis yüzü görmedim..."

Mağduriyetiyle ilgili başlarda bir şikâyetle bulunmay düşünmediğinden bahsediyor Özkan. Fakat arkadaşlarının ve avukatının 'Sen şikâyetini et, en azından hükümetin karnesine girecektir bunlar. Ve sen

etmezsen diğeri etmezse ne olacak' ısrarlarıyla ikna olduğunu söylüyor şikâyet etmeye. Fakat sonuçtan bir beklentisinin olmadığını da ekliyor sözlerine.

Sona gelirken Gezi süreciyle, Ankaralıların sokaklara dökülmesiyle ilgili düşüncelerini kısaca dinlemek istediğimizi söylüyoruz kendisine:

"Geçmişten bugüne birikmiş bir tepki olarak yorumlamak lazım bu süreci. Tüm Türkiye toplumunun kısıpaca alınmak istenmesine karşı verilen bir tepki.

Ve Gezi olaylarıyla herkesin kucığında bir bebek oldu. Biri getirdi ve bir gezi bebeği bıraktı hepimizin eline. Sosyalistin, sosyal demokratının, liberalinin, apolitiğinin, ulusalcısının, çevrecisinin kucığına bir bebek bıraktı. Şimdi herkes, bu bebek ne yer, ne içer, nasıl büyür onu düşünecek. Parklardaki forumlar da budur bence. Yani biz bu çocuğu nasıl büyüteceğiz. Bunu tartışıyorlar. Ve o bebeğin büyüyeceğini biliyoruz elbette..."

Ankara Koşarak Direniyor “Direnişe Koşumuzu Kattık!”

Solfasol

“Direnişe koşularımızı kattık.

**Tüm Çapulcular için, Penguenler için, Marjinaler için;
Abdullah için, Mehmet için, Ethem için, Medeni için ve Ali
İsmail için...”**

Ankara sokaklarında “AŞIRI” koşuyoruz!”

Böyle ifade ediyorlar kendilerini. Direnmenin bin türlü yolu var. Direnmek için duran da makbul koşan da. Önemli olan niyet ve direnç. İşte buna güzel bir örnek: #koşankara. Yaklaşık 20 kişilik bir ekip olarak başladıkları direniş koşularını her hafta sayıları artarak sürdürüyorlar. Solfasol olarak hem #koşankara ekibini tanımak, hem de katılmak isteyenlere tanıtmak için kısa bir söyleşi yaptık.

Gezi Direnişine Ankara'dan değişik katkılardan birini verdiniz ve bunu zaten yaptığınız bir şeyi bu sefer biz amaçla ve kent merkezinde yaparak yaptınız, koşunuz. Kimsiniz siz, bize anlatır mısın ve nasıl karar verdiniz koşmaya?

Bizler çoğunluğu ODTÜ mezunu olan, üniversite yıllarında başladığı dağcılık sporunu sonrasında çeşitlendirerek ORDOS çatısı altında devam ettiren bir ekibiz. Bu haliyle bakıldığında aslında 20 yılı aşan bir süredir birlikte hareket etmekte olduğumuz söylenebilir. Bütün bu zaman dilimi içerisinde dünyanın çatısı olan Everest'e tırmanmaktan yelkenciliğe, 160 km'lik ultra maratonlara katılmaktan bisiklet sporuna gönül vermeye kadar birçok etkinlikte bir araya geldik.

#koşankara ise bu geniş ekibin şu anda Ankara'da bulunan kısmından oluşmakta. Ama çekirdek ekibimiz ne Ankara iliyile ne de aslında #koşankara'ya katılımlarla sınırlı. Ekibi oluşturan arkadaşlarımızın bir kısmı Kıbrıs'ın kuzeyi, İtalya ya da ABD gibi bambaşka coğrafyalardalar şu anda. #koşankara'yı ortaya çıkartan fikirler ve destekler de onlardan gelmekte. #koşankara direnişinin dış mihrakları bir nevi!

Ekibin katıldığı etkinliklerdeki çeşitlilik aslında mesleki yaşamlarımızda da mevcut. Aramızda öğretmenler, yöneticiler,

sağlıkçılar, öğrenciler, mühendisler, akademisyenler ve işsizler var. Bu haliyle oldukça heterojen bir yapımız var. Hepimiz direniş eylemlerine katkıda bulunmak konusunda hemfikir olsak da, bu heterojen yapı bireysel siyasi duruşlarımızda da ortaya çıkıyor. Herhangi bir siyasi görüş ortaklığı kurmaya çalışmaktan ziyade, ortaklaştığımız her meselede tek ağızdan konuşuyoruz.

Direnişe verdiğiniz desteği nasıl tanımlarsınız? Koşarak ne yapıyorsunuz?

Direnişe verdiğimiz desteği iki başlık altında tanımlayabiliriz galiba. İlki direnişin devamlılığını sağlamak; direnmenin kendisini ayakta, görünür ve mümkün olan her kamusal alanda var etmek. Ancak bunu gerçekleştirebilmek için farklı formlarda karşımıza çıkan eylemleri, direniş biçimlerini geliştirmemiz gerekiyor. Bu noktada da ikinci bir katkımız olduğunu söyleyebiliriz belki. Bizler #koşankara ile direnişçilere hayatın içinden gelen her biçimde eyleme devam edebileceklerini söylüyoruz. Sokaklarımızda, parklarımızda ya da meydanlarımızda forumlar düzenleyerek, takas partileri vererek, durarak ya da yeryüzü sofraları kurarak yaptığımız şey tam da bu. Biz de bu eylemlere koşmayı ekliyoruz.

Koşanadamlar ve koşankadınlar olarak dillendirdiğiniz politik bir talebiniz var mı? Neden koşuyorsunuz?

Gezi Parkı eylemleri ile başlayan direniş sürecinde somutlaşan 4 siyasi talep var:

- Başta Taksim ve Kızılay meydanları olmak üzere, kamusal alanlarımızda toplantı, gösteri ve eylem yasaklarına son verilmesi,
 - Gün geçtikçe artan ve üzerinde hiçbir hukuki denetim kalmayan polis şiddetinin durdurulması ve binlerce insanın yaralanmasına, beş arkadaşımızın da ölmesine neden olan tüm sorumluların görevden alınması,
 - Ülkemizin hemen her yanında direnişe katıldığı için gözaltına alınan ve tutuklanan arkadaşlarımızın serbest bırakılması,
 - İstanbul'da Gezi Parkı, Ankara'da Atatürk Orman Çiftliği örneklerinde karşımıza çıkan kamusal alanlarımızın iktisadi kazanımlar adına talan edilmesine bir son verilmesi.
- Bizler #koşankara olarak bu talepleri destekliyoruz.

Koşularınız beklediğiniz tepkiyi alıyor mu? Nasıl karşılıyor Ankaralılar? İyi ve kötü tepkiler neler?

#koşankara'ya başladığımız gün güzergahımızı çizirken direnişin Ankara sokaklarında en yoğun yaşandığı yerlerini kendimize ana hatlar olarak belirlemiştik. Kuğulu Park'tan Güven Park'a uzanan bu güzergah boyunca oldukça olumlu tepkiler alıyoruz. Ankaralılar bizleri alkışlar ya da sloganlarla karşılıyorlar. Ara ara bizlere katılıp, kısa mesafeli de olsa koşulara eşlik ediyorlar.

Önümüzdeki dönemde nasıl devam edecek bu koşular? Nereye koşuyorsunuz?

Önümüzdeki günlerde; aynı gün, saat ve rota üzerinden devam edecek #koşankara koşuları. Üstelik hemen her hafta bir öncekinden daha kalabalık, daha farklı yüzlerle koştuğumuzu düşünürsek bunun sadece bir başlangıç olduğunu, mücadeleye devamın esas olduğunu bir kere daha söyleyebiliriz. Bir de geçtiğimiz haftalarda direniş için 'kilometre biriktirmeye' başladık. Elbette bu son derece sembolik bir hareket. Söylemeye çalıştığı ise direniş taleplerini elde edene kadar koşacağı!

Size katılmak isteyenler nasıl ulaşabilirler?

Biz her Salı akşamı saat 19.30'da Kuğulu Park'da buluşuyoruz. Koşulara buradan başlıyoruz. Bir de facebook sayfamız ve twitter hesabımız var. Bizlere katılmak isteyenler buradan da temasa geçebilirler.

Hem İftarlar Özgürleşti Hem de Halk

Abdürrahim Özer – Engin Aygün

“YERYÜZÜ SOFRALARINI KURUYORUZ!

Bayraksız, flamasız, sponsorsuz!

İFTARLIĞINI, SOFRANI AL GEL!..

Çünkü;

Sermayenin lüks otel iftarları: Kapitalizm

Egemenlerin iftar çadırları: Sömürü

Halkın yeryüzü sofraları: Özgürlüktür!”

Yemeğini yalnız yemeyen, inanan-inanmayan herkesle sofrasını paylaşan İbrahim Peygamber'den aldıkları ilhamla sosyal medyadan yukarıdaki sözlerle çağrı yapan Antikapitalist Müslümanlar, Ramazan boyunca Ankara'da gerçekleştirdikleri yeryüzü sofralarının ilkinin Hacı Bayram Camii'nin Augustus Tapınağı'nın duvarına bakan bahçesinde gerçekleştirdi.

Büyükşehir Belediyesi tarafından sözde restorasyon adı altında tümüyle değiştirilen Hacı Bayram Cami avlusunda belediyenin devasa iftar çadırı bir tarafta, meydandaki lokantaların bahçelerini dolduran kalabalık bir tarafta, çimlerin üzerine serilmiş örtülerle, elde yapılan ya da bökçekiden alınmış iftarlıklarla mütevazı Yeryüzü Sofrası bir taraftaydı.

Herkes getirilen çeşitli yemeklerden yiyebilsin diye sofranın etrafında hummalı bir tabak dağıtma çalışması vardı. Her yaştan, her kesimden insan vardı sofrada. Herkes sanki birbirini özleyen eski dostlar gibi bakıyordu bir diğerine, adeta “Neden bu kadar zamandır düşünemedik bunu yapmayı?” diye soruyorlardı bakışlarıyla. O sırada sofrayı uzaktan seyreden 6-7 yaşlarında bir çocuk gelip sofrayı çok güzel bulduğunu söyledi ve elini kalbine koyarak sofraya duası okudu. Yemekten sonraki sohbetlerde doğal olarak Gezi Direnişi, kapitalizm ve dinin iktidarlar tarafından nasıl çarpıtılarak bir baskı aracı haline geldiği üzerine yoğunlaştı.

Sermayenin lüks otel iftarları kapitalizmin çirkin yüzlerinden biridir. Halkı sınıflara ayırıp, zengin ve fakir sofrası diye bir fark üretir. Egemenlerin iftar çadırları sömürdür, çünkü insanları metrelerce kuryüğe sokup bir avuç yemek için bekleten ve bunu yaparken de üzerlerinde “bugünkü iftarı ‘x’ şahsı vermektedir” yazılı flamayla dalgalandıran egemenin derdi; o insanları doyurmaktan ziyade, bu yolla onlara ve onları dışarıdan izleyenlere gösteriş yapmaktır.

Oysa halkın yeryüzü sofrası özgürlüktür. Kimsenin kimseye inancını, kimliğini sormadığı, yalnızca herkesin imkânı dâhilinde getirdiği yiyeceğini etrafındakilerle paylaşmak için çabaladığı sofralardır. Getirilen tencerenin sapına, kulbuna, kapağına değil içindeki özveriye bakılan, gelen insanların parasına, puluna, ihtişamına değil, içindeki kardeşlik ve dayanışma duygusuna bakılan sofralardır. Kimsenin aç kalkmadığı, herkesin mutlu ayrıldığı sofralardır. Halil İbrahim sofralandır.

Hacı Bayram'daki ilk yeryüzü sofrasını Ankara'nın farklı semtlerinde kurulan diğer sofralar takip etti. Ya evinde ya lokantada yemek yemeye alışmış, bunu da yalnızca ailesiyle veya tanıdıklarıyla yapmayı adet haline getirmiş insanlar birden kendilerini yoğun bir kardeşlik ve paylaşma ortamının ortasında buldular. O sofralarda halkı birbirinden ayıran bütün soyut sınırlar kaldırıldı ortadan ve katıksız bir paylaşma ve fedakarlık gjirdi devreye. Esasında insanların böyle bir birlikteliğe duyduğu özlem de sofraların çabucak benimsenmesini sağladı.

Anıtpark'ta, Elvankent'te, Eryaman'da, Tuzluca'yı'da ve Keçiören'de yeryüzü sofraları kuruldu. Kızılay ve civarında da, Ethem Sarısülük Parkı'nda, Kuğulu Park'ta, Güvenpark'ta ve Yüksek Caddesi'nde yeryüzü sofraları vardı. Ankara'daki bir çok forumun desteğiyle 20 Temmuz günü Ethem'in vurulduğu

yerden başlayarak Güvenpark'ta serilen Yeryüzü Sofrası'na da katılan Antikapitalist Müslümanlar, katledilen mazlum halklar için kılacakları cenaze namazına edilen müdahaleden sonra da geçtiğimiz Cumartesi günü Kocatepe Camii avlusunda sofralarını serip yemeklerini paylaştılar. Halkların camilerini devletin protokol camisi yapmaya çalışan zihniyete inat, ellerindeki çöp torbalarını serip oturdular caminin avlusuna ve orada iftar yapabilmek için devletin eline bakmaya muhtaç olunmadığını gösterdiler diğer insanlara da.

Ankara'nın Tuzluca'yır ilçesindeki direnişçi halk misafirlerine iftar sofrası hazırlayıp onları bağırlarına bastı. Yolu basit barikatlarla kapatıp dörtyolun üzerine kare bir sofralar kamudular evlerinden getirdikleri halılar ve minderlerle. Uzun zamandır süregiden ayrılığın, uzaklaşmanın, örülen duvarların sona ermesini sağladı bu buluşma. Yemekten sonra semah yapıldı ve kısa bir forum düzenlendi. Sadece bu açıdan bakıldığında bile Yeryüzü Sofraları gelecek için bir umut tazelemeye yetti aslında.

Her şeyi tekelleştiren devlete, bütün resmîyetiyle başkente rağmen kuruldu kardeşlik ve dayanışma sofraları Ankara'nın parklarında ve meydanlarında. İnsanlar sofraları sahiplendi, hem iftarlar özgürleşti hem de insanlar.

AVM'miz 5 Dakika İçerisinde Kapatılacaktır!

Gizem Güner

1 Haziran 2013 Cumartesi günü Ankara için uyanışın miladıydı. Önceki gece patlak veren Gezi olaylarını takiben binlerce kişi Kızılay Meydanı'nda protesto eylemi için toplandı. Sert müdahaleye rağmen dayanışmadan ödün vermeyen bir grup eylemci ise ilk darbeyi kent yaşamının en büyük düşmanından yedi: bir AVM'den!

Direnış boyunca Ankara'daydım. İstanbul'u, Hatay'ı, Adana'yı, Dersim'i görme fırsatım olmadı. Gidemedik buralardan. Çünkü buralar hiç olmadığı kadar hareketli, hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. Zaten sabah 8 akşam 6 mesaimiz de fırsat vermezdi ama başka zaman, başka ilde bu denli büyük bir hareketlilik olsa, kalker giderdik herhalde. Daha önce hiç "kalkıp gitmemiştik" aslında ama, hiç de bu kadar büyük bir şey görmemiştik biz 80 sonralılar.

Sosyal paylaşım sitelerinde İstanbul'da olanları görünce, içimde bir yerlerimden "Tak!" diye bir ses geldi. "Bu sefer farklı" dedim. Televizyonda malum hiçbir şey gösterilmeyordu, fakat sosyal medya çalkalanıyordu. İçimdeki "Tak!" sesi "Kalk!" sesine dönüştüğünde duramadım, evden koşar adım çıktım. Abidinpaşa'dan Kızılay'a gidebilmek için mahalledeki taksit dolmuşlardan birine bindim. Giderken taksici yol kapalı deyip, Kolej üzerinden Kocatepe'ye çıktı. Öyle varabildim Kızılay'a. Direnişin Ankara'daki ilk günü Ziya Gökalp ve Atatürk Bulvarı'nın kesiştiği yer merkezde olmak üzere, tüm Kızılay hınca hınç insan doluydu. Güvenpark'ta saat 4'te protesto için toplanılacaktı fakat saat daha 3.30'da insanlar çoktan gelmişlerdi. Demek ki canına tak eden benim gibi birçok kişi vardı ve kimse oturduğu yerde duramıyordu artık.

Yıllarca ne olacağı bilinmeden Kızılay'ın ortasında duran, şimdilerde ise AVM'ye dönüştürülen talihsiz binanın önünde toplanmış yüzlerce insan vardı. İlginçtir ki çoğunluğu çocuktı. 13-15 yaşlarında, kızlı erkekli, kiminin boyunlarında tuttıkları futbol takımının atkısı, kimisinin elinde çeşitli bayraklar, çocuklar vardı hep... Ben bu durumu bir türlü anlamadım, o kadar çok çocuk n'apıyordu orada? Kuzenlerimle yaşlıları genel olarak. Kuzenlerimi sokağa

dökecek bu kadar ne olabilirdi? Ben bildim bileli onlar hep ders çalışırdı çünkü. Sokakta oynamayı da mahalleler sitelerine, konutlar rezidanslara dönünce bırakmışlardı. Onları sokağa ne dökmen olabilirdi bu kadar? Biz yine biraz eylem görmüş sayılırdık. Bir işe yaramazdık belki ama eylemlere gider gelir, elimize tutuşturulan broşürleri okurduk en azından. Ama kuzenlerime benzeyen o çocuklar, o kadar uzaktaydılar ki bu olanlara, onları sokaklara ne dökmüştü gerçekten? Kimisi dedi "eğitim sistemini bok ettiler çocuklar dayanamadı", kimisi "yaz geldi, kanları kaynadı" dedi, kimisi maçların bitişine bağladı bu durumu. Bunlar belki kısmen doğrudur, tam bilemiyorum. Ama Ankara'da son yıllarda çocuklar hiç var olamadılar. Sonradan dayatılma AVM gezme kültürü insanın özüne uymadı, en çok da enerji ile dolu o çocukların özüne. Çünkü çocuklar "toplanma"yı severler, çünkü çocuklar bir arada olmak isterler, çocuklar birlikte olmaktan enerji alırlar, şakalaşmayı, birlikte şarkı söylemeyi severler. Yeni Ankara'da yapamadılar bunları. Birileriyle tanışmak imkansızdı mesela. Güvenpark'a, Kızılay'a sadece dershane için gelirdi ve Ulus'a gidilmezdi asla! Çünkü hep korkutuldu. AVM'lere doluştular. Ama insanların içine tıkıştırıldığı o kutular, janjanlı mağazaların yüksek sesli müzikleri vermedi o birlikte eğlenme ve bir arada olma coşkusunu onlara.

Bunları düşünürken ben, AVM'nin önündeki asansör kolonu ile kapısı arasında kalan yere bir gaz bombası atıldı. Çoğunluğu çocuk olan tüm bu kalabalık içeri doğru koşmaya başladı. Sıhhiye yönünden gelen bir TOMA ise su sıkarak o taraftaki kalabalığın da AVM'nin içine yığılmasına sebep oldu. İnsanlar çılgık çılgına içeri kaçışırken birdenbire AVM'nin içindeki hoparlörlerden inanılmaz bir anons geldi "AVM'miz 5 dakika içerisinde kapatılacaktır!". Kapının önüne atılmış gaz bombaları, TOMA'lar ile AVM'nin kapatılma anonsunun şaşkınlığı arasında kalan o çocuklar birdenbire içerideki tüm duvar ve kolonlara var güçleri ile vurmaya başladılar. "Tak! Tak! Tak!" Çok büyük bir gürültü çıkıyordu, AVM'de yer yerinden oynuyordu ve çocuklar duvarlara vurmaya kesintisiz devam ediyorlardı. "Tak! Tak! Tak!". Herkes resmen kapana kısırlmıştı ve çocuklar gerçekten korkuyorlardı. Başka zaman insanların,

özellikle de çocuk ve gençlerin, arkadaşları ile vakit geçirmek, yemek yemek, alışveriş yapmak ya da önünde buluşmak için hep geldikleri bu AVM, şimdi kapılarını insanlara kapatıyor, herkesi dışarıdaki gaz bombalarının önüne atmaya çalışıyordu. Beş dakikadan uzunca bir zaman geçti ve AVM bu tepkiler üzerine kapatılmadı. İnsanlar yavaş yavaş Güvenpark'a doğru yönelmeye başladı. Ankara'da direniş 1 Haziran Cumartesi günü Kızılay tarafında böyle başladı.

Ankara'nın çocukları o gün hep birlikte duvarlara vurduklarında, aslında kendilerini hapseden bu yeni tüketim düzeninin duvarlarına vuruyorlardı sanki. Şehrin tüm yaşamsal alanlarını hapseden AVM, şimdi fiziksel olarak onları barındırmak istemiyordu. Yüksek duvarlarına vurmaya, içinden kurtulmak istedikleri yeni yaşam biçimine de tepkiydi adeta. Çünkü gerçekte de olduğu gibi AVM'ler "işlerine gelmeyince" herkesi kapı dışarı ederlerdi. O gün AVM'nin içindeki duvarlara vurmaya başlayan tepki, insanların sıkıştırılmışlıklarından kurtulmak istediğinin ilginç bir şekilde bulmuş metaforuydu. Görünen o ki, bu çocuklar artık içerideki duvarlarla yetinmeyecekler. Bize dayatılan yapay duvarlar, çoktan sallanmaya başladı.

Tak!Tak!Tak!

Bozkırın En Büyük Caddesi

Sema Yayla

**Sen o karanfile eğilimsin,
alıp sana veriyorum işte
Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel
O başkası yok mu bir yanındakine veriyor
Derken karanfil elden ele**

Edip Cansever

Tarih:31 Mayıs
Yer: Ankara

Elden ele talcid, fular, isyan, flama, bildiri ile; yoldaşlarımızın, dostlarımızın, kardeşlerimizin yanındayız, "Taksim bizim, Gezi Parkı bizim" demek için binler olarak Ankara sokaklarına çıktık. 31 Mayıs gecesi büyük bir isyan ateşi yaktık bozkırın ortasına, alevler sardı dört bir yanı ve korktular bizden. Korkunun sofrasında yemek yiyenlerin lokmaları boğazlarına dizildi. Özgürlük, eşitlik, kardeşlik diye haykırdık, Ankara'nın en büyük caddesinde en gür sesle. Karşımıza tomalarıyla, plastik ve gerçek mermileriyle, biber gazlarıyla, coplarıyla ve ellerindeki tüm silahlarıyla çıktılar. Ördükleri korku duvarıyla bizleri durdurabileceklerini sandılar, ama yanıldılar. Yıktık geçtik korku duvarını, duvarın ötesinde ayrı bir yaşam başlamıştı bizim için. Bugüne kadar tüm bildiklerimizi, tüm hikayelerimizi unuttuk ve tekrardan öğrenmeye, tekrardan hikayeler yazmaya başladık. Anlatılacak yeni hikayelerimiz vardı artık.

Hikayemizi okuyanlar, yeniden öğrenmeye başladığımızı görenler korku duvarının yıkıldığını gördüler. Yanıldıklarını en büyük caddenin ortasında duran binlerce Ethem'i gördüklerinde anladılar. Anladılar ve daha fazla korktular. Sokaktaki isyan ateşini söndürmek

için, özgürlük savunucularını dört duvar arasına koymak için sabahın dördünde baskınlar yaptılar. Bastırdıklarını, sindirdiklerini sandılar. Yeniden korku duvarını inşa ettiklerinde işe yarayacağını sandılar. Ama tekrar yanıldılar. Yanıldıklarını "gözlentiler, tutuklamalar bizi yıldırılmaz" diyen binleri gördüklerinde anladılar. Anladılar bozkırın cayır cayır yandığını ve ne yaparlarsa yapsınlar o ateşi söndüremeyeceklerini. Daha fazla korktular ve korkularını gözlenti listelerini yayınlayarak, aramalar çıkartarak ve aileleri tehdit ederek gizlemeye çalıştılar. Ama yine yanıldılar. Yanıldıklarını listedeki isimlerin, annelerin, babaların, kardeşlerin, yoldaşların yan yana geldiği forumları gördüklerinde anladılar. Anladılar bir defa daha yanıldıklarını. Ve bizim forumlarda hikayelerimizi anlatırken, yeniden öğrenirken ve deneyimlerimizi paylaşırken direnenlerin asla yenilmediğini gösterdik. Tüm parklar evimiz, yatağımız, dost kucağı oldu bizlere. Direniş ve dayanışmanın yaşayan organizması olan forumlar; nasıl bir dünya kurmak istediğimizin açık ifadesi şeklindeydi. Ve ben de oradaydım; direnişi, dayanışmayı anlamak için, anlatmak için ve büyütme için.

Yeni bir dünya istiyorduk. Bu dünyayı tanımlamak için, bu dünyayı nasıl inşa edeceğimizi konuşmak için forumlarda yan yana geldik. Örgütlendik yeni bir dünya kurmak için, örgütlendik tek bir vücut olmak için. Bu topraklardaki en güzel direnişlerden birine katılmış, bu direnişi yaratmış herkes, orantısız zulme karşı, orantısız zekâ ile cevap veren herkes, insanca ve özgürce bir yaşam için biraraya geldi, örgütlendi. Bozkırda yaktığımız ateş kadar netti nasıl bir dünya istediğimiz ırksız, cinsiyetsiz, özgür ve alabildiğine kızıl.

Kentli için Bir Prelüd'

Nefin Pera

Direnişi, özgür iradenin kent içindeki sembolleri olan meydanlara, parklara, amfi-tiyatrolara taşıdık. Belki senelerdir ilk defa bu mekânları hak ettikleri şekilde kullanmaya başladık. Bu başlangıcın değeri bilinmeli, gelen sonbaharla beraber forumlarda paylaşılan düşünceler yapıcı eylemlere dönüşmeli. Zaman, nicedir aklımızı meşgul eden kentsel sorulara muhababından cevap talep etme zamanıdır!

*"Öyküler ancak onları anlatabilecek olanların başından geçerek demişti biri bir gün:
Aynı şekilde belki yaşantılar da onları yaşayabilecek olanlara sunarlar kendilerini!"*

Paul Auster, Kilitli Oda

Merhaba ben Nefin.

Bugün Ankara'da pazar. Bizi haftaya başlatacak bir pazartesinin kapısının önüne attığım sandalyeden bildiriyorum. Başlamaya deli gibi korkuyorum.

Döne döne yeniden okuduğum bir kitap; düşünülenden düşünildiği anda çoktan gerçekleştiğini fakat bunu görmeyen zaman aldığını söyler. Bu felsefe, aslında insanın sancısına katlanamadığı için hep ertelediği "başlamak" eylemi için de yapılmış yüreklendirici bir güzellemedir.

2013'ün Mayıs'ını Haziran'ına bağlayan direniş günlerinin bize verdiği iyi haber şu ki: Başladık! Dinlemek ve anlatmakla imtihan olduğumuz forumların gölgesinde geçen Temmuz ve Ağustos ise uyarıyor: Devam Etmek İstiyoruz! Eylül, bunu ispat edebilmek için bize değerli bir fırsat verebilir. Bu fırsat ise, kentlerimizde şu anda kendi kendini sulayan ve büyüyen muhalif kültürü düşmanlaştıranların, bizi vurdukları en yumuşak karnımıza dokunursa: Ortak amaç(sızlık) ve yöntem(sızlık) problemlerini aşmak için kullanılrsa, gerçekten bir işe yarayacak. Ancak forumların kim olarak ve ne için yolda olduklarını söylemekten imtina eden ürkek yapıları, onların çoğunluk katılımını oluşturan genç nüfusun "toplanıyorsunuz da ne oluyor"cu anne ve babalarını yazık ki yüreklendiren bir düzlüğe girmiş durumda. Oysa hatırlanmalı ve korku duyulmadan onaylanmalı ki, yapılan işin itibarının onu yapanın kendini "pazarlayabildiği" ölçüde kıymetlendiği günümüzde; şirketten önce onun web sitesini kuran kıyırık mahalle şirketleri bile, bir misyon/vizyon deklarasyonunda bulunmadan piyasaya giriyor.

Avrupa'nın en iyi sosyologlarından biri olarak anılan, ders verdiği kampüsün 'ülkücü' gençlerince ölüm tehditleri almasına rağmen kendisine teklif götürülen özel üniversiteleri geri çevirerek okulunda kapı gibi durmaya devam eden sevgili hocam Kadir Cangızbay derdi ki; "İş'ten önce yöntem gelir." Bizim yöntemimiz nedir?

Ankara'nın sayıları 40'ı bulan amfityatro konseyleri, çim meclisleri ve forumlarını "şimdilik" haftalık bir rutinle toplayan ortaklık, "herkes farklı herkes eşit" söyleminin parantezleri açılmayan çok genel halkasından ibaret. "Sizinle biraraya gelmeden önce, pazarları yaptığım en iyi şey; bilgisayarımdaki waw dosyalarını mp3'e çevirmekti" diyen kent sakinlerini çöldeki vaha gibi sevindiren bu toplumsal alan, şüphesiz ki en

değerli kurtarılmış bölge. Fakat disipline edilmezse yararsız ve güdük kalan yaratıcı irade gibi, toplumsal'ı keşfeden bu yeni kentlilik bilinci de, eğer kullanacağı ortak dili, kendi özgün veya denenmiş örgütlenme modelini ve toplumsal fayda üretirken kullanacağı yöntemi belirlemek konusunda isteksiz olmayı sürdürürse, "kurtardıkları" nı da kaybedebilir.

Kış mevsimi gelip de park meclislerinin kendilerini daha verimli yuvarlak masa toplantılarına evrilteceği güne kadar forumlar istikrarla birarada kalabilmeyi sürdürülebilir kılmak için, yaşanan kentleri sahiplenmek yoluyla mevcut kent bilincini yükseltmek zorundalar. Bunu gerçekleştirebilmenin en demokratik yolu ise, bireysel ve örgütlü biçimde kent politikalarını bilmekten, bunlara katılım göstermekten ve böylece yerel siyaseti yönlendirebilmekten geçiyor. Kent politikalarının takipçisi olmak ve bu takibin etkinliği-sürekliliği ve bilinirliğini sağlayarak etkin bir muhalif kültür yaratmaya katkı sağlamak; vatandaşlık haklarımızı kullanmanın en kestirme, en birincil ve kolay ulaşılır yolu. Tüm postmodernliğimizle eskiden sıkılıp da boşverdiğimiz bu yol, şimdi direnişin kendini yeşerten yaratıcı üslubuyla yeniden can bulup dirilebilir. Ben böyle söyleyince kafanızda bir şey yanmamış olabilir; lütfen eski alışkanlıktır deyin, geçin. Bir Ankara örneği üzerinden izah edelim:

Ankara Seğmenler Parkının amfityatrosunda her pazar saat 17.00'de toplanan Seğmenler Forumu'nun TMMOB Peyzaj Mimarları Odası Genel Sekreteri Redife Kolçak'ın konuşmacı olarak katıldığı 4 Ağustos tarihli oturumunun tutanağına düşülen notlara göz attığımızda fikir sahibi olduğumuz gibi:

Seğmenler Vadisine yapılacak TBMM Başkanlık Konutu'na; "bizim kent ekosistemimizi yaralyorsunuz"; "erken dönem Cumhuriyet tarihinin en önemli mimarilerinden biri olan ve yerine yenisi yapılsın denen konutun yıkımı; bizim tarihi, kültürel ve toplumsal hafızamıza indirilen büyük bir darbedir"; "1977 yılında Ankara Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulunca tescillenen ve şu anda yıkmaya çalıştığınız tarihi iz, restorasyon ile geri getirilmelidir"; "Avrupa ile uyum istiyorsanız, onların 18. yy sonunda inşa ettikleri kentleşme örneklerinden istifade ediniz" söylemlerine yaslanarak sorabilirsiniz, sormalısınız:

Seğmenler Vadisi'ndeki yıkımı kim yaptı?
Yıkım masrafı için cebimizden kaç para çıktı?
Buradaki yıkım kararını alan Çankaya Belediyesi encümenine bu miktarı nasıl tanzim ettiririz?

Belediyeye balık adam kadrosu açacak mısınız? (Tunalı Katlı Kavşağı inşaa edilirken kentin yeraltı su deşarj sistemine bir hançer gibi saplanan fore kazıkların marifetiyle her ufak yağmurda dolan köprü altlarını hatırladınız mı? Bu köprülerde mahsur kalan vatandaşları balıkadamlarımız kurtarmıştı. Yeni Başkanlık Konutunun müstakbel fore kazıkları da, balıkadamlar için Büyükşehir ve İlçe Belediyelerimizde yeni iş imkanları sunacak mı?)

Tost yapıyor musunuz? (TBMM ve Çankaya Belediyesi Sekreterliği telefonları aranarak sorulacak bu soruya verilen her yeni hayır cevabı; "Eee ne iş yapıyorsunuz orada?" ile karşılanabilir.)

Seğmenler Vadisinde yaşananlar Kavaklıdere sakinlerinin

kentlilik bilincine gıda takviyesi yapacak bir örneklemedir; neyse ki şehrin her bir bölgesi için bu tür teşvik edici politik malzemeleri bulmak zor değil: Yenimahalle Şentepe'de ağaçlara tercih edilen teleferiklerin manyetik dalgası ya da Yüzüncü Yıl ve Çiğdem mahallelerinin orta yerine konur olacak köprünün üzerinden her gün geçecek ortalama 40 bin aracın coşku dolu vınlıtısı şimdiden kulaklarımıza ulaşıyor; forumların heyecanı söner gibi olup tekrar harlayan katılımcılarını dürtüklüyor.

Ben Nefin ve bugün Ankara'da pazar. Bizi haftanın kucağına atıverecek bir pazartesinin eşliğinde dikildim, yazıyorum: Ben kent forumlarının ısrarlı bir sempatizanı ve gözleyicisi olarak son iki ay içinde, siyaset'ten nefret etme hakkımızın sonuna kadar saklı olduğu bir ülkede, politika'ya yüz çevirme lüksümüzün ancak içinde yaşadığımız kente büyük bir haksızlık ederek varolabileceğini yeniden öğrendim. #gezi'ye değin cümbür cemaat duymazlıktan geldiğimiz cesaretin fıskırdığı kuyu vicdanın (Eric Fromm böyle söylemiş); bizi bunca nümayişin ardından artık katiyen kendi sessizliğimizle başbaşa bırakmayacağını fark ettim. Başlamak'taki mücizenin, bitirmeye ne kadar kaldığını görmeyen kolaylığında değil; aksine bitirene/bitene değin akacak daha değerli bir varlık ve anlam sürecinin işletilmeye/işlemeye başlamış olmasından ileri geldiğini yeniden keşfettim.

Yani hürmetli okuyan, açıkcası başlamaktan ödüm kopuyordu ama sanırım bitirdim.

Notlar:

Aslında seyis kelimesinin de ilgili olduğu "at talimi, eğitimi, bakıcılığı" anlamlarına gelen siyaset kavramı; arapça bir sözcük olan "s-v-s" veya "sâse" fiil kökünden gelir. hayvanların, özellikle atların idare ve terbiyesinin yanında, genişletilmiş anlamıyla günümüzde insanların ve devlet/ toplumların yönetimi için kullanılır.

Politika sözcüğünün etimolojik kökeni grek diline ait "polis" sözcüğünden gelir. polis, şehir demektir. sözcüğün bu topraklara gelişi ve değişimi sırasıyla şöyledir: politikos, politeia, politike, politica, politika... politikhos, "şehir sınırları içinde yaşayan insan topluluğunun oluşturduğu bütünle ilgili olan" şeye denir.

Parklar İçin Bir Ortaklaşma Adresi: Parklar Bizim Ankara "Biz Kimiz!"

Parklar Bizim Ankara

Bizler Ankara sokaklarında her an rastlayabileceğiniz sıradan insanlarız. Her gün uyanıp işine, okuluna giden ya da iş arayanlardanız. Ağaçları, parkları çok seven ve bir türlü parklardan çıkamayanlardanız. Tıpkı sizler gibi. Ama en önemlisi her birimiz yozlaşmış politik ve ekonomik sisteme, en çok da bizi kalıplara sokmak isteyen dayatmalara karşı eli kolu bağlı oturamayacak kadar duyarlı ve tepkiliyiz. Bizler, her bir forumla daha da yaklaşılabilir doğrudan ve katılımcı demokrasi fikrinin

yayılmamasını isteyen forum gönüllüleriyiz ve birçoğumuz gibi forum forum dolaşıp bir türlü hepsine yetişemeyenlerdeniz. Bir araya geliş sebebimiz, hiç bir kısıtlayıcı unsura (bu, zaman ve mekan kavramı bile olsa) teslim olmak istemememiz.

İşte tam da bu sebepten, forumlara katılan gönüllülerin destekleriyle Ankara forumlarında bulunuyor ve bir

düzen dahilinde forum notlarının tutulmasını sağlıyoruz. Fiziksel olarak orada bulunamayan dostlarımız için forumları özetleyerek forumları zaman ve mekan kısıtından kurtarıyor, forumlar arası etkin bir iletişim ağı kurarak bugünleri hep beraber yazılı bir metin haline getiriyoruz. Bunun da ötesinde bu değerli notlardan analizler yaparak Ankara genelindeki forum katılımcılarının kişisel noktalarını aydınlatmayı ve yerel sorunlarımızı da duyurarak ortak bir iradeyle çözümlenebilmesine katkı sağlamayı amaçlıyoruz.

Beklentimiz çalışmalarımızın ülke geneline yaygınlaştırılmasını sağlayarak çabamızı daha geniş çapta bir ortaklaşmaya evirmek. İster takipçi ol, istersen doğrudan demokrasi için aktif katılımcı. Az ya da çok sen de destek ol!

Sevgi ve dayanışmayla...

Gezi'den Sokağa: Farklı Bir Kamusalıkta Bir Araya Gelmemiz Lazım. Ama...

Mert Eren ile söyleşi: Eren Aksoyoğlu

Gezi direnişi süreci Türkiye solu içerisindeki hiyerarşik düzeneği paramparça ederken eylemlerin ortasından yeni siyaset yapma tarzları çıktı. Kartviziti yüksek liderlerin yerini vuruş gücü yüksek sokak eylemcileri aldı. Ayrıca bu kadarla da kalmadı. "Bizim olan veya olmayan" neredeyse tüm mekânlarda yukarıdan-aşağıdan Gezi direnişine dair yorumlar yükseldi. Gezi direnişinin sıkça konuşulduğu mekânlardan birinde; Gazete Solfasol'un masalarında gezdiği Ortadünya'da bir tesadüf sonucu tanıştığımız, yüksek öğrenim gören bir sokak eylemcisi Mert Eren'le Gezi direnişini ve Ankara eylemlerini konuştuk.

Sanırım Gezi direnişi birey-örgüt ve birey-siyaset arasındaki ilişkiyi tümenden değiştirdi. Süreci nasıl değerlendiriyorsun?

Ben, Gezi direnişini öncesinde bu ilişkilerin değişmeye başladığını düşünüyorum. Bir açıdan direnişte yer alan bireyler muhafazakâr bir gündelik hayat kurgusunun kendilerine dayatılması ile beraber ve gündelik hayatın siyasi olduğunu keşfetmelerine bu direnişi mümkün kıldılar. Gezi direnişinin ortaya çıkmasındaki en büyük etkenlerden bir tanesinin; artık bireyin kamusal alanda kendisine yer bulamaması olduğunu düşünüyorum. LGBT bireylerinin aktif katılımı, kadınların aktif katılımı da düşünüldüğünde muhafazakâr-otoriter bir siyasetin insanları kamusal alandan bu derece dışlaması belki de gezi direnişinin bu boyutta olmasına neden oldu. Tabi burada kamusal alan derken sadece kentsel kamusal mekânlardan bahsetmiyoruz, medya ve siyaset gibi esasında kamusal ve iletişime dayalı olması öngörülen yapıların da bireyi sindirmeye yönelik tavırlarından da bahsediyoruz. Her alanda artık tek yönlü bir dayatma ile karşı karşıya kaldı insanlar. Bu Gezi protestoları (yani direniş) ile insanlar, mahrum edildikleri o kamusal alanı, özgürlük alanını yaratmayı amaçladılar. Bu doğrultuda bence örgüt ve birey konusuna gelecek olursak, protestolarda yer alan insanların, özellikle üniversitelerin artık var olan ezberlenmiş siyasi örgütlenmelerine tatmin olmadıklarını söyleyebiliriz.

Benim gördüğüm kadarıyla sadece Türkiye ile de sınırlı olmayan bir siyasi kriz ile karşı karşıyayız ve kapitalist devletin temsili demokrasisi bir kriz içerisinde...

Gezi protestolarında en çok söylenen şeylerden bir tanesi bunun partilerin hareketi olmadığı, bir halk hareketi olduğuydu. Bu vurgu çok önemli, çünkü bir açıdan mevcut örgütlerin ve partilerin de yetersizliğini ve temsiliyet konusundaki başarısızlıklarını ifade ediyor. Yani aslında örgüt ve birey ilişkisini nasıl dönüştürdüğü konusunda, birey siyaset ilişkisini nasıl değiştirdiği konusunda Gezi sanki bir kopuş yaratmış gibi ele alınmalı, daha ziyade var olan bir krizin patlaması olarak görülmelidir.

Ancak gezinin kendisine özgün olarak yarattığı iki önemli ilişkiden bahsetmek daha mümkün; bunlardan bir tanesinin kent ve insan arasındaki ilişkideki dönüşüm olduğu söylenebilir. Protestolara bir şekilde dahil olmuş herkesin kent algısının değiştiğini düşünüyorum. Önceden algıladığımız gibi sokaklar ve caddelerin artık sadece bir arka plan olmadığını görüyoruz. İnsanlar dışlandıkları o kamusal alanı, temsiliyeti ve aidiyeti kent ile yeniden kurgulamaya başladılar. Bunun görülebileceği en açık örneklerden biri yer isimlerine protestolarda verilen isimlerdir benim açımdan. Tomalı Hilmi, Gazlıay, Dövenpark gibi isimlerle artık insanların kent algısının değiştiği gösterilmiştir. Protestolara bir şekilde dahil olmuş insanlar artık Kızılay'da ve Tunalı'da gezerlerken farklı bir bağlamda kendilerini var ettiklerini hissediyorlar. Kentin birey açısından anlamı ve kurgusu değişiyor bence. Gezi protestolarının en büyük sonuçlarından bir tanesi bu. Ki bu değişimin sonuçlarının net bir biçimde ortaya çıkması uzun zaman alabilir.

İkinci önemli bir sonucun da, bireyin kolektifleşmesi olduğunu düşünüyorum. Herhangi bir örgüte yakın durmayan ve siyasal olarak keskin bir şekilde konumlanmamış binlerce insan protestolarda yer aldı. Ancak özellikle polisin uyguladığı şiddet, birbirini hiç tanımayan binlerce insanı bir araya getirdi. Gaz bombasından etkilendiğiniz anda hiç tanımadığınız insanlar size yardım etmek için etrafınıza toplandılar, düştüğünüzde yine tanımadığınız insanların bir anda kaçmayı bırakıp sizi yerden kaldırıp taşımak için geri geldiklerini gördünüz ve esasında yıllardır nasıl yaratılabileceği konusunda kafa patlatılan bir dayanışma insanlar arasında kuruldu. Artık kolektiflikten korkmayan ve farklı bir kent algısına sahip bir insan yarattığını söyleyebiliriz Gezi direnişinin.

Son günlerin popüler tartışma konusu "direnişin içinde olmayanın aslında direniş hakkında söyleyecek çok şeyinin olamayacağı üzerine". Bu okumayı nereye dayandırmak gerekir?

Direnişin içerisinde olmadan direniş hakkında konuşan yazan birçok insanın olması yanında aynı şekilde direnişin içerisinde yer almış olmasına rağmen tepeden inme bir bakış açısıyla konuşan da çok insanın olduğu söylenebilir. Siyasi olarak yürütülen ve örgütler, partiler arası cereyan eden tartışmalar bir yana daha direnişin sonu gelmeden basılan kitaplar ile de bunu görebiliriz.

Birey ölçeğinde ele alacak olursak bu tepkinin çok haklı olduğu yönler var. Direniş ile ilgili yapılan analizler "objektif" analizler. Oysaki insanların protestolar sırasında yaşadıkları tecrübeler son derece "subjektif". Sokakta, yürüyüşlerde karşılaşılan polis şiddeti inanılmaz bir düzeydeydi ve protestolara katılan çok büyük bir kesim böylesi bir şiddet göreceğini tahmin bile etmemişti. Son derece haklı ve demokratik sınırlar içerisinde dile getirdikleri tepkilerinin böyle bir nefretle karşılanacağını kimse öngöremezdi. Sokakta kapsüllerle, plastik mermilerle yaralanan, sakat kalan veya yakınları bu şiddete maruz kalan, gözaltında tacize maruz kalan insanlara tepeden bakan sözde objektif yaklaşımlarla gelerseniz tepki almanız çok doğal.

Önceden söylediğim gibi direnişe katılan insanlar tepelerinde helikopterlerin uçtuğu, zırlı araçlarla üzerlerine ateş açıldığı, her daim var olan gaz yüzünden nefes alamadıkları bir savaş ortamını yaşadılar. Hepimiz bu tecrübeden derin bir biçimde etkilendik. Etrafımdaki çoğu insanın protestolar sırasında yaşadıklarının etkisiyle haftalarca kâbus gördüklerini uyuyamadıklarını gördüm. Şimdi siz bunları tecrübe etmiş insanlara onların yanında yer almadan çeşitli siyasi amaçlarla yaklaşmaya çalışırsanız veya dediğim gibi içlerinde yer almış olsanız dahi objektiflik adı altında bu yaşadıklarını insansızlaştırırsanız, kendi politik vizyonunuzu haklı çıkartmak için bu yaşananları sahipleniyormuş gibi görünürseniz size öfkelenirler ve direnişe dair de inançlarını kaybederler.

Bu konuda ben direniş sırasında yer yer çıkmasına rağmen özellikle forumlar sürecinde şiddetlendiğini gördüğümüz örgütler, siyasi partiler arasındaki mücadeleye de işaret etmek istiyorum. Gezi direnişi bence de partiler

Çevre Hareketi Hükümet Düşürür mü?

Nuran Talu*

Kuğulu İnisiyatifi tarafından Ankara'da Kuğulu Park'ta düzenlenen Forum katılan vatandaşlar, Gezi'nin Türkiye'deki çevre hareketlerine verdiği mesajı tartıştı. Gezi'de bizi idare edenlere karşı yükselen sesi niye ekolojik bir tema ateşledi? Cevap net: Çünkü ekolojik mücadelesi ve politigi, temel hak ve hürriyetlerle son derece ilişkili. Altında yatan temel felsefe de şu; "günübirlik yaşayalım, geleceği sadece Allah bilir" değil, "bugünden ve gelecekte tüm canlılar adına biz insanlar sorumluyuz". Gezi'de bunu vatandaşın yaşamını savunmasının, aynı zamanda demokrasi mücadelesi olduğunu gösteren bir öfke patlaması olarak tercüme etmek lazım. TC Başbakanı Gezi için "bu iş ideolojik boyut kazandı" dedi, çok doğru, evet, çünkü çevreyi korumak ideolojik bakış gerektirir, apolitik değildir. Forumda AKP hükümetlerinin; doğayı ve insanların yaşam kalitesini/çevre hakkını hiçe sayan HES'lerden, soframızdaki GDO'dan, çöp yığınlarının hemen arkasında ultra lüks rezidans tezatlarından kentsel dönüşüm adına yapılan doğa katliamlarına kadar çok sayıdaki uygulamaları uzun süre tartışıldı. Bundan böyle, yaklaşan yerel seçimlerde belediye

başkanı adaylarının, popülist politikalara sığınarak, hatta Gezi ruhunu yalandan kullanarak yapacakları çevreyi koruma söylemlerine halkın artık inanmayacağı ve işlerinin zor olacağı açık. Çünkü vatandaş, yerel seçimlerin politik arenasında çevre meselesini bir numaralı konulardan biri olarak sorgulayacak, Gezi bu farkındalığı hepimize kazandı. Ancak yapacak çok iş var; adayların dâhil oldukları siyasi partilerin ekolojik politikaları adına verdikleri sözleri, uygulamaları hakkında hesaplar sorulacak, adayların kent projeleri dinlenecek, insanımıza, mahallemize, sokağımıza ne yararı var bakılacak... Bütün bunlar planlı, programlı ciddi ciddi çalışılacak, aksi halde güç; ekoloji üzerinden kar etmeye devam edecek, üstelik 'yeşil yalanlarıyla' süslü reklamları, kamu spotları, rengârenk billboardlarıyla Mart 2014'te sandıkta vatandaşın aklını çecek ve bu ülkede ilk kez tarihi bir fırsat yakalamış olan çevre hareketi hükümetler düşüremeyecek...

* Kuğulu Forumu, 11 Temmuz Ağustos 2013

ve örgütler üstü bir sosyal harekettir ve kullandığı dil ezberlenmiş siyasetin dili değildi. Bunu gözlemlemek çok kolay; gerek direnişin popüler bir yönü haline gelmiş duvar yazılarına, mizahi dile bakarak, gerekse katılan insan profiline çeşitliliğine bakarak bunu görebiliriz. Kendine ait bir dil geliştirmeye başlamış bir hareketi var olan kalıplara sokmaya çalıştığınız zaman, kendinizi harekete yabancı bir konuma itersiniz ve isterseniz protestolara katılmış olun bu sefer direnişçiler de size mesafe almaya başlar. Bunu birçok örgüt yaptı ve direniş içerisinde de muhalefet ile karşılaştılar.

Gezi direnişi üzerine her siyasetin kendine dair bir okuması olduğunu görüyoruz. Örneğin ÖDP kapitalizm karşıtı bir söylem üzerinde dururken, TKP hükümetin istifa etmesi halinde bir rahatlama olacağına inanıyor. Hatta Ufuk Uras sokağa dökülen bu gençlerin yeni bir anayasa istediklerini söylüyor. Bu bir akıl karışıklığı değil midir? Gerçeği nasıl bulacağız?

Nasıl bir gerçek arıyoruz? Bence gerçeği zaten bulmuş durumdayız, sadece kolaylıkla durumu anlamlandırmamıza yarayacak bir homojenlik yok. Bu akıl karışıklığının biraz önce bahsettiğimiz o kendisini harekete dışsal bir pozisyonda konumlayan tutuma ait olduğunu düşünüyorum.

Her siyasal örgüt ve parti kendi okumasını yapabilir ve kimilerinin karşı karşıya gelmesi son derece beklendik zaten başka konularda da pek ortak tutumlar sergiledikleri söylenemezdi. Dediğim gibi sözde objektif ve yanlıtıcı analizler, kavramsal yaklaşımlarla bu hareketi analiz etmeye çalışırsak kaybolmamız kaçınılmaz.

Gündelik hayatlarına yapılan müdahalelere artık katlanamayan bir insan kitlesi direnişçiler. Bedenine, yeme içme alışkanlıklarına, kimliklerine ve yaşam alanlarına yönelik zor kullanılarak yapılan müdahaleden sıkılmış bir kitle. Bu endişeler esas alındığı takdirde direnişçilerin de yapmak için çabaladıkları gibi, okumaların da pratikteki çabaların da ortak bir kamusal alanın yeniden inşasını esas alması gerektiğini düşünüyorum ki bu noktada yapılan okumaların da bir yerden sonra boşa kürek çekmeye döndüğünü düşünüyorum. Farklı platformlarda farklı fikirler sürekli bir münakaşa içerisinde gittikçe de bölünüyor. Alternatif bir dil, alternatif bir medya, alternatif bir dayanışma için çabalandı ve bu çabaların devam etmesi gerekiyor.

Farklı bir kamusalılıkta bir araya gelmemiz lazım. Bu, antikapitalist pozisyonu terk edelim, kimlik siyasetine daha postmodern bir çizgiye geçerek mücadele edelim anlamına gelmiyor. Sadece protestolarda yer

almış herkesin her unsurun ortak bir şekilde aynı bilinci yansıtmasını veya aynı talep etrafında bir anda toplanmasını beklemek yararsız geliyor bana. Aksine; belki de bu "gerçeği arayan" siyasi partilerin ve örgütlerin Gezi direnişçileri etrafında bir ortaklık kurmaları gerekiyor. Partilerin direnişçileri değil direnişçilerin partileri yönlendirmesine biraz izin vermek gerekiyor sanki...

Gezi Parkı'nda başlayan eylemlerin kentlilik, kent muhalefeti ve kent politikaları üzerine olduğunu biliyoruz, peki buraya yeniden dönebilecek miyiz?

Önceden söz ettiğiniz farklı okumaların, farklı oluşumların farklı amaçlarla direnişe yaklaşması konusuyla bağlantılı bu konu da... Yapılan analizlerin birçoğunda bir ölçek sorunu olduğunu düşünüyorum. Daha doğrusu bir anda harekete ölçek atlatma çabası var. Denildi ki; yeni bir anayasa istendiği şeklinde yorumlayan var, hükümetin istifasını istediğimiz şekilde okumalar var. Bunların hepsi ulusal ölçekte gerçekleşebilecek senaryolar. Tamam, teorik olarak kamusal alanın yeniden kurulmasının ve güvence altına alınmasının bu girişimler olmadan gerçekleştirilemeyeceğini söyleyebiliriz ancak pratikte işler o kadar kolay olmayacak. Kentel ölçekten yola çıkılmadıkça ve bu ölçekte belirli bir çaba harcanmadan bu tarz uçuk senaryoların gerçekleştirilebileceğini düşünmüyorum. Bir araya geldik, gündelik hayatımıza yapılan müdahaleye farklı noktaları esas alarak karşı çıktık ve kamusal alanımızı özgürlük alanımızı yeniden inşa etmek istediğimizi gösterdik. Sonrasında ortaya çıkan kent forumları çok önemli bir adımdı ancak işte o noktada ulusal ölçekte yapılması gerekenler zoraki şekilde harekete diretilmeye çalışıldı diye düşünüyorum. Aşama aşama verilen bir mücadele olması gerekiyor. Kentel ölçek kesinlikle bu hareketin odağındadır ve bu ölçekte yapılabilecekler yapılmadan ulusal ölçekte yapılması gerekenlerin tartışılması gerçek dışı buluyorum. Forumlar öncelikle kentlerde aradığımız kamusal alanın kurulabilmesi için nelerin yapılması gerektiğini tartışmalı.

Bir başka nokta ise kentel politika ve kent muhalefeti noktasına gelince birkaç soruyu kendimize sormamız gerekiyor. Ulusal ölçekte bir temsiliyeti tartışmadan, hatta bu temsil sistemini değiştirmekten bahsetmeden önce şunun cevabını bulmak lazım. Kentel politikardan en büyük zarar gören gecekondular yıkılıp yerlerinden edilen insanlar, kentel yoksul sınıflar bu hareket tarafından ne kadar temsil edildiler? Dikmen Vadisi'nde yıllarca mücadele etmiş insanlar, İstanbul'da Sulukule'de yerlerinden edilmiş insanlar ne kadar temsil edildiler ya da katılım için irade gösterdiler? Ulusal ölçekte gerçekleştirilmek istenen ya da istendiği dile getirilen hedeflerden önce yerelliği daha etkin bir biçimden kapsayarak dönüştürecek bir yaklaşıma ihtiyaç olduğunu

düşünüyorum. Yani kentel mücadele noktasına dönmenin, zaten ulusal düzeyde gerçekleştirilecek herhangi bir değişim için zorunlu olduğunu düşünüyorum.

Saatlerdir konuşuyoruz ve durumu tahlil etmeye çalışıyoruz ancak çok önemli olduğunu düşündüğüm bir nokta var. Bu konuda farklı birçok açıdan birçok yorum yapabiliriz, bin bir teorik pozisyonda durumu değerlendirmeye çalışabiliriz ve bu farklı pozisyonlar kendi aralarında yıllarca tartışabilirler. Eğer bir analiz ve düzgün okuma ihtiyacımız var ise ben Tarık Şengül'ün bu konudaki değerlendirmesinin ihtiyaç duyulabilecek her şeyi barındırdığına inanıyorum. Daha ileri analiz çabaları ve polemikler gerçekten ne işimize yarıyor?

Eylemlerin ilk haftalarına döndüğümüzde, ne kadar dinamik bir süreçle karşılaşıyoruz. Her kesimden tepkilerin yükseldiği ve ezberlerin bozulduğu bir tablo çıkıyor karşımıza. Birçoğumuz zaten kesin taleplerle sokağa çıkmadık. Daha çok bir ne istemediğimizi dile getirmek odaklıydı eylemler. Bunu en iyi özetleyen slogan da herhalde "kahrolsun bağız şeyler" oldu. Pratikte şekillendi her şey ve kısa sürede kararlar alındı, eyleme geçildi. Her gün eylemler süresince saatler içerisinde ne yapılması gerektiğine karar verilmeye çalışıldı. Şimdi o dinamizmi göremiyoruz ve tekrar Gezi eylemleri öncesindeki hantal ve kısır tartışmaların bu sefer Gezi üzerinden yürütülmeye başlandığını görüyoruz. Esas kaçınılması gerekenin bu olduğunu düşünüyorum.

Bir kere bu eylemlerin, mevcut siyasal yaklaşımların yetersizliğini ortaya çıkarttığı açık görünüyor, bu yüzden hala bu stratejilerde ısrar etmekte bir yarar görmüyorum. Hali hazırda eylemler sürecinde kurulmuş dilin güçlendirilmesi ve belki de bu dil etrafında bir araya gelmesi en mantıklı yol olarak görünüyor bana ve forumlar bu konuda hala önemli bir rol oynayabilirler. Bir de Gezi eylemleri dünyada bir ilk değil. Bildiğim kısıtlı örnekler arasında beni en çok etkileyenlerden bir tanesi 1999 Seattle protestoları olmuştur. Yine son derece heterojen bir kitlenin yürüttüğü protestolarda gezi eylemlerine çok benzediğini düşündüğüm bir süreç yaşanmış. Ana akım medyanın suskunluğu ve hatta eylemcileri kriminalize eden tutumu alternatif bir medyanın oluşturulma çabalarını ortaya çıkartmış, provokatörlerle mücadele yine büyük bir tartışma konusu olmuş ve orada da devletin sert müdahalesi inanılmaz bir şiddetin ortaya çıkmasına yol açmış. Seattle protestoları gibi benzerlik taşıyan örneklerin analizinin birçok tartışmadan daha yararlı olabileceğini düşünüyorum. Pratiğe öncelik veren bir yaklaşımla, "acil olarak değil de, geceden gündüze değil de", bir araya gelmesi gerektiğini düşünüyorum.

Ehli zevkin zevkini
Ne tazeler?
Mahir elden taze pişmiş
GÜL kahvesi tazeler

Hanım sesi bülbül sesi
Emsalsizdir GÜL kahvesi
Neden güzel GÜL kahvesi
Atadan oğula tecrübesi

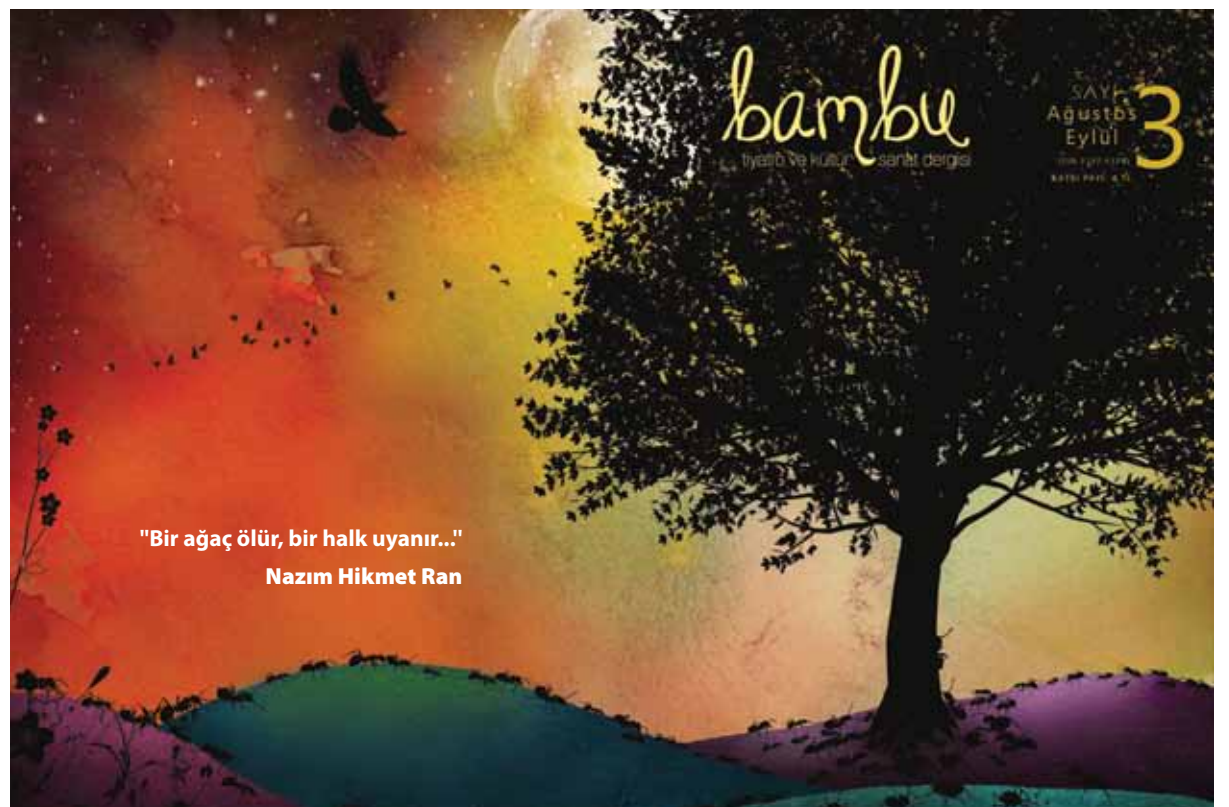
ANKARA 'NIN EN ESKİ KURUKAHVECİSİ

Gül Kahve®

KURULUŞ
İSTANBUL : 1890
ANKARA : 1922

"Ankara 'da Kahve Bizim İşimiz."

Hacı Bayram Caddesi No: 4
Tel. [312] 311 41 73 -310 70 71
online siparişleriniz için: www.gulkahve.com

Kardelen Mahalle Meclisi'nden

Ulaş Akyol

80 darbesiyle beraber yaratılan toplumsal kültür(süzlük) tıkanı ve Gezi ile patlayan bu tıkanmışlıktır. Gezi "Patlaması"nın, patladığıyla kalmaması, toplumun üzerinden ölü toprağını kaldırması ve toplumun devlet "baba"nın mutlaklaşmış iktidarını daha fazla denetler ve kısıtlar hale gelmesini sağlaması için; benim de yapabileceğim bir şeyler olabilir diye, direnişin forumlara evrilmeye başladığı noktada "yeter ulan" deyip, sokağa çıktım.

Oturduğum yerde, Batıkent'te tepkisel yürüyüşlerle başlayan süreç, siyasi parti ve örgütlenmelerin oluşturduğu Batıkent Dayanışma Platformu tarafından, önce serbest kürsü tarzında forumlara, ardından mahalle meclisi dediğimiz oluşumlara evriltildi. Gerek Batıkent içi, gerekse Batıkent ile diğer forumlar arasında (Parklar Bizim Ankara kanalıyla) iletişimi artırmaya ve kalıcı hale getirmeye çalıştım ve hala da bununla uğraşıyorum.

Mahalle meclisleri daha yeni, biraz kör topal da olsa ilerliyor, birbirimizden fikirler alarak süreci ilerletiyoruz, geçmişte buna benzer bir deneyim tam anlamıyla yok, Fatsa gibi yakın deneyimlerden faydalanabilir düşüncesindeyim. İstanbul'da ve Ankara'daki diğer forumların çoğunda olduğu gibi, iş üzerinden örgütlenmek gerekliliği meclislerce görülmeye başlandı ve buna yönelik atölye, komisyon, masa gibi farklı adlar altında küçük çalışma grupları oluşturulmaya ve işlevsel hale getirilmeye uğraşılıyor. Bazı bilgilendirme faaliyetleri gerçekleştirildi (Hukuk, Eğitim ve Kentsel Dönüşüm ile ilgili), yerel sıkıntılara yönelik eylemler konmaya başlanıyor (Turgut Özal Mahalle'sinde okul sayısının yetersizliğine karşın bir okulun imam hatibe dönüştürülmesine karşı imza kampanyası başlatıldı...). Bazı mahalle muhtarları, bu meclislerin muhtarlığın faaliyetleri için yararlı olabileceğini, mahalle halkıyla doğrudan bir bağ kurmayı sağlayabileceğini fark etti ve toplantılara katılıyorlar, yerel sorunlara ilişkin söz alıp

bilgilendirme yapıyorlar. Meclislerin sadece bir aydır var olduklarını ve yaz tatili içinde olduğumuzu düşünürsek, yine iyi yol kat ettik denebilir ve Eylül ayından itibaren bu sürecin daha da ivmelenebileceği öngörülebilir.

Mahalle meclisleri süreci iyi yürütülebilir ve yönlendirilebilirse,

- Yerel sorunlara müdahil olabilir.
- Genel sorunların yereldeki yansımaları üzerinden, genele de yansıyacak eylemler üretebilir.
- Toplumun iktidar üzerinde sürekli denetim kurabilmesini kolaylaştırıcı bir rol oynayabilir.
- Direniş kültürünün sürekliliğini ve yayılmasını sağlayabilir (nitekim sağlıyor da)

Slogan olsun diye söylemiyorum: Soluğunuz uzun ve umutlu olsun. Bu daha başlangıç, çalışmaya, mücadeleye devam.

Yüksel'deki Piyano

Gökçer Tahincioğlu

Yüksel Caddesi'ni Konur Sokak'la buluşturan köşeden alışılmadık bir ses yükseliyor. Elinde megafon, birazdan çalacağı eserin nasıl bestelendiğini ve tarihini kısacık anlattıktan sonra piyanosunun başına geçiyor genç kadın.

Türkiye'deki ölçütlere göre birkaç gün sonra teröristlikle suçlanabilir.

Tıpkı az ileride çocuklara renkli dünyalarını tuvale nasıl dökebileceklerini büyük bir iştahla anlatan genç adam gibi. Ve sokakta, çocukları yaz kamplarına, gençleri konserlere davet eden onlarca genç, umutlu ve korkusuz kadın ve adama benzer biçimde, bir F tipinde geçirebilir yıllarını sadece bu nedenlerle.

Korku kuşatmasına rağmen Yüksel Caddesi'nden piyano sesleri yükseliyor. Çok değil, kısa bir zaman önce burada ellerinde talcidli suyla dolaşan genç tıpçılar, sahra hastaneleri, "direniş" levhaları vardı. Kalabalıktan ve protestolardan değil, polislin inadına gaz atmasından var olan müşterileri kaçışan esnaf, neyi var neyi yok kapının önüne yığılmış, hiçbir bedel istemeden gözleri yaşaranlara, kafasında bomba patlayanlara, korkuyla kaçışanlara ve korkusuzca koşuşturanlara yardım etmeye çalışıyordu.

Biraz daha aşağıda vandalizmle suçlanan gençlerin yarım limonu 1 liraya değil de 50 kuruşa alma pazarlığı sürüyordu. Nasıl bir vandalizmse ne tezgâhları yağmalanan esnaf vardı, ne tokat atılıp paraları gasp edilen sokak satıcıları.

Gerçekten teröristler mi?

Elbette ki karşı görüştekiler yanmış otobüsleri, portakal suyu satan belediye araçlarını, trafik lambalarını ve "canım" kaldırım taşlarını sıralayabilir vandalizm iddialarını sürdürürken.

Lakin, vandalizmin gerçekten ne olduğu, direnme hakkının ve meşru müdafanın gerçek ve arzulanmış demokrasilerdeki anlamını anlatmaya tüm bu

sayfalar yetmeyeceği gibi, ansiklopedi yayımlamak da yetmeyecektir onlara.

Tüm bunlar; bireyi, kafasında kamu malından sonraya itenlerin, bu yolla anlayabileceği dertler değildir. Ve onlara göre, onlar herkesin kutsallarını yerle bir ederken, biat etmeyen, itaat kültürüne karşı kısık da olsa ses çıkartan ve dahi önünü ilikleyerek günaydın demeyen, yani iktidar koltuklarından inşa edilmiş kutsallarına boyun eğmeyen herkes teröristtir ya da bir gün terörist olacaktır.

Gerçekten apolitikler mi?

Tüm bu bitmesi mümkün olmayan tartışmalar sürdürülürken diğer taraflarda, apolitiklik ve renkli gençler güzellikleriyle yaşananları geçiştirmeye ve siğ bir "ne günlerdi" nostaljisi yaratmaya çalışanların da yüzlerine çarpan günler yaşandı. Gezi'de oluşan ruhun kuşatıcılığı ve devamlılığını gösteren ilk büyük adımlarNasıl olabiliyorsa, liberalizm tanımlarına da sığmayan bir oynaklıkla ısrarla apolitikliğin yüceltilmesine hizmet edenlerin görmediği/görmek istemediği "süreçler".

İdeolojinin her yerde, ulusalcılıkla/dindarlık arasında sıkıştırılıp saf tutmaya zorlanmış çocukların beyinlerinde, sokaktaki özgürlük arayışlarında, zihinlerini kuşatamayan politik aktörlere karşı tutum alışlarında, yenilemeye çalıştıkları dillerinde nasıl kendisini var edip gösterdiğini ortaya koyan adımlar.

Ama Gezi Parkı'ndaki karar verme süreçlerini anlamayanlar, başkentin dört bir yanında ve birçok kentte parklarda sürüp giden forumları da anlayamadılar. O forumların kültürel kodlarını, politik kaynağını reddetme hali, forumların da görmezden gelinmeye çalışılmasına yol açtı. Ancak o kadar güçlü, kuşatıcı ve yenilikçiydi ki bütün yaşananlar, doğrudan demokrasinin, katılımcılığın, söz ve karar hakkının parklardan nasıl yükselebileceğine dudak bükenler bile sözlerini yutmak zorunda kaldı. Onlar her yerde, iktidarı devirecek darbeyi arayadursun, söz söyleyebilmenin gücünü ve bu hakkı nasıl kazanabileceklerini kavrayabilenler akın etti parklara.

Forumların yönü ve geleceği

Protestolar ve sert polis müdahaleleri bittiğinde, bir yanda "şimdi ne olacak" soruları diğer yanda zaten olabileceğin en iyisinin olduğunu düşünenlerin gülümseyişi vardı. Park forumları, işte o gülümsemenin nedenlerinden biri.

İktidar bir yerlerde lobileri, dış güçleri, parlamentodaki muhalefet ise kendi yapamadığını yapanların gücünü nasıl paylaşabileceğini arayadursun, sadece ekmeğini, yara bandını, yaralarını değil, sözünü, yarının nasıl olması gerektiğini, bisiklet yollarını, medyanın hallerini, bahçedeki kedileri, sokaktaki çukurları, dünyayı sarsacak o zamanı konuşan, katılan, katılmayan ve bütün bunları tartışırken gürültü yapmaktan bile korkan bir koca kalabalık var. Gençlerin başı çektiği ancak sadece gençlik hareketi ile açıklanamayacak, genç yürekli devasa bir kalabalığın gönüllülükle katıldığı, katılmanın gücünü fark ettiği eşit ve adil yönetmenin en berrak hali bu.

Gerektiğinde kendisini ve haklarını savunabilen o kalabalığın gücünün nasıl da dalga dalga kuşaklara aktarılabilirliğini gösteriyor bütün o forumlar. Ve elbette, giderek gündelik hayatın dayatmalarıyla düşebilir zaman zaman katılımlar. Ama artık orada, yarın üniversitelerde, sıkıştırılmış masalarda, puslu devlet dairelerinde, beyaz yakalı kapitalist kalelerde, plazalarda sokakta olmanın doğallığını öğrenmiş insanların yeniden koşup katılacağı bazı zamanlar görünmez, el edince gelecek ve aniden görünür olacak muazzam bir kalabalık.

Yüksel Caddesi'nden piyano sesleri yükseliyor. Yaratılan ruhu ve o ruhun ürettiği politik atmosferin devamlılığını da bilen ve görünmez kalabalıkların gücüne güvenerek sözünü daha dik ve doğrudan söyleyenler kilometrelerce uzaktan bile duyuyor o eşsiz sesleri.

"He desem, koparacak dizginlerini..."

Forumdan Foruma; Gözlem ve Düşünceler

Coşkun Çapulcuyan *

Elimden geldiği kadarıyla forumlara gitmeye ve mümkün olduğunca farklı parklarda bulunmaya çalışsam da hepsini takip edemediğimi söyleyemem. Başka işlerim ağır basıyor. Eskiden olsa forumlar önceliğim olurdu orası ayrı. Ama yinede gitmek, forumlara katılmak istiyordum. Forumlara gelen insanlarda da çevremdeki birçok insanda da (özellikle Haziran ayına kadar politik aktivist olmayanlar da) aynı arzuyu görüyorum.

Aslında politik aktivistliğim bayağı eskidir ve hala bırakmadığıma göre kemikleşmiştir. Taksim'deki 1 Mayıs mücadelesi, ODTÜ'deki başkaldırıyoruz süreci gibi yakın yıllardaki pek çok tarihi olayın canlı tanığıyım. Ama bu Haziran ayaklanmasının ve sonrasındaki "Parklar Bizimdir" hareketinin önceki deneyimlerimden daha başka bir şey olduğunu söyleyebilirim. Daha önce birçok eylemlilikte yer almama rağmen beni çok heyecanlandırabiliyor. Ya da ODTÜ gibi her Allahın günü forum yapılan bir okulda okumama rağmen acaba bu akşamki forumda ne olmuştu diye merak edebiliyorum. Bu o kadar güçlü bir etki ki 6-7 yıldır mücadelenin dışında olan, devrimcilik, örgütlülük gibi şeyler, gündelik muhabbetlerinde dalga konusu olan arkadaşlarımla bile yıllar sonra ilk kez bir eylem alanında beni bir araya getirebildi. Aynı heyecanı onlarda da görebildim, daha iki gün önce leninist örgütle dalga geçen adam bana sarılıp, "olum, kitleler sokakta leninist öncü nerede diye ağlıyorlar lan" diyebildi. Bunu derken çok heyecanlı ve ciddiye. Yıllardır psychedelic rock ve umutsuzlukla kendini uyuşturmuş insanları bile onca badireden sonra bu kadar inançlı gördüğümde bu direnişin gücünü anladım ve orada dedim "bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diye. Bence şu an herkes şaşkın.

Yıllardır Yüksel'de "otuz örgüt yirmi dokuz kişilik" toplama basın açıklaması yapan solcusu da şaşkın, polisle çatışmak, forum yapmak gibi solcu sporları yapan ve hala içten içe "bize ne oldu lan?" diye soran halk da şaşkın. Bunların hepsini forumlarda gözlemleyebiliyorsunuz. Orada hem bir şaşkınlığı

Yasak Elma Baldan Tatlı

Duygu Yüce *

Aslında biraz daha işim var, çalışmam lazım ama o zaman Anıtpark foruma geç kalırım, neyse işi yarın bitiririm. Hadi foruma...

Günlük aktivitelerim arasında önceliklerim değişti. Forumlarda, insanları dinlemeyi, kendi düşüncelerimi ifade etmeyi, topluca karar verip "yapalım" diyip eyleme geçmeyi, sorunları tespit edip çözüm üretmeyi seviyorum.

Bana göre kişi ne kadar kendi gibi davranırsa o kadar özgürdür. Forumlar da insanları özgürleştiriyor. Saklanan benlikler, samimiyete ve saygılı paylaşımlara karşı direnmiyor ve dile gelmek istiyor. Eğer iyi bir dinleyiciyseniz, yüreğinizi ve beyninizi açarak, günün sonunda kendi içinizde doğruladığınız gerçeklere ve öğrendiklerinize şaşıracaksınız.

Akdeniz insanı olarak hep bu iklim yüzünden tembel olduğumuzu kabul etmemiz gerekiyor. Oturduğumuz yerden her şey hallolsun isteriz. Bıçak kemiğe dayanana kadar hatta bazen dayandığında bile öyle değilmiş gibi inkar eder gerekirse bıçakla beraber ölene kadar yaşamayı tercih ederiz. Ama artık bıçak rahatsız ediyor diye düşünüyorum. Önce bu rahatsızlığı gidermeliyiz ve hatalarımızdan ders çıkarıp bir daha bu raddeye kadar tepkilerimizi geciktirmemeliyiz.

Politik olayları sevmem. Bir sürü yalan ve bu yalanları gizlemek için kurulan bir düzen. Yalancının işi zordur aslında. Sürekli saklamak zorunda olduğu bir gerçek vardır. Bir saniye bile olsun bunu aklından çıkaramaz, tüm hayatı da yalancı olmadığını ispat etmekle geçer. Bilgi güçtür demişler. Bilgi, sayesinde bugün farklı bir düzen yaratabilme şansımız var. İnternette, doğru ya da yanlış fark etmez, kolay ulaşılabilen bilgi, insanlara kendi doğrularını sorguluyor artık. Yalanlar ortaya çıkıyor, doğrular keşfedilmeyi bekliyor. Kolay ulaşılan bilgi yalancıların işini daha da zorlaştırıyor.

görüyorsunuz, hemde bugüne kadar hiç eylemcilik yapmamış ama sisteme muhalif olan, hatta memleketin "komünist" partisinden daha ileri bir kavrayışa sahip insanları da görüyorsunuz. Bugüne kadar bu işlere nasıl bulaşmadılar diye hayret ediyorsunuz. Bugüne kadar bu işlere bulaşmadıklarını nereden mi anlıyorum? Biz kırk kişiyizdir birbirimizi tanırız, bazen kırk kişi bile değildir.

Sadece forumlarda mı? Her türlü kamusalılıkta. Mesela çatışmalı eylemlerden sonra çatışmadan epizodları, anekdotları heyecanla birbirlerine anlatmak solculara özgüdür ve "marjinaldir". Ama bu sene kayıt kuyruğunda istisnasız herkesin muhabbeti buydu ve ben "kaşar" bir solcu olarak kendimi ilk kez böyle bir muhabbette Fransız hissettim. Ya da ders çalışmak için oturduğunuz kantinde yan masanızda Haziran ayaklanması konuşulabiliyor ve siz bir anda arkadaş olup, kaynaşabiliyorsunuz. Bu yıllardır sisteme muhalif bir birey olarak daha önce yaşamadığım bir duygudaşlık. Son dönemde kamuoyunda çok ön plana çıkarılan ve bunu kısmen hakeden ODTÜ'de bile yaşamadım. ODTÜ Türkiye'den ayrı bir gezegendir ama o kadar da değil.

Forumlara gelirsek:

İnsanlar ilk kez kendilerini ifade etmek için bu kadar geniş alan buldular. İşin aslı bu alanı kendileri dışlarıyla, tırnaklarıyla kazıyarak yarattılar. Bu güzel bir şey ama belli bir doygunluğa ulaştı. Biraz da pratik kararlar alınmalı. Her yerel kendine temel bir talep ya da şiar belirleyip, ona sıkı sıkıya tutunmalı. Yerelden demokrasi derken geneli isklamadan tabii.

Hayatımızda sadece bir dakika düşünsek değişebilecek ne kadar çok şey var.

Forumlar, bilgi paylaşımlarının yapıldığı, beyin fırtınalarının sorgulamalarına maruz kalan bilgilerin tarih yazacağı meydanlar. İster doğru ister yanlış bilgi olsun bir dakika üzerinde düşünmek dahi ufkumuzu açıyor. Hayatımızda sadece bir dakika düşünsek değişebilecek ne kadar çok şey var.

Forumlar, sağlıklı bir toplumun oluşması için ön çalışma yapılan bir alan oluşturuyor. Yavaş adımlarla ama eğer şu an ki durumuyla ilerlerse belki de 10-15 sene sonra meyve verebilecek bir ağacın dallarını oluşturuyorlar.

Millet olarak çok aceleciyiz, yediğimiz meyveyi kolay sindirmek istiyorsak yavaş ve çok çiğnememiz gerekiyor. Umarım bu defa acele hareket etmeyiz, çabuk da pes etmeyiz. Alanlarda söylenen sloganlardan en sevdiğim ve yüreğten söylediğim "bu daha başlangıç mücadeleye devam".

Başlangıçlar sancılı olur, zordur ama bir kere başladı mı durdurmakta zordur. Değişimin enerjisi korkutucu ve heyecan vericidir. Korku duvarlarını az da olsa aştık, umarım heyecanın enerjisini de olumlu yönde kullanabiliriz. Toplum olarak bu değişimin enerjisini olumlu kullanıp güzel alışkanlıklar edinelim istiyorum. Sistemler kontrol mekanizmalarını iyi yönetemezse, değişimi uzun bir süreçte ve yavaş yavaş hazmederek gerçekleştiremezse, sonuçta değişim kendini, bir patlama olarak gösterecektir. İşte bu yüzden, sistemin başında yönetici olarak kimin olduğu önemli değil. Eğer sistemi sorgulamaz, tartışmaz iyileştirmek için bir şeyler yapmazsak başladığımız noktaya geri döneceğiz. O yüzden vatandaş olarak, bu süreçte ne

Aslında bu noktada sorumluluk biraz siyasi özele düşüyor. Forumlarda insanlar çok güzel fikirler öne sürebilir ama uygulamada çoğu zaman kendilerine güvenemezler. Bu noktada siyasi kurumlar fazla ideolojik söylemler kullanmadan çok somut ve ihtiyaçları karşılayan öneriler getirmeli. Öneri ihtiyaçları karşılıyorsa halk tarafından da sahiplenilecektir.

Üniversitelerde "siyasetlerin" bağımsız birey ve topluluklara baskı yaptığından yakından, kategorik merkezîyetçilik karşıtı-yerelcilik ve bireysel temsiliyet taraftarı arkadaşlar ne yazık ki kimi "ultra" solcuların üniversitelerde düştüğü durumun bir benzerine forumlarda düştü. Bu arkadaşlar somut taleplerden çok ideolojik söylemleri öne çıkardı ve bunda çok ısrarcı oldu. Rengini çalamadığı noktada "ultra solcuların" kendilerini yeterince devrimci bulmaması gibi halkı aşağılamaya ve beğenmemeye başladı. Bu noktada kendi doğrudan demokrasi ve bireysel temsiliyet tahayyüllerini sorgulamalıdır.

Son olarak: Direnişin gücü karşısında çark eden Murat Belge, yemiyoruz!

* Ethem Sarısülük Parkı, Yüzüncüyıl Forumu, Kuğulu Park, Batıkent izlenimleri

kadar büyük yanlışlar yaptığımızı görmeliyiz ve sadece yöneticileri suçlamak yerine eleştiri oklarını kendimize de yönlendirmeliyiz.

Unuttuğumuz önemli bir şey var. Sistem içinde çalışan tüm bireyler memur ve insan. Doğal olarak makamlara verilen hakları, bireyler kendi haklarıyla karıştırıyor. İşte bu noktada "dur çizgiyi aşyorsun" demek vatandaşa düşüyor. Ama bu ödevimizi yapmadığımız için hatalarımızın sorumluluğunu almamız. Günlük yaşantımız içinde rahatsız olduğumuz durumları, haklarımızı bilerek gerekli yerlere şikayet etmek bir başlangıç olabilir. Mesela sürekli gözümüze batan ama değiştirmek için bir şey yapmadığımız çöp sorunu, yanlış yapılan kaldırım uygulamaları. "Şikayet etsem ne değişecek!" demeyin, deneyin değişiyor. Değişen bir durum olduğunda çevrenizdekilerle paylaşın. İnsanlar bilsin ve denemek için bir adım da onlar atsınlar. Böyle böyle toplum olarak yeni güzel alışkanlıklar edinip sistemi biz iyileştirebiliriz.

Toplum vazgeçse bile bireysel olarak eylemlerimize her alanda devam etmeliyiz.

Düşünmek güzel ama elmayı koparıp eyleme geçince, elmanın tadı da farklı oluyor.

* Anıtpark Forum katılımcılarından

Alevi Hareketi Gezi Direnişinde Tünele Girdi

Eren Aksoyoğlu

Yaklaşık 1,5 yıl önce yapılan Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri Olağan Kongresi'nde, Alevi hareketinin büyük bir yol ayrımına girmekte olduğu kulislerde konuşuluyordu. Bilmeyenler için belirtelim, bahsi geçen dernek Türkiye'nin birçok yerinde örgütlü ve Alevi hareketinin en büyük gücü. Bir işaretyle milyonları sokağa dökabilen Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri (PSAKD), Türkiye Solu dönüşürken yeni bir pozisyon almış ve sınıfsal pozisyonunu terk etmişti.

PSAKD, bir üst yapı ve üyesi olduğu Alevi Bektaşî Federasyonu'nda (ABF) da politikalar anlamında belirleyici. Zira ABF'nin son kongresinde "kaybeden" taraf olmasına rağmen PSAKD, özellikle Kürt sorununda pozisyon almasını değiştirdi ve Alevi hareketini bir karpuz gibi ortadan ikiye böldü. İşte böyle bir süreç yaşanırken Türkiye'yi sarsan 30 gün; Gezi Direnişi başladı.

Gezi Direnişi'ni her siyaset kendi alanından değerlendiriyor. Geçtiğimiz günlerde özgürlükçü sol pratiğin merkezinden bir isim NTV ekranında "Gezi Direnişi'yle sokağa çıkan gençler yeni bir anayasa istiyor" dediğinde televizyon karşısındaki dayanamayıp bir kahkaha atmıştım. Alevi hareketi içerisindeki birçok aktörün direnişe dair absürd komedi tadındaki tespitleri de maalesef az önceki tespitin çok da dışına çıkmıyor.

Burada iki konuya değinmekte fayda var:

İlki; Kürt sorunu Türkiye'nin en büyük sorunudur,

Diğeri; Alevi hareketinin dinamikleriyle Kürt sorununun dinamikleri birbirinden farklıdır.

Sonuç önermesi; Alevi hareketinin birincil sorunu Aleviliğin ve Alevilerin sorunlarını çözmektir, dayanışma adına Kürt hareketiyle yan yana gelinbilir, gelinmelidir de zaten; ama Türkiye Solu'nun yolundan çıkmadan ve Alevilerin hassasiyetlerini önemseyerek.

Dönelim Gezi Direnişi'ne; direnişle birlikte birçok sosyolog, sosyolojinin tümünden değiştiğini vurguladı. Bu tespitte karşı çıkan kimseyi de görmedim. Alevilerde de sosyoloji değişti. Ama Kürtlerde çok değişmedi. Çünkü Gezi Direnişi'nin panzehiri Kürt sorunu oldu. Bu hem siyasal iktidar için geçerli oldu, hem de Kürt hareketi için. Zira Kürt hareketi Kürdistan coğrafyasında yaşayanları öyle bir baskıladı ki Gezi Direnişi'nin başından beri orada gördüğümüz BDP'li vekil Sırrı Süreyya Önder'in söylemleri Kürdistan coğrafyasına tam ulaşamadı. Bir başka sosyoloji daha; "Kentli Kürtlerle, Kürdistan coğrafyası kırsalındaki Kürtler bölündü." Ama Kürt hareketinin önceliği blok halinde hareket etmek olduğu için, hareket ve hareketin temsilcileri ne yapacaklarını şaşırıldılar. BDP'nin tutumu da bu yüzdendi. Velhasıl kısa bir süre sonra kentli Kürtler Kürdistan coğrafyasının tutumuna eşlik etti.

İlginçtir, aynı durum kitle nezdinde olmasa da hareketin

temsilcileri nezdinde Alevi hareketinde de görüldü. Gezi Direnişi'nin panzehiri Kürt sorunu ise (tam tersi de 31 Mayıs gününden 1 Temmuz'a kadar direnişçiler tarafında geçerli olmuştur), Alevi hareketinin Türkiye siyasetinde hegemonik sorun olan Kürt sorununun etkisinde sıkça kalarak Alevilerdeki değişimi yakalayamadığı görülmüştür. Elbette burada siyasete bireysel katılım gibi küçük hesaplar da var. Ancak buradan yürütülen tespitler, son tahlilde Alevi hareketi için tarihe geçecek hatalı bir okumadır.

Alevilerin farklı siyasetlerle sokağa döküldüğünü belirtelim. Ancak Kürt hareketi içerisindeki bazı siyasal aktörlerin etkisinde kalan PSAKD ve onun da etkisinde kalan ABF, eğer bir hamle yapıp Alevilerin hepten sokağa dökülmesine ön ayak olsaydı, bugün çok farklı bir Türkiye'yi konuşmak durumunda olurduk.

Böyle bir ortamda, bu kararsızlık ve yön belirleyememe ortamında ben de Merkez Yürütme Kurulu üyeliği yaptığım PSAKD'den istifa ettim. Zira Aleviler de dahil Gezi Direnişi sosyolojiyi tümünden değiştirdi.

Alevi hareketi Gezi Direnişi'nde bir tünele girdi. Eğer doğru bir okuma yapılamazsa hem Alevi hareketi, hem de Türkiye Solu yeniden bölünecek. Zannedirim bunu yapmaya kimsenin hakkı yok. Alevi hareketini yeniden, Gezi Direnişi'nin ruhuna sahip çıkacak bir sınıfsal pozisyona davet ediyorum.

İnadına İsyân, İnadına Feminizm!

Pelin Kalkan

Gezi Parkı Direnişi boyunca alanlarda olmanın yanı sıra direniş öncesinde de direniş sonrasında da sokaklarda, parklarda, hayatın her alanında olmaya devam edecek biz kadınlar, biz feministlerden bu yazıyı okuyan herkese selam olsun...

Türkiye'de yaşayan bir kadının - tabii ki diğer ülkelerde ve toplumlarda kadın olma hallerini ve zorluklarını yok saymadan - anlatacağı, tartışacağı, uğruna mücadele edeceği konu maalesef hiç bitmez! Türkiyeli olmaya eklenen farklı dini, etnik, cinsel, düşünsel kimliklerimizle mücadele alanımız genişler ve tabii devletin müdahale alanı da genişler!

Türkiye'de biz kadınlar, neredeyse her yeni güne, "siyasetçi bozuntularının, medya maymunlarının, çakma uzmanların" yeni bir açıklamasına, yeni bir saçmalamasına isyan ederek başlar hâle geldik. Hükümetler ötesi zihniyet meselesi diye altını çizdiğimiz kapitalist patriarkal/ataerkil sistem ile mücadelede kadınlar için yaşamak direnmektir aslında. Kadına yönelik şiddetin son yedi yılda %1400 arttığını, 2002-2008 yılları arasında sadece kayıtlı 62bin kadına yönelik tecavüzü, öldürülen binlerce kadını düşünürsek, kadınların sadece nefes alıp vermesinin bile bir direniş olduğunu belki daha iyi anlamış oluruz.

Direniş ruhunda taşıyan, tomalara karşı göğüs geren, biber gazına karşı saçları uçuşan, elinde sprey boyayla duvarlardaki o.ç. ifadelerini feminaya dönüştüren, polislin tacizine, tecavüz tehdidinde karşı sinmeyen direnmeye devam eden biz kadınlar, biz feministler Gezi Parkı Direnişi boyunca bağırarak, herkes duysun diye! Bağırarak faşizme karşı, bağırarak cinsiyetçiliğe karşı, polis ve devlet şiddetine karşı, eşcinsellere translara yönelik nefrete ve ayrımcılığa karşı bağırarak, hükümet politikalarına ses çıkardığımız kadar yanımızda yürüyen militarizme, ulusalcılığa, ötekileştiren dile de ses çıkardık. Çünkü bizim hayalimiz, bizim direnişimiz bir partinin gitmesi ve bir diğerinin gelmesi ile açıklanamaz. Bizim mücadelemiz sadece belli bir kesim erkekler ya da kadınlar için ya da onlara karşı yürütülemez. Biz feministler için direnişin kapsamı çok daha geniş, mücadele çok daha detaylı ve uzun sürelidir. İçimize sinsi sinsi işlenen toplumsal cinsiyet kurgusunu sorgulamadıkça, dilimizi ayrımcı söylemlerden arındırmadıkça, şiddete karşı mücadele etmedikçe, barış için ses çıkarmadıkça bir direniş, gerçek bir direniş olmayacaktır.

En az 3 kedi tişörtleri, tomaların önüne oturma eylemi, şiddete tutuklamalara karşı feminist çığlık eylemi, feminist forumlar, takas pazarları, mor kart gösterme eylemi,

tutuklu anneleri eylemleri ve çok daha fazlasıyla tarihe mor imzasını bir kez daha atan feminist hareket, direniş sayesinde taraftara da ülkücüye de, feminizimden uzak duran genç, yaşlı kadınlara da belki de şunu anlattı: feminizm herkes içindir...

Ankara direnişi sırasında yaşanan cinsiyetçilik ve şiddet!

Tüm olumlu eylemlilikler tanışıklıklar kadar tarihe not düşülmesi gereken bazı cinsiyetçi durumlar da yaşanmadı değil elbette ki. Ankara deneyimini yaşamış biri olarak buradan bir not belki daha anlamlı olacaktır. Ankara Kuşulu Park'ında gerçekleştirilen Feminist Forum sonrası film gösterimi hazırlıkları sırasında Kuşulu İnisyatifi'nden olduğunu ifade eden iki erkeğin üslup ve yöntem sorunları, sonraki günlerden birinde üç kadına yine inisiyatiften olduğu ifade edilen erkekler tarafından sözlü şiddet ve tacizin yanı sıra fiziksel şiddet girişimi ve bu yaşananlardan sonra özeleştirme forumu sırasında 'solcu' erkeklerle inisiyatiften erkeklerin 'birbirine girme' girişimini de gösteriyor ki direniş tek yönlü ve tek odaklı olamaz. Biz feministler, forum sonrası 'Lice Forumu yapmaya karar verdik, film gösteriminizi iptal ettik' diyen eril üstten kurulan dili tartıştığımızda da -ki tekrar altını çizmek gerekirse Lice'de yaşananlar bizim de gündemimiz, Lice bizim de canımızdır buradaki sorun karar alma ve kararı ifade etmedeki eril yöntemlerdir- üç kadının yaşadığı duruma dair orada bulunup yine konuşmaya çalıştığımızda da şunu gördük; 'erkeklik' kör olduğu kadar, sağır, utanmaz ve şiddetli! Kadın üzerinden inşa edilen küfürleri birbirlerine bahane gösteren 'erkekler' ve onları 'gaza getiren' ve/veya 'sakinleştirmeye çalışan' kadınlar karşısında biz feministler megafonda şunu ifade etmeye çalıştık:

'Bu ülkede yaşayan kadınlar, emin olun ki şiddetin, tacizin, tecavüzün ne demek olduğunu maalesef çok iyi bilirler! Bir taciz olayında, bir şiddet olayında kadının beyanını esas almadığımızda, şiddeti ve tacizi meşrulaştırmak için türlü cinsiyetçi, ahlakçı bahane üretmeye çalıştığınızda işte tam da bu ülkede yaşanan binlerce kadın ölümünden siz de sorumlu oluyorsunuz, farkında mısınız?'

Bir önemli not ise yukarıda belirtilen iki konuyla ilgili Kuşulu İnisyatifi yazılı bir açıklama yapmamış, şiddeti uygulayanları alandan uzaklaştırmamış, özür mekanizmalarını gerekli şekilde örememiş ve tüm bu yaşananlardan sonra sadece 'artık çadırla kalmıyoruz' demiştir.

Biz kadınlar neden direniyoruz peki, hâlâ anlamadınız mı gerçekten?

Hamile kadın sokakta dolaşmasını diyen ahmaklığa, en az üç çocuk doğursun ve doğurduğu çocuk başına emeklilik 'avantajları' tanınan diyen beyinsizliğe, kadını aile içinde tanımlayalım orada erkeğine hizmet ettiği ölçüde yaşasın diyen cinsiyetçiliğe, sığınma evi açmak yerine boşanmamaları için merkezler kuralım diyen şursuzluğa, hakkını arayan kadınlar için 'bu kadınların hepsine tecavüz edeceksin' diyen polis ve devlet şiddetine, kadını korumak yerine adamı haksız tahrik indirimi kisvesinde erkek dayanışmasıyla salıveren adaletsizliğe, lgbt bireyleri yok sayan hastalıklı sapık olarak nitelendiren akıl tutulmasına, aynı işe düşük ücretle kadını köleleştiren sermayenin iğrençliğine karşı direniyoruz!

Biz kadınlar, biz feministler, biz lgbt bireyler olarak tekrar haykırıyoruz;

İnadına isyan! İnadına özgürlük!

Direniş ve dayanışmayla.

Erk'in Şiddetinin Ayrımcılığı Beslediği Fotoğraflar...

Umut Koşan - muhabirkosan@gmail.com

Taksim Gezi Parkı'nın yerine Topçu Kışlası yapılmasının planlanması üzerine başlayan eylemler ve sonrasındaki gelişmelerle birlikte **erkin*** kolluk kuvveti yoluyla kullandığı şiddet, "insan"la başlayıp, "ihlâlidir" kelimesiyle biten birçok cümlenin sıfatı haline geldi. Bununla beraber birçok hukuksal, politik ve etik tartışmanın da zeminini oluşturdu. Oluşan zemini öteleştirilen dilin kuvvetlendirilmesi pekiştirildi. Başbakan Erdoğan'ın protestolar sırasında AKP'ye oy veren yüzde 50'yi kastederek "evde zor tutuyoruz" demesi, dilde başlayan ve giderek insanın temel yaşam hakkını zedeleyecek duruma gelen, erk şiddetinin beslediği ayrımcılığının, büyüteçle bakılması gerekmeyen örneklerinden sadece biri.

Erk şiddetinin beslediği ayrımcılık aynı zamanda, 1980 askeri darbesinin yetiştirdiği apolitik kuşağın kabuğunun çatlamasını sağlayan, politik havayı dağıtmak için, azınlık ve çoğunluk karşılaştırılması ile içi boşaltılmış demokrasi literatürü kullanılarak hazırlanmış bir panzehir haline getirildi. Çeşitli yollarla kullanılan bu panzehir, en etkili yol olarak ise, erkin, yaptırım gücünün yapay olarak devrettiği ailenin araç olarak kullanılması yolu ile yapıldı. Çünkü aile toplumun en küçük, sistemlerin ise en büyük grubuydu. Değer kavramı genellikle aidiyet sistemi içinde ailenin temsil gücünü temel alır. Vali Mutlu'nun şu söylemi bu teorinin sağlanması niteliğindedir:

"Gezi Parkı'ndaki gençlerimizin değerli ailelerini, sevgili çocuklarımızın güvenliği için işbirliğine çağırıyor, bize güvenmelerini ve yardımlaşmalarını talep ediyorum." **

Ailenin erkin aracı olarak kullanıldığını net olarak ortaya koyan Vali Mutlu'nun söyleminin devamı, bir yandan çocuğunun bireysel hak ve düşüncelerine müdahale etmeyen ebeveynleri sosyal yaşamda "sorumsuzlukla" suçlamanın diğer yandansına anayasal ifade hürriyetini kullanan bireyleri damgalayıcı ve "şiddet uygulamaya hak eden" grup üyesi olarak tanımlamasının bilinçaltındaki yansımasıdır. Vali Mutlu söylemine şu sözlerle devam etmişti:

"Marjinal grupların aziz şehrin huzurunu daha fazla bozmalarına müsaade edilmeyecektir!"***

Etiksizleştirildi; belleğindeki kurşun ortaya çıktı

Erkin aileyi araçlaştırarak kullandığı, ötekileştirmeyi aşarak şiddete maruz kalmayı makbuleştiren damgalama da görsel ve yazısal medyada etiksizleştirilerek araç olarak kullanılmıştır. Tıpkı, erkin, güç kaybetme korkusunu yaşadığı toplumunda topluluk bilincini fark etmeye başladığı diğer olaylar gibi... Dolayısıyla Gezi eylemleri sürecinde tartışılması gereken etik konulardan biri de medya etiğidir. İster eylem destekleyicisi isterse eylem karşıtı olsun her iki medya da çatışma dilini kullanmış, haberlere subjektif yaklaşmışlardır. Sözümler ona etkinliğini arttıran ama etiksizleştirilen bu subjektif yaklaşım, dezavantajlı grup üyelerinin

görsel ve yazısal medyanın belleğinde kurşun özelliği taşıdığı bir kez daha gösterdi. Bir çok örnek verilerek, sorulan sorularla ortaya çıkarılabilecek bu saptamayı görünür kılmak için, Sözcü Gazetesi'nin 2 Temmuz Salı**** günkü manşeti küçük bir örnek olarak verilebilir. Sözcü Gazetesi 2 Temmuz Salı günkü sayısında, CHP'li Şafak Pavey'in Gezi Parkı eylemlerine katıldığı süreci mecliste ifade etmesi konu edilerek, "Engelli Vekile Devlet Eziyeti" manşetiyle çıktı. Manşet altındaki spot cümlede ise gazete şu ifadelerle yer verdi:

"Bir kolu, bir bacağı olmayan CHP'li vekil Şafak Pavey, polislin vali emriyle kendisine yaptığı vicdan sızlatan eziyeti anlattı:"

Subjektif yaklaşımla, dezavantajlı grup üyelerini belleğindeki kurşun olarak besleyen görsel ve yazısal medyanın algılamasının küçük örneği olan Sözcü Gazetesi'nin 2 Temmuz Salı günkü manşetini küçük birkaç soru ile yazılı hale getirip ortaya koymak yeterli olacaktır.

Haber fotoğrafı olarak Pavey'in, fiziki özelliklerini açıkça gösteren büyük fotoğraf kullanmasına ve manşette engelli sıfatı ibaresi bulunmasına rağmen neden spotta "Bir kolu, bir bacağı olmayan CHP'li vekil..." denildi?

Eylemlere katılmayan tek engelli Pavey olmamasına karşın neden haber eyleme katılan ve zorluk yaşayan tek Pavey miş gibi kurgulandı. ?

Pavey'in anlattıkları doğru olarak sayıldıysa neden "hukuk skandalı" veya "atanmışın seçilmiş zulmü" anlamına gelecek başka başlık bulunmadı?

Eyleme katılan diğer CHP'li vekillerin maruz kaldığı "hukuksuzluk" kavramı altında dillendirilirken, neden Pavey'in karşı karşıya kaldığı durum "vicdan sızlatan eziyet" olarak dillendirildi?

* http://www.tdk.gov.tr/index.php?option=com_gts&arama=gts&guid=TDK.GTS.51da8b83ba4bf0.23671769

**<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/23485255.asp>

*** <http://www.gazetevatanemek.com/index.php/haberler/item/7889-engelli-vekile-devlet-eziyeti-safak-pavey.html>

Bir Arada Kalma Mücadelesi

Seven Ağır *

İlk gününden beri gittiğim Seğmenler Forumu'nda en göze çarpan, insanların "başka türlü" bir örgütlenme arayıştı. Forumun ilk birkaç toplantısında "örgütlenelim", "bir lider çıkaralım", "bir parti kurmaya çalışalım" gibi özlümler dile getirilse de, bu önerilerin pek rağbet görmediğini, hali hazırda var olan örgütlere ve örgütlülük tarzlarına dair temkinliliğin hâkim olduğunu gördük. Bu tavır yalnızca var olan örgüt ve örgütlülük şekillerinin katılımcılara cazip gelmemesiyle açıklanamaz sanıyorum. Katılımcıların farklılıkları ve henüz birbirleriyle tanışıyor olmaları herhangi bir örgütlü mücadelenin önkoşulu olan güven ilişkilerinin tesis edilmesinde de henüz yolun başında olduğumuzun göstergesiydi. Bu yazıda Seğmenler Forumu'ndan yola çıkarak katılımcıların arasındaki farklılıklar ve bu farklılıklara rağmen yavaş yavaş kendini gösteren "bir arada kalma mücadelesi" üstüne gözlemlediklerimi aktarmak istiyorum.

Önce Seğmenler Forumu'nun özgünlüklerinden bahsetmekte fayda var. Seğmenler Forumu yeri itibarıyla Ankara'nın geliri ve eğitimi yüksek mahallerine en yakın forumlardan biri ve katılımcıların büyük kısmının bu semtlerden geldiğini söyleyebiliriz. Katılımcıların önemli kısmı diplomalı, beyaz yakalı çalışanlar ya da yüksek lisans öğrencileri. Forumlar sırasında "sosyalizm", "devrim" ve benzeri kavramların sık kullanıldığını duymuyor, parti ya da örgütler adına çağrı yapıldığına pek rastlamıyoruz. Bu en azından görünürdeki "ideoloji yoksunluğu" hali bir yandan bazı fikirlerin öne çıkarılıp onlar etrafında birleşme ihtimalini, bir yandan da aynı şekilde öne çıkan fikirler ekseninde ayrımsızlar ortaya çıkması olasılığını azaltıyor. Belki de bu yüzden, zaman zaman hayıflansak da neden kimi forumlarda olduğu gibi elle tutulur, gözle görülür

bir çalışma biçimi oluşturamadık diye, yavaştan alıyoruz ortaklıklarımızı ve farklılıklarımızı keşfetmeyi.

Buna rağmen Ankara'nın başka forumları ve Parklar Bizim ile ilişki içinde "yaratıcı eylem", "yerel yönetim" çalışma grupları gibi çalışma grupları oluşturmayı başardık; forumlarımıza kentsel dönüşüm ve gözetli-tutukluluk esnasında haklarımız hakkında konuşmacılar davet ettik; alternatif katılımcı, demokratik yönetim şekilleri hakkında okuduklarımızı, bildiklerimizi paylaştık. Geldiğimiz noktada yavaş yavaş aramızdaki siyasi görüş ayrılıklarını konuşmanın yollarını ve tabii farklılıklara rağmen bizi bir arada tutacak ilkenin ne olduğunu arıyoruz. Forumlarda yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamış olan "birbirimizle mücadele ederek bir arada kalma" eğiliminin hem forumların devamlılığı, hem de daha kalıcı alternatif demokrasi modelleri düşünmek için önemli olduğunu düşünüyorum.

Birbirimizle mücadele ederek bir arada kalmak nedir ve nasıl olur? Karl Jaspers "sevgi dolu mücadele" olarak adlandırdığı ilişki biçimini şiddetsiz, kazanmayı değil ama kendini ortaya koymayı amaçlayan bir mücadele olarak tanımlar (1932: 206). Tarafların birbirini karşılıklı ve daimi olarak sınıdığı, fakat mücadele içinde var olma hakkını koşulsuz olarak kabul ettiği bir ilişki biçimidir bu ve her iki tarafın kendisiyle mücadele etmesini de içerir aynı zamanda. Forumlarda bunun yansıması duymaya tahammül edemediğimiz fikirleri duyma ve şiddete başvurmadan karşı çıkabilme cüretidir. Şiddete başvurmadan, fikri karşıtlığı şahsın karakterine yönelik karşıtlığa dönüştürmemek, aşağılamamak, alay etmemek, dışlamak, buyurmak-hiç kolay değildi aslında gündelik ve siyasi hayatın alışageldiğimiz dili düşünülürken. Bu tür

bir siyasi etkileşime açıklık ancak karşılıklı olarak tüm tarafların var olma haklarının koşulsuz kabul edildiğinin güveniyle mümkündür. Aksi takdirde ya önemli addettiğimiz ama ayrışma yaratacağından korktuğumuz meseleleri dillendirmeme kaygısına düşer forumları sessizleştiririz ya da kendimize benzerlerden müteşekkil içinde mücadele etmeyeceğimizi umduğumuz topluluklara çekiliriz.

Seğmenler Forumu'nda heyecanla deneyimlediğimiz bu ağır aksak ama samimi tanışma faslıdır. Sürdürülebilir bir mücadelenin, katılımcı bir demokrasinin filiz vereceği yer de tam burasıdır. Hatırlamamız gereken farklılıklarımıza rağmen bir arada kalmak, varlığımızı yok sayan baskıcı devlet siyasetinin karşısında mücadele edebilmek için her konuda anlaşmamız gerekmediğidir. Gücün tüm ilişkilerde ve mücadele içinde dahi varlığını yadsımadan baskıya dönüşmesini engelleme kararlılığı ile hareket edebilir, çalışma biçimlerimizin ve karar alma mekanizmalarımızın nasıl olması gerektiğini bu doğrultuda belirleyebiliriz. Alışmadığımız, bilmediğimiz yollara girebilir, deneyip yanılır, tekrar deneyebiliriz. Yeni olan cüret kadar sabır da ister, o yüzden demiyor muyuz "bu daha başlangıç, mücadeleye devam!"

* Seğmenler Forumu'ndan notlar ve düşünceler.

Hal-i Pür Mealimizin Tercümanları, Sosyal Medya Fenomeni Ankara'nın Bug'ları Solfasol'a konuştu

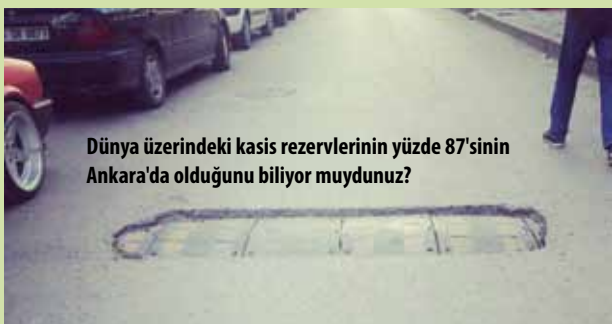
Besim Can Zırh - Tanju Gündüzalp - Fotoğraf: Ziya Çankal - <http://www.indiegogo.com/projects/ankara-nin-buglari-icin-harekete-gec>

Sosyal medya uzun süreden bu yana kaderi makûs kentimize dair duyduğumuz rahatsızlıkları haykırdığımız bir mecra olarak kullanılıyor. Ankara'yla ilgili kurulan bloglar ve Facebook grupları üzerinden paylaşılan fotoğraf, görsel, haber ve mesajlarla önemli bir külliyat oluştu. Avarelerin kentin yüzüne naksettikleri işler benzeri, Ankara'ya dair çok zengin çeşitlilikte kavramsal müdahale söz konusu. Ebeveynlerinin "Ankara eskiden ne güzel bir yerdi, siz yetişemediniz" sözleriyle büyümüş ama kendi sözünü söyleyebileceği, kenti kendince deneyimleyebileceği olanaklardan yoksun bir kuşak sosyal medyada harikalar yaratıyor. Bu açıdan baktığımızda, Gezi Direnişi ile ortaya çıkan kara-mizahi dil ve bunu kolay tüketilebilir kılan görsel araçların bir kaç yıldan bu yana Ankara'da kullanıldığını söylemek mümkün. Bu oluşumlardan biri de **Ankara'nın Bug'ları** olarak bilinen ve takipçisi sayısı 70 bine yaklaşmış olan Facebook grubu. Solfasol olarak, Mayıs'ın son haftasında kendileriyle bir araya gelip sosyal medyadaki etkinlikleri üzerine konuşmuştuk. Fakat, araya Gezi Direnişi girince yayınlamayı mecburen erteledik. Ankara'da duyulan "boğulma hissi" ve bununla başlayan oluşumun hikâyesini bu ay için yayına hazırlarken Gezi'nin gerçekte geliyorum dediğini hissettik. İlginize sunarız.

Aşkın kümülatif çaresizliğini ve var oluşun konjektürel devinimlerini egzajere ederek, realizmin salt izdüşümünü angajmanlayıp, bizlere sürrealizmin diyalektik örneklerinden birini sunan mühendis arkadaşımıza hayrat bir teşekkür borçluyuz. / Göksu Parkı.

• Solfasol: Ankara'nın Bugları nasıl ortaya çıktı?
• Ben asıl ortaya çıkmama hikayesini çok merak ediyorum. Kirli havuzda bütün Ankaralılar yüzüyor. Ama kimse bu havuzun kirli olmasından şikayet etmiyor. Fikrin ortaya çıkması garip olan. 2011 yılında Ankara'daydım. O zaman dikkatimi çekti. Kent planları 1998 yılına aitti. 13 yıl önce konulmuş bir kent planı hala orada duruyor. Sonra biletmatikler var orada. 13 yıldır orada duruyorlar ama çalışmıyorlar. "Nasıl olur da insanlar bunları görmesin?" dedim. Bu kadar fazla şey niye kimsenin dikkatini çekmiyor? Orada bir start verildi ama çok uzun sürdü. Fotoğraf çekme imkanım yoktu. Dijital makine, akıllı telefon gibi. O nedenle bir süre sadece düşünsel bir alanda kaldı. Ama zamanla fikir olgunlaştı. Çok fazla insanla bunu konuştum. İnternet sitesi mi gazete mi olsun gibi. Ocak (2013) ayına geldiğimizde, "Ankara'nın bağları" şarkısını dinlerken ortaya çıktı. Sosyal medyayla çok haşır neşir olduğumuz için **Ankara'nın Bug'ları** olsun dedik'. Öğleden sonra sayfayı açtım. Bir kaç arkadaşına davet gönderdim. Toplamda on kişi. Ekşi Sözlük'ten arkadaşlara söyledim. Oradan yayılırız diye düşünüyorduk. Forumları da kullandım. **Hocam, Orta Kantin** gibi forumlar üzerinden kurduğumuzu duyurduk. Yumurtadan çıkarken gerilla marketing ya da viral pazarlama dedikleri taktikleri kullandım. "Bakın bunu biz yaptık/yapıyoruz" değil, "Aaa

Dünya üzerindeki kasis rezervlerinin yüzde 87'sinin Ankara'da olduğunu biliyor muydunuz?

böyle bir şey çıkmış duydunuz mu" gibi. İlk gün 200 kişiyi geçti. Sonra biner biner artmaya başladı. İki haftaya 10 binlerce kişi projeden haberdardı.

• Solfasol: Kolektif bir hareket değil yani?
• Çıkış olarak evet. Anlattığım gibi bireysel bir fikir olarak gelişti. Sonra tabii proje olarak bireysel kalmadı. İnsanların katkısına açıldı. Bir ekibimiz var. Bu ekip koordinasyonu sağlıyor. Bize malzeme sağlayan asıl ekibimiz 10 bin kişinin üstünde. Ankaralılardan oluşuyor. Ama, sadece Ankara ile sınırlı değil. Mesela Amsterdam'dan da bir fikir geliyor. "Ben buradan 4-5 yaya yolunu çekeyim, siz de Ankara'da çekin beraber kolaj yapalım" gibi bir teklif geliyor mesela. Zaten, sayfa istatistiklerine baktığımızda Almanya, Fransa ve Hollanda'dan çok fazla takip edildiğimizi biliyoruz.

• Solfasol: Peki, sen kimsin?
• 25 yaşındayım. Ankara'da doğdum büyüdüm. Abidinpaşa'da. Sonra üniversite eğitimi için Eskişehir'e gittim ve orada 4-5 yıl yaşadım. Okul bitince geri geldim. Geri dönünce Ankara bir boğucu geldi bana. Eskişehir'de beş yıl geçirdikten sonra burada boğulmanın eşiğine geldim. Ben Ankara'yı oldum olası sevmem zaten, kuralızsızlık beni rahatsız eder. Dört yıl boyunca her yıl yaz okuluna kaldım. Sırf Ankara'dan uzak olmak için.

• Solfasol: Bizim bazı arkadaşlarımız, "Ankara yaşadığım kent ve ne kadar çok şey yapabilirim o kadar iyi" diye bakıyor. Seninkisi sadece bir mecburiyet mi?
• 29 Nisan (2013) tarihinde "**Kule kalkış için izin istiyoruz**" diye bir metin yayınladık. Orada derdimizi anlatıyoruz aslında. Evet, Ankara'da yaşamaya mecbur olan insanlar olarak bunu yapıyoruz. Ama bunu da Ankara'yla şahsi bir durum olarak anlatmıyoruz. Mesela Uşak'ta olsaydım. Orada da Uşak'ın Bug'ları diye bir şey yapardım. Fikir karakterden dolayı çıkar her zaman. Ben biraz rahatsız bir insanım. Yaya geçişlerinde mesela, çok fazla şoförle kavga durumuna gelmişimdir, yaka paça. Yol vermedikleri için. Otobüs bekliyorum, otobüs durağında sigara içiliyor, uyarırım. Mevcut olan durumlara karşı rahatsızlığa işaret etme durumu var ben de.

Hacı Bayram Camii merdivenleri.

• Solfasol: Mimarlar Odası'nın çeşitli girişimleri oldu. **Ankaram Platformu** kuruldu mesela. Bu gibi oluşumlarla bir tanışıklığınız ya da ilişkiniz var mı?
• Ankara için oluşturulmuş tüm çözüm fikirleri bir çözümsüzlük oldu. Belediye rest çekti, diğerlerini görmezden geldi. Başarısız olmuş değil kırılmış bir heves var ortada. Biz bunlarla başlarsak, önü alınmış bir şeyi doğrultmaya çalışacağız diye düşündük. Ama sıfırdan, üzerine hiç bir kimlik oturmamış bir organizasyonla bu işe devam edersek bunun daha başarılı olacağını düşündük. Nitekim, bizi kim paylaşıyor diye baktığımızda isminin önüne "TC" koyanda var, CHP il teşkilatı üyeleri de, MHP meclis üyesi de, AKPlisi de var ama Kaan Sezyum, Ezel Akay ve Serdar Kuzuloğlu gibi kişilerde var. Amacımız siyasi bir dokunuşu olmadan insanlarda farkındalık oluşturan mesajlar yaymak.

• Solfasol: **Ankara'nın Bug'ları**'ndan bahsederken bazı aşamalardan bahsediyorsun. Bu aşamalar neler?
• İş geçmişim sosyal medya, metin yazarlığı ve proje yöneticiliği. Bu iki yıl benim için çok verimli geçti. Ciddi işler yaptım. Benim çok hevesli olduğum bir yer var o da yazın hayatı. Zamanında fanzinlerde yazdım. Uludağ, İTÜ, Ekşi hatta İHL gibi sözlüklerde trollük geçmişim de oldu. Bunlar da bir aşamaydı. Uzunca bir kuluçka döneminden sonra bu kanalı açtık. Şimdi günde 50'den fazla fotoğraf geliyor. İşte bu birinci aşamayı. Farkındalık yaratma aşaması. Sonrasında, dikkat çekme aşaması var. Sabah, Radikal, Milliyet, Sözcü ve daha birçok yayın bizim haberlerimizi yapıyor artık. Paylaşmalarımız dikkat çekiyor. Üçüncü aşama ise harekete geç aşaması. Sokağa entegre bir aşama. Hatice Teyze ya da Rıdvan Amca da görecek,

"Ne oluyor burada" diyecek. Sosyal Medya, bir saman alevidir. Orada bir fikir üretirsiniz, orada tüketirsiniz ve biter. Bu işin ciddi olduğunu göstermek için sokağa çıkmamız gerekiyor. Biz başından beri sosyal medyadan sokağa taşıyabileceğimiz bir şey düşünüyoruz. Hala düşünüyoruz. Ama bu adımın hukuki yanı var. Sokağa çıktığınızda onun başka bir boyutu var. Eğer rahatsızlığı sokakta hissediyorsak bunu sokakta çözebiliriz. Harekete geç aşamasının amacı işi ciddiye getirmek. Klavyenin başında oturan sivilceli gençler değiliz biz.

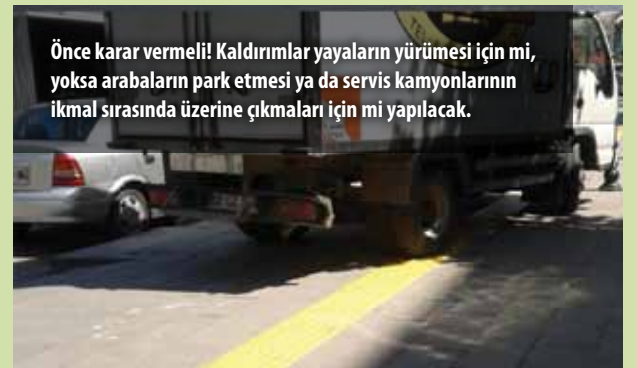

"Ankara'da Toplu Taşıma" konulu çalışmamız.

• Solfasol: Üçüncü aşamanın amacı nedir peki?
• Sokaktaki insanları kazanmaya başlamak. Yürüyen merdivenlerin solunda bekleyen insanlardan herkes rahatsız. Bu insanlara karşı sosyal medyada bir şey yapamazsın. Bir farkındalık oluşturmak gerekiyor. Sol tarafta olan şeritlere stickerlar yapıştırmak güzel fikir gibi geliyor. Mesela Ankaray'daki reklam panoları. "Buraya bakarlar" teması var değil mi? Ama biz 20 yıldır oraya bakmıyoruz. Asıl buraya bakmanız gerekiyor, caddelere, kaldırımlara, sokağın kendisine. Ama bu adımları atmadan önce hukuki açıdan bize zarar verebilir mi konusunu değerlendiriyoruz.

• Solfasol: Avareler ile önemli benzerlikleriniz var aslında.
• Avareler için "Bu adamlar iyi bir şey yapıyor" denebilir; ama bizim projemiz için "Ben de iyi bir şey yapabilirim" deniyor. Ben böyle bir farkımız olduğunu düşünüyorum. Bir de sağlam basmaya çalışıyoruz. Yarın öbür gün bir belediye meclisine gittiğimiz zaman bize "Siz hukuka aykırı bir iş yaptınız" diyememeleri lazım.

• Solfasol: Profesyonel bir muhalefetten bahsediyorsun o zaman.
• Bize sol görüşlü derneklerden de toplantı çağrısı geldi, Ankara yerinde gençlere hitap eden şirketlerden de ama biz hiç biri ile samimiyet kurmayı düşünmedik. Dediğim gibi durumu değerlendiriyoruz.

Önce karar vermeli! Kaldırımlar yayaların yürümesi için mi, yoksa arabaların park etmesi ya da servis kamyonlarının ikmal sırasında üzerine çıkmaları için mi yapılacak.

• Solfasol: Başkan'dan hiç selam geldi mi?
• Biz hiç iletişim kurmaya çalışmadık. Oradan da doğrudan bir şey gelmedi bize. Twitter üzerinden yaptığımız şeyler oldu. Biz **Ankara'nın Bug'ları XL**'yi açtık. Mavi Masa'nın Twitter hesabı birkaç ay bizi takip etti. Gerekli gördüğümüz durumları orada duyurduk. Şikayet iletme birimi olarak değil ama. Mesela bir ağaç kesiliyor ya da bir yeri yıkıyorlar hemen fotoğraflayıp buraya gönderiyoruz. "Ne oluyor" diye. Mavi Masa'dan bu gibi sorulara cevap alıyoruz. İşte, "Başka bir yere taşınacaklar!" diye cevap geliyor.

Bir EGO Kampanyası Vardı, Ne Oldu Ona?

Aydan Öz - egosaatleri@gmail.com

Üç aylık aradan sonra herkese tekrar merhaba,

Kampanyamızı hatırlıyor musunuz? Ulaşım saatlerinin uzatılması için 10.000 kişinin imzaladığı dilekçemizi 1 Nisan günü EGO Genel Müdürlüğüne teslim etmiştik.

Peki ne oldu? İsteğimize Mavi Masa'dan şöyle bir mesaj geldi:

"... Kuruluşumuz Otobüs İşletme Dairesi Başkanlığı'na bağlı hareket noktalarından saat 22.00'den itibaren ve 25 önemli hattan Ankara'nın ana arterlerine gece servisleri verilmektedir. Ayrıca Metro işletmesinin Kızılay ve Batıkent'ten, Ankaray işletmesinin ise Dikimevi ve AŞTİ'den saat 24.00'te karşılıklı son seferleri mevcut olup, otobüs hareket saatleri ve raylı sistemler işletme programı kuruluşumuzun www.ego.gov.tr web adresinden öğrenilebilir. İlginize teşekkür eder iyi günler dileriz."

İnsan böyle bir cevap görünce ister istemez dilekçeyi hiç okumadılar herhalde diyor. Biz en azından gece ikiye kadar sefer saatlerini uzatın derken, onlar geceyi 10-12 arasında tanımlıyor ve zaten halihazırda otobüs hatlarını 25'e indirgediklerini bize hatırlatıyorlar.

O zaman 10.000 kişiydik, şimdi 12.000'i geçmişiz. İhtiyaç var, talep var ve bu talep insanına hizmet etmekle yükümlü belediye tarafından görmezden geliniyor.

Bunun üzerine biz de kampanyayı başka bir mecraya taşımamız gerektiğine karar verdik ve dilekçemizi aldığımız cevapla birlikte BİMER olarak da bilinen Başbakanlık İletişim Merkezi'ne ilettik. "Başbakanlığın otobüs saatleriyle nasıl bir alakası olabilir, abartmayın" diyor olabilirsiniz, ama BİMER'in görev tanımı böyle; **"Bir kurumda Kamu Hizmet Standartları'na uyulmadığını ve şeffaf olmayan haksız bir uygulama ile karşılaştığınızı düşünüyorsanız BİMER'e müracaat edin"** diyorlar.

Bu yüzden biz bütün imzacılar adına BİMER'e başvurarak Belediye'nin talebimizi açıkça görmezden geldiğini bildirdik. Daha önce twitter üzerinden Belediye Başkanının "EGO yeterince sübvansede ediliyor, bu rakamı arttıramayız; bütçe yok" dediğini bildiğimizden, söz

konusu bütçenin detaylı biçimde açıklanmasını istedik. Çünkü aslında biliyoruz ki, belediye yetkilileri, meslek odaları ve üniversiteler bu konuda işbirliği yaparak -olası bütçe problemlerinin de üstesinden gelecek- çok çeşitli çözüm önerileri geliştirebilirler. Aslına bakarsanız, cuma akşamı saat 11'de Kızılay'da otobüs bekleyen herhangi bir vatandaşa sorsanız, o bile pek çok alternatif sıralayacaktır.

Bir de aslında şu var ki; EGO eğer bugün zarar ediyorsa, bunun sorumlusu belediyenin insanları toplu taşımadan çok özel araç kullanımına iten ulaşım politikasıdır. Tam da bu yüzden, belediye toplu taşıma kanallarına olan desteğini azaltmak yerine onu daha cazip hale getirmeli ve hatta gelecekte ortaya çıkacak -park yeri probleminden tutun, iklim değişikliğine kadar - daha büyük problemleri engellemek adına EGO Genel Müdürlüğü'ne olan desteğini arttırmalıdır. İlgili meslek odalarının da fikir birliğine varmış olduğu üzere, Ankara'nın trafik problemi yol arzını arttırarak değil ancak ve ancak toplu taşıma koşullarında iyileştirme yapılarak aşılabilir.

Ama ne oldu, Mavi Masa dilekçenin BİMER üzerinden kendilerine geri dönmesi üzerine bize yeni bir başvuru numarası verdi. Bu sefer cevap yazmak için biraz daha uzun süre beklediler ama beklediğimizde değmedi. Gelen telefon mesajı şöyle diyordu: **"Başvurunuz ilgisi nedeniyle otobüs işletme özel kalem birimine iletilmiş olup verilen cevap aşağıda belirtilmiştir; Talebiz ve önerileriniz çok önemli olduğu kanaatindeyiz. Talebiniz daha önceki yazılı ve elektronik ortamdaki başvurularınız ile beraber kayıtlarımıza alınmış olup**

değerlendirilecektir. İlginize teşekkür eder iyi günler dileriz." (Yazım hataları aynen aktarılmıştır.)

Bu mesaj bana 27 Mayıs günü geldi ve biliyorsunuz ki bundan 3 gün sonra yer yerinden oynadı. Belediye başkanları o güne kadar bir şekilde sabretmiş halklarını kızdırmamın ne kadar büyülebileceğini gördüler, hem sokakta hem de sosyal medyada. Koca koca adamlar halkı kendisine kırdırmaya çalıştı, birileri olayların en civcivli zamanı Kuğulu Park kavşağına taş serdi gençler topladı, belediye otobüsleri küstü çalışmadı ve biz her şeyiyle hazır olan gazetemizi askıya alıp haziran sayısını Gezi'ye ayırdık. Bu yüzden bu yazıyı bu kadar geç okuyorsunuz, varsın olsun. **En başından beri amacımız "Bu bahar bir başka olsun"du, ama böylesine başka olacağını kimse tahmin edemezdi sanırım.**

Şimdi yerel seçimler yaklaşıyor; yani 5 yılda bir gelen, vaatlerin ve icraatların havada uçtuğu bir döneme giriyoruz. Toplu taşımadan, yaya ve bisikletli güvenliğine, kaldırımından metrosuna, neyden şikayetçiysen ortaya koymanın tam zamanı. Arayın, mesaj atın (153-Mavi Masa), bir kampanya da siz başlatın; forumlarda buluşalım, sesimizi duyuralım.

İnsan gibi yaşamak için ihtiyaç duymadığımız güzel günlerde görüşmek ümidiyle,

Hoşçakalın.

Solfasol: Cevap veremedikleri soru olmadı mı?

• Biz, emzik verilmediği için ağlayan çocuklar değiliz. Çözümlerin sürekli arz etmediğini biliyoruz. "İşte bakın bunu çözdük" demek karın doyurmuyor artık. Olay anlayışta. Anlayışın değişmesi lazım. Çünkü bu gördüğümüz insanı önemsemeyen bir belediyecilik anlayışı. Artık şöyle bir güç var. Ben Ankara'da bir durumla karşılaşırsam bunu **Ankara'nın Bug'ları**'na gönderirim. Ve o zaman cevabını alırım. Ama, hepsinin takibini yapabilmemiz mümkün değil. Böyle bir gücümüz yok bu aşamada.

• Solfasol: Esen Çağlar'ın Çukurambar'la ilgili yazısını gazeteye taşıırken sizden de bahsetmiş ve "Kentimize özel Ötekilerin Postası" demiştik. Sanırım, bu tanımlama çok haksız durmuyor.

• Başka kentler içinde **Bug** sayfaları açıldı. **Bursa'nın Bug'ları** mesela "Ankara'daki kadar bug'ımız olmadığı için projeyi sonuçlandırıyoruz" diye açıklama yaptı. Evet, Ankara için başka bir durum var.

• Solfasol: Peki şu anda nasıl yönetiliyor sayfa.

• 12 kişilik bir kadroyla devam ediyor. "Kule kalkışı için izin istiyoruz" manifestosunu yayınlarken sayfaya emek vermiş ve verebilecek kişilere teklifte bulundum. Sonra buluştuk. Hala düzenli buluşmalar da yapıyoruz. Bundan sonrasında böyle bir ekip olarak devam ediyoruz. Sorun sosyal medyada çözülmüyor. O yüzden bu işlerle kim ilgileniyorsa, onlarla irtibat kuracağız. Bir zamanlar "Sokak Panterleri" diye bir grup çıkmış mesela. Sokağa park etmiş arabalara sticker yapıştırıyorlarmış. Bence, sokağa çıkmanın kendisi üzerine de düşünmek lazım. Kaç kişi duydu Sokak Panterlerini? Yarın biz bir şey yaparsak bunu milyonlarca insana ulaşmasını istiyoruz.

• Solfasol: Teşekkürler.

Ankara'nın Bug'ları Manifesto:

Kule kalkışı için izin istiyoruz. Ankara'nın Bug'ları Projesi yıllar süren fikrinsel bir kuluçka dönemi ve saçlarımızın da dökülmesinin ardından Ocak 2013 yılında ortaya çıktı. Bizler amaçsız muhalif değil; daha yaşanabilir bir kent yaratmak isteyen ve bunun için çabalayan bir yandan da Ankara'da yaşamaya çalışan sıradan insanlarız. Hiçbir şahsı, siyasi oluşumu ve örgütü hedef almıyoruz; ayrıca hiçbir kurum, grup veya örgütle duygusal, fikrinsel ya da fiziksel ilişki kurmuyoruz. Ayrıca, Ankara için çaba gösteren güzel yürekli tüm insanların her zaman yanında olmaya çalışıyoruz.

Ankara'nın Bug'ları Projesi ile Ankara'nın daha yaşanabilir bir kent olmasını isteyen ve bunun

için çaba sarf eden tüm kişileri bir araya getirmeyi ve hep birlikte uğraş vermeyi; herkesin hiçbir şey yapmadan, sadece şikayet ettiği 'Ankara Halleri'ni değiştirip, hep birlikte hareket geçmeyi amaçlıyoruz. Sorunların ve çarpıklıkların süreklilik arz etmelerinden dolayı kanıksanmasının önüne geçmek; Ankara'yı, kolaycı, doğal olarak çarpık ve ilerisi yine çözümsüzlük olan çözüm yöntemlerinden arındırmak ve kentimizin kasvet veren yapısını değiştirmek, ulaşabileceğimiz en güzel sonuçlardan sadece bazıları olacak.

Projemizin ilk iki aşaması olan Odağı Arttır ve Dikkat Çek aşamaları tamamlandı. Üçüncü aşama olan 'Harekete Geç' için her şey hazır ve yoğun bir fikrinsel çaba mevcut. Yakın zamanda sizler ile birlikte, hep beraber somut bir şeyler yapmaya başlayacağız.

Aldous Huxley'nin de dediği gibi: "Başlamak için en uygun zamanı beklersen hiç başlamayabilirsin; şimdi başla, şu anda bulunduğun yerden, elindekilerle başla."

Kule kalkışı için izin istiyoruz.

1- İngilizce, dinleme cihazı anlamında da kullanılan bug kelimesi en genel olarak 'böcek ve arıza olarak' anlamlarına geliyor. Bilgisayar ve internet teknolojileri alanında ise mevcut bir sistemin öngörülemez fakat sistemin genel işleyişini bozmayan hatalarını isimlendirmekte kullanılıyor.

“Katılmamıza Gerek Yokmuş!”

Aysel Köksal Akyol*

Çocuk ve sanat kavramları ne de güzel anlamlar çağırıyor insana. Çocuk için sanat kapsamında resmin yeri de bir başkadır sanki... Hiçbir malzemesi olmayan bir çocuk bile bulduğu bir çubuk ile yere bir şeyler çizip, çizdiklerini de uzun uzun anlatır; yaptığı çizimlerde büyüleyici dünyasını yansıtır.

“Annem bizim oturduğumuz binadan daha büyük, daha güçlü. Eğer binaya çok yaklaşmış olan güneş binayı yakarsa annem kocaman ayakları ile pat pat söndürür yangını.” açıklamasını yapan çocuk resmini yaparken neler yaşadı acaba?

“Annem bizim oturduğumuz binadan daha büyük, daha güçlü. Eğer binaya çok yaklaşmış olan güneş binayı yakarsa annem kocaman ayakları ile pat pat söndürür yangını.” / Ekin Karabulut

“Bu bizim ailemiz, bu annem, bu babam, bu kardeşim, bu da benim” şeklinde yaptığı resmi açıklayan çocuk bu resmi ile kim bilir daha başka neler anlatıyor.

“Bu bizim ailemiz, bu annem, bu babam, bu kardeşim, bu da benim.”

“Deprem olmuş, binalar sallanmış, binalardan insanlar aşağı düşmüş” ifadeleri ile Van depreminde yaşadıklarını anlatan çocuk daha başka neler yaşadı acaba?

Çocukların resimlerindeki büyüdü dünyayı keşfetmek için “Çocukları duymak” ne kadar da önemli...

Çocuklar için resim yapmak bu kadar önemli iken daha küçük yaşlardan itibaren yaşadıkları olumsuzluklar çocukları resim yapmanın büyüdü dünyasından uzaklaştırır. Öncelikle henüz okula başlamadığı dönemde; nasıl bir kuş çizmesi gerektiği, altmış ikiden nasıl tavşan yapılacağı bir yetişkin tarafından çocuğa öğretilir. Oysa çocuğun kendi kuşu ve kendi tavşanı çok daha güzeldir. Okul başlayınca da eğitimciler girer devreye. Çocukların bireysel farklılıklarına saygı duyan, her bir çocuğun kuşunun birbirlerinden çok farklı olmasının olağan olduğunu algılayan eğitimci sayısı oldukça azdır.

Yaklaşık iki sene kadar önce “Bu çocuğun zihni gibi resimleri de karışık” diyen bir eğitimci ile aynı ortamı paylaşırken ne diyeceğimi bilememiştim. Çocukların yaptığı her resme değer veren, sergileyen (eğer çocuk sergilemek istiyorsa), çocuğun kendi yaratıcı düşüncülerini ortaya koymasını sağlayan eğitimci ile ilgili bana anlatılanları ise büyük bir keyifle dinlemiştim. Çok da umutsuz olmamakta yarar var diye düşünmüştüm. Zihni ve resminin karışık olduğu ifade edilen çocuğun daha sonra karşılaştığı eğitimciler çizimlerinin, hayal dünyasının zengin olduğunu söyleyip çocuğun özgürce çizimler yapmasını desteklememişler miydi? “Geleceğin

Arabaları”nı çizdiği resmine bakıp “Hiç böyle araba olur mu?” dememişlerdi sonuçta.

Bütün bunları neden mi yazıyorum? Resim yarışması sonucu hazırlanan bir resim sergisinin açılışında yaşadıklarım bunları yazmaya itti beni. Oldum olası çocukların resimleri neden yarışılır bir türlü anlamamışımdır. Aslında bunu çocuklar da anlamazlar. Yedi yaşında bir kız çocuğu “Bugün öğretmenimiz en güzel resim yapan çocuğa ödül vereceğini söyledi. Çok saçma.... Çocukların yaptıkları resimler hep güzel olur ki...” dediğinde aklımdan

“Küçükken bu şekilde düşünen çocuklar nasıl oluyor da büyüyünce en güzel resim yapana ödül vermek istiyor?”, “Neden bir çocuğun gördüğünü eğitimcisi göremiyor?” gibi düşünceler geçti. Nedeni açıklı, yedi yaşındaki kız çocuğu da bizlerin yaşına gelene kadar jüri tarafından ödüle değer görülen çocuk resimleri ve de sergilenmeye bile değer görülmemeyen resimlerle karşılaştıkça her çocuğun güzel resim yapamadığına inanacak. Oysa çocuk için oyun ne kadar önemli ise resim yapmak da o kadar önemli. Çocuk oyun oynarken nasıl rahatlıyor, eğleniyor ise aynı şekilde resim yaparken de büyük bir haz alır. “Çok yorgunum, ödev yapmayacağım... Bir resim yapıp rahatlayayım, sonra çalışabilirim” diyen on yaşındaki bir erkek çocuk bize “Bırakın da biz resim yapalım.” diyor.

Çocukların okullarından haber gelmişti, yaptıkları resimler birinci, ikinci, üçüncü olmuş ya da ilk on resim içinde değerlendirilmişti; üç yüze yakın resimden ödül alanlar ile birlikte yüz tanesi sergilenmeye değer görülmüştü. Çocuklar resimlerinin sergileneneceği ve de ödülleri verileceği yere heyecanla gelmişlerdi. Sergilenen yüz resim içerisinde “En güzel resim

benimki” diyen çocuklar vardı, haklıydılar da... Çünkü resimlerini yaparken bütünleşmişlerdi yaptıklarıyla; renkleri seçerken, çizimleri yaparken neler neler yaşamışlardı. Yaptıkları resimlerde kendi dünyalarını, hayallerini, yaratıcılıklarını ortaya koymuşlardı. Sergiyi gezerken çocuklar yapılan diğer resimleri de sevmeye başladılar. Çünkü artık diğer resimlerle de bir bağ kurmaya başlamışlardı.

Sergide, çocuklar salonun küçük sahnesine davet edildiler. Sergi ile ilgili açıklamalardan sonra birinci, ikinci ve üçüncü olan çocuklara hediyeleri, madalyaları, belgeleri verdi; çocuklar resimlerinde neler olduğunu anlattılar. Sonra ilk ona giren diğer çocuklarla bu işlem tekrarlandı. O sırada diğer çocuklar da beklemekte ve adları söylenince ne anlatacaklarını zihinlerinden geçiriyorlar bir taraftan da. Ne mi oldu dersiniz (yüz çocuk gelememişti ama toplam kırk kadar çocuk vardı salonda, ödül alanlar dışında otuz kadar çocuk kalmıştı) “Artık ikramlarımıza geçebiliriz” dediler. Diğer çocuklar bir an ne yapsalar bilemediler. Sahneye çağırılmışlardı, bazı çocuklara ödülleri, madalyaları, belgeleri verilmişti; şimdi de “Artık bir şeyler yiyebilirsiniz” diyorlardı. Birkaç anne-baba birbirlerine bakıp gözleri ile konuştular, çocuklarına nasıl bir açıklama yapacaklarını düşünürken.

Çocuklar sahneden indiler, sonrasında birileri durumu algılayıp, görevlilere diğer çocuklara için bir şey yapıp yapılmayacağını sordu; belgeler hazırmış, yandaki masada duruyormuş. Önemli olan ilk ona giren ve derece alanlar mı! Diğerlerinin de resimleri vardı sonuçta sergide... Oysa çocuklar için durum hiç de böyle değildi. Yaşadıklarını bir çocuk şu sözlerle ifade etti “Katılmamıza gerek yokmuş! Keşke Adana’ya gitseymişiz!”. Daha sonra ödül alamayan çocuklara da belgeler özür dilenerek dağıtıldı, ama artık bazı çocuklar için bu sergide olmak anlamsızdı... Sergiden önce ressam olacağım diyen bir çocuk yaşadıklarından sonra “Büyüyünce ressam olmaktan vazgeçtim” dedi.

Siz ne dersiniz?

*Prof. Dr. Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Çocuk Gelişimi Bölümü

RED
BİSİKLET

Ata Sokak No: 10/B Yüce-tepe Mahallesi Anıttepe / Ankara
Tel/Fax: 0 (312) 230 68 46 / Mobil: 0 (535) 978 87 82
e-mail: tanerkunt@gmail.com

Üç Elma Doğal Tarım Çiğliği
Doğanbey Köyü Yapraklı/Çankırı
www.ucelmadogaltarim.com
0546 422 87 40

Ankara'da Yapılacak En Güzel Aktivite: ODTÜ Ormanında Gezinti

Seda Meşeli Allard / Görseller: Xavier Allard-Özlem Özkan - momentumorum@hotmail.com

Süper-hiper-mega marketlerin, 'mall'ların gün be gün ele geçirdiği şehir Ankara... Yaz aylarında 'dış mekanda eğlenceye' izin verilmeyen, insanları kapalı mekanlara tıkıla tıkıla şehrin soğuşundan bile şikayet etmez olduğu, mazot kokulu şehrim. Daha çok yol, daha çok taşıt, daha çok alışveriş ve tüketim! Tükettim, tükettin, tüketti. Beni tüketense tüketimin ta kendisi.

Ne karanlık bir başkent tablosu çizdim! Şimdi siz sandınız ki, Ankara, sıkıcı şehir, pis şehir. Eh zaten siz değil miydiniz arkadaşınıza "Ya o şehirde de nasıl yaşanır oğlum!" diye soran? Onun "Ama abi bak şu da var!" şeklindeki çıkışmalarına, "Bırak allasen, hayat mı var orada!" diyen?

Şimdi size biraz Ankara'nın hayat kaynağından, Yüzüncüyıl'ın temiz havasını borçlu olduğumuz ODTÜ'müzün biricik ormanından bahsedeyim de "Ankara'da hayat varmış" diyebilin!

Sabah erkenden yola çıkıp gelişmişlikten illikliğe(!) doğru yaptığımız huzur verici yolculuğu anlatayım size.

Orman yolunda, her gün evden okula giderken yürüyüş yolum boyunca bana eşlik eden sadık dostlarım 'karahindiba'lar çıkıyor karşıma. Her bir hallerini hayretle izlediğim ODTÜ'nün muhteşem sarı halısı karahindibaların (radika) hemen hepsi kaşla göz arasında bembeyaz tohum toplarına dönüşüverdiler bile. Daha geçen hafta her taraf sapsarıyken şimdi çimlerin üzerine kar yağmış gibi. Doğa ne de çabuk değişiyor, dönüşüyor.

Bir meşe çıkıyor yolumuza, palamutları salkım saçak... Söğüt, çınar, badem, iğde derken kampüste değil orman alanındayız artık... Hava mis, sessizlik şahane. Bir de huş ağacının hişirtisi karışmıyor mu işin içine! Solumuza bir sazlık çıkıyor, ormanda gördüğüm tek sazlık, yemyeşil ağaçlar arasında ne kadar da nevi şahsına münhasır... Gelincikler ordusu, kimi zaman gezimize eşlik ediyor.

Ormanda yalnız değiliz. Zira yolumuzu bir kaplumbağa kesiyor. Sonra bir diğeri ve bir tanesi daha... Ve ben önümdeki otun kekik olup olmadığını anlamaya çalışırken gözümün önünden geçen -ama benim göremediğim-tavşan... Kuşlar keza. Lakin saklıyorlar kendilerini, ötüşleri duyuluyor sadece. Kırılacağı ve saksığan dışında kuş görmüyorum ormanda. Ha bir de kampüse döndükten sonraki minik bir serçe. Ama sakın yanlış anlaşılmasın, otuzun üzerinde kuşun evi burası. Kerkenez, kukumav, ebabil, ibibik (diğer bir adıyla hüdhüd -ki kendisi bir Yaşar Kemal romanında, baskıcı devlet yandaşı kötü karakterdi!) bunlardan şimdi aklıma gelenleri...

Bir süre sonra birinci su kaynağına varıyor ve kana kana pak sudan içiyoruz. Badem ağaçları dizilmiş sağlı sollu, üzerlerinde ta geçen seneden kalma meyveler duruyor, toplanmayan meyveler ağaçtan düşmemiş, dallarında çürümüşler. Bir de çağlalar sarkıyor badem ağacının dallarından, tam da mevsimiymiş çağlanın, denedik ama dürüst olmak gerekirse bana çok ekşi geldi.

Parlament mavisini bir çiçek neredeyse ayak bastığımız her yere hakim olmuş gibi. Ne de narin, ne de alımlı! Biraz ilerleyince 'şeytan otu' çıkıyor karşıma, bu yanılmıyorsam 'baldıran otu'! Hani var ya Sokrates'in zehirlendiği ot, işte ondan... Şu bir kez ısırmanın bile hayatı sona erdirebileceği ot. Orman böyle işte, ölümle yaşam elele gidiyor; şifa dağıtan otlar bir yanda, zehir dolu bitkiler diğer yanda...

İki saati geçkin yürüyor ve sonunda tepedeki çeşmeye varıyoruz. Meğerse bugün 'orienteering' yarışması varmış ve çeşme de hedeflerden biriymiş. İlginç olan, çeşmenin yanına iki tane kocaman damacana koymuşlar, koşup kan ter içinde çeşmeye ulaşanlara 'temiz su' diye damacana

suyu veriyorlar. Kendimi tutamayıp, o damacanaadakinin zaten dağlardan gelen temiz suyun ticarileştirilmiş hali olduğunu ve kesinlikle şırl şırl akan sudan daha temiz olamayacağını söylüyorum. Bazen gerçekten inanamıyorum, kafamız hakikaten çok karışmış olmalı ki 'doğal' ve 'temiz'in anlamıyla ilgili, dağdaki kaynağın yanına damacana su getirebiliyoruz!

Eski bir maden olduğunu tahmin ettiğimiz bir yapının yanından geçiyoruz, üzerinde "1956" yazıyor. Kemerli iki kapısı var, kapılardan birinin önü kaplumbağadan geçilmiyor, "Demek ki..." diyoruz, "Burası kaplumbağaların evi..."

Yürürken adaçayına benzer bir ot çıkıyor karşıma, tam ne olduğunu kestiremiyor, yine de alıyoruz yanımıza, çay yaparız diyerekten. Yabani rokalı her yanı sarmış. Tadı gerçekten de çok acı; yine de asla yenmez değil. Isırılan da var ormanda, dokunanın canını yakıp kan dolaşımını hızlandırmaya pek bir meraklı. Çimlerin ortasında sırtın çok güzel bir çiçek çekiyor dikkatimi, nasıl da 'buraların hakimi benim' gibi dimdik duruyor. Yazıyı okuyup ne olduğunu bilen arkadaşlar, bu çiçeğin adının ne olduğunu paylaşırlarsa vallah çok sevineceğim.

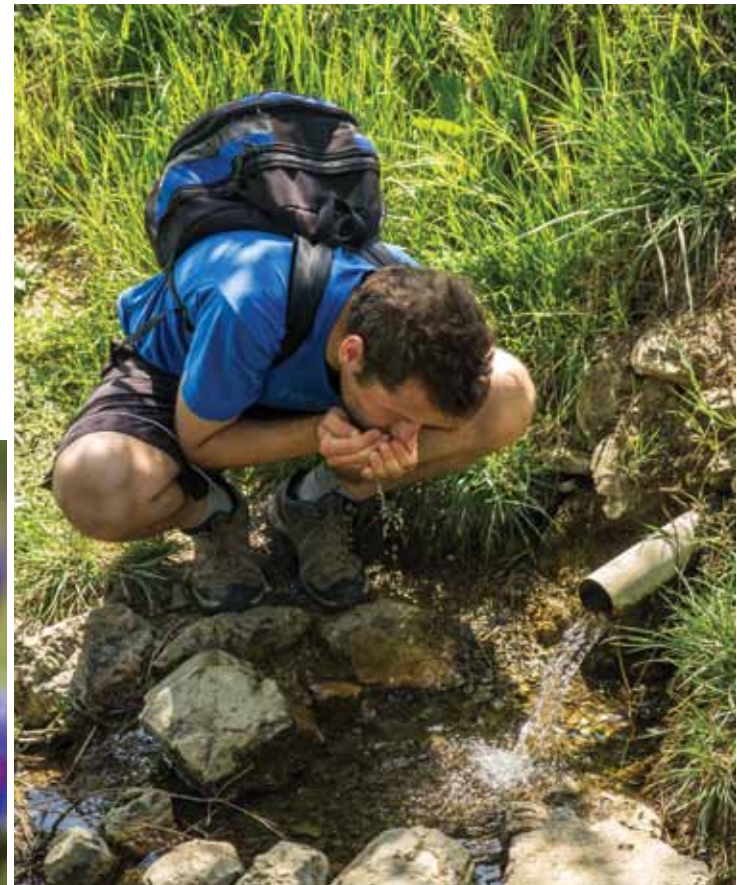
Çoğunlukla çam ve ahlat olan ağaçların sağlı sollu dizili olduğu yoldan yavaş yavaş yürüyerek, -ve güneşin altında da cayır cayır yanarak!- Büyük Spor Salonu'nun olduğu yere ulaşıyoruz. Zaten ODTÜ'de bir atkestanesinde bir de çamdan geçilmiyor. Kemal Kurdaş'ın bir zamanlar bozkır ODTÜ'yü yeşillendirme çabasının meyvesi olan çam kokusu, ODTÜ'nün resmi kokusu seçilmeli bence. Çamın kokusu hoş ama etkileri pek de hoş değil aslında bakılırsa. Zira çam ağacının iğne yaprakları asidik olduğundan toprağa düştüğünde çeşitliliğe izin vermiyor. Biraz dikkatle bakarsanız, ODTÜ'de yan yana sıralanmış çamların altında başka bitkilerin bitmediğini görürsünüz. Muhtemelen az suya ihtiyaç duyduğundan dikilmek için seçilmiş bu kadar çam yerine, ekosistemin çeşitliliği adına keşke başka alternatifler de düşünülseymiş...

Son olarak, tüm yürüyüşüm boyunca "Ah şimdi gözümün gördüğünü bir de o bana o muhteşem dille anlatıverse!" diye andığım Yaşar Kemal'in okuduğum "Üç Anadolu Efsanesi"nden beni çok etkileyen bir paragrafı bitirmek istiyorum yazımı. Şöyle anlatıyor Karacaoğlan'ı büyük usta:

"Neden sonradır ki ayıktı. Sazını usulcacık yanına koydu. Kalktı, çamlığa doğru yürüdü sonra da... Dağların ötesinde ak bulutlar... Sonra eline bir hanımböceği geldi, kondu. Hava ılıktı. Bir zaman hanımböceğinin elinin üstünde dolaşmasına baktı. Hanımböceğine muhabbetle baktı. Parmağının ucuyla sırtına dokundu böceğin. Sıcacık, kara benekler kırmızı üstündeydi. Ötelerde bir uğultu duydu... Bir gürlüdü. O yana döndü. Yürüdü.

Dünyadaki bütün yaratığı, ağacı, kuşu, böceği, insanı, her şeyi en derin sevgisiyle kucaklardı. İliklerine kadar aşk duyardı dünyanın her şeyine. Yağmuruna, kışına, borasına, sıcağına, soğuğuna... Dünyanın en küçük, en değersiz şeyine bile kocaman açılmış çocuk gözleriyle, hayretle bakardı. Türküsü, sesi bir coşma, bir kendinden geçmeydi, dünyaya karşı."

"Aaa ODTÜ ormanında bir de şu var, onu neden yazmadın?" diyenler hemen iletişime geçsinler benimle... Haydi artık, bırakın şu 'mal'ların 'mall'larını, beslemeyin doymaz canavarı. Kıstırmayın ruhunuzu. Açın gözlerinizi merakla doğanın her hareketine. Yazımı, belli belirsiz esen bir rüzgarın, ıhlamur ağacından taşıdığı hoş kokuyla noktalıyorum. Yeşille kalın.

Ankara'dan Ahmet Erhan Geçti

Atıla Çınar

80'lerde Ankara bir şairler kenti gibiydi. Yaşça ve yazdıkları kitaplarıyla bizden yukarıda olduklarından erişilmez gibi duran şairleri vardı kentin. Hasan Hüseyin mesela, Zafer Çarşısı civarında, aslan yelesi gibi saçlarıyla ve en heybetli haliyle dolaşırdı.

Sonra ağabeyler vardı. Rahatça, ağız dolusu 'abi' dediklerimiz. Ahmet Telli, Ali Cengizkan, Şükrü Erbaş ve kuşkusuz Behçet Aysan.

Bir de adıyla, gönül rahatlığıyla seslenebildiğimiz akranlarımız vardı. Adnan Satıcı, Akif Kurtuluş, Gökhan Cengizkan, Salih Bolat, Ergül Çetin, Haydar Ergülen, daha birçok isim ve Ahmet Erhan.

Ülkemizin, yaşadığımız şehirlerin, tüm sokaklarımızın bir yıkımdan artakaldığı o dönemde Ahmet Erhan'ın da aralarında olduğu 20'li yaşlarını süren pek çok genç, şii bir toplumsal araç yapmak için çabalıyordu. İnsanların yıkıntılarının arasından çıkıp, öbek öbek bir araya gelmelerinde o dönemin şiiirlerinin payı çok olmuştu.

Ardından, bu bir araya gelişlerin doğal sonucu da olarak, dergiler çıkmaya başladı. 1981 yılı başlarında çıktığını bildiğim Yeni Olgu ilklerdendi. Yönetim ve yazışma adresinin Yenimahalle Ragıp Tüzün Caddesi'nde olması nedeniyle bir 'semte yayını' denebilecek Yeni Olgu'da pek çok ilk şiiir ve öykü yayımlanmıştı.

Aynı dönemde, farklı bir kanaldan akıp gelen Bilim ve Sanat muhalif bir ses olarak yayımlanmaya başladı ve uzun yıllar

dimdik durdu. Onun hemen ardından da, 1981 yılının Eylül ayında kendisini 'gençlik ve edebiyat dergisi' olarak tanımlayan YARIN'ın Ahmet Erhan'ın da yer aldığı ilk sayısı çıktı. 1980'li yılların pek çok şairine 'yatakılık' eden ve yayın hayatını 10 yıl kadar sürdüren YARIN'ın öyküsünü henüz kimse yazmadı. Yalnızca, 2007 Nisan ayında Radikal Kitap'da Semih Gümüş'ün "Yarın'ın Öyküsünü Unutmak Zor" başlıklı yazısı yayımlandı. YARIN'ın ilk yazı işleri sorumlusu Semih Gümüş, derginin sınırsız çıkış öyküsünü kısaca anlatıyordu. Yazısının bir yerinde, 'YARIN'ı bundan sonra gidenlerle anacağımı biliyorum' diyen Semih'e o yazıyı yazdıran da YARIN çevresinden Gürhan Uçkan ve Adnan Satıcı'nın zamansız ölümleri idi.

YARIN'ın yazılı öyküsü belki de hiç tamamlanmayacak ve her gidenle YARIN ile ilgili anılardan da bir parça gidecek. Ve Semih'in yazdığı gibi bundan sonra YARIN gidenlerle anılacak. Şimdi, ilk sayısında yer bulan Ahmet Erhan'ın gidişle anıldığı gibi. Bu nedenle, yeri gelmişken ve henüz fırsat varken YARIN'dan, Ahmet Erhan'dan ve hatta 'ne ilgisi var' demeden futboldan söz etmenin zamanıdır: *Herkesin yeniden bir araya gelmeye çabaladığı o günlerde, Zafer Çarşısı'nın arka girişinde, Köşem Kıraathanesi'nde yan yana getirilen masalarda konuşulan YARIN'lar civar matbaalarda basılıyordu. Genç insanlar, taze baskının unutulmaz kokusunu soluyarak, bulabildikleri her mekanda paketledikleri YARIN'ları Mithatpaşa Postanesi'nden ülkenin dört bir tarafına savuruyordu. Dergiler yerlerine, bu arada 20'ye yakın da hapishaneye ulaştığında rahatlıyor, üçgen peynir ve simitlerimizle dönüyorduk Köşem Kıraathanesi'ne ve yeniden başlıyorduk.*

Arada, Köşem Kıraathanesi'nin siyah beyaz ekranından da maçlara göz atıyorduk. Socrates'li Brezilya ile Dino Zoff'lu İtalya'nın kapıştığı dünya kupası olmalı. Uzak olduğundan mı, yoksa bize yakınlığından mı bilinmez, biz, hepimiz Brezilya'dan yana olup, hep Socrates'den goller bekliyorduk. Belki farkında değildik de, Metin Kurt'tan beri sakalı olan futbolcuyu daha çok seviyorduk.

Akşam üzerlerinde de çıkıp şiiiri arıyorduk. Herkes kendi şiiirinin şiiiriydi ve hepimiz şiiirle yaşıyorduk sanki. Nedense, hep yel gibi geçiyorduk Kızılay'ın caddelerinden sokaklarından. Herkesin yalnız olduğu anlardan, küçük fısıltılarla konuşulan sessiz zamanlardan bir başka zamana geçilen anlardı. Bu büyüklü geçiş zamanlarında ilk önce şiiirler çıkıyordu caddelere, sokaklara. 1981'de, henüz 23 yaşında iken Behçet Necatigil Şiiir Ödülü'nü kazanan Ahmet Erhan da bayrağı en önde taşıyanlardandı. Sonra, YARIN'ın öyküsünü yapanlardan biri daha, Ahmet Erhan da gitti.

Ahmet Erhan'ın kamyonete yerleştirilen tabutunun üstüne gürlütle kapandı demir kapı, sürgü de çekildiğinde ayrıldım Maltepe camisinden. Niyetim aradan geçen 30'u aşkın yılın ardından yine yel gibi geçmekti sokaklardan caddelerden. Belki, kim bilir bir şiiir düşürmüştür Ahmet bir yerlerde, birkaç dize. Sağolsun biraz sarsaktı, sağına soluna dikkat edemezdi pek, durmadan bir şeyler düşürürdü. Futbolu da sallapati oynardı zaten. Topla oynarken, hep 'ben aslında kralını bilirim bu işin' der gibiydi. Anlardık, eski kulağı kesiklerden o, biliyor ama içinden yapmak gelmiyor, öylesine, bizim gönlümüz hoş olsun diye oynuyor.

O asıl şiiirin peşinde koşmak istiyordu ve koştu da, çok da süratli.

Eski Ankara Lokantası'na inen yoldan geçtim, Hanımeli Sokak'tan.

Suluk almaya devam ediyordu şehir. Soluk almaya devam edecek şehir, tüm yaşayanları ve kaybettikleri ile.

Ankara-İstanbul Karatreni ¹

Ahmet Erhan

Askerlikte ya da şehirlerarası otobüslerde sorulan -ilk sorunun "Hemşerim, nerelisin?" olduğunu biliyorum. Ancak, kendi belirlemediğim bir coğrafyaya ve o coğrafyanın yarattığı tarih bilincine düşünsel anlamda hiçbir katkım yok. Bu nedenle, bir yerin hemşerisi değilim; yalnızca içinde bulunduğu zaman ve mekân ilgilendiriyor beni. Bugün yaşadığım evin dış cephesine belediyenin Ahmet Erhan burada yaşadığı, gibi bir açıklama taşıyan piring bir levha çakması, doğrusu benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Yine de Mersinidmanyurdu maçlarında avazım çıktığı kadar bağırduğum olmuştur. "Hemşerim, nerelisin?" diye soran kişinin sorusunun altındaki gizli isteğin, karşındakinin gerçekten kendi hemşerisi çıkması olduğunu bilmiyor da değilim.

Cumhuriyet öncesi edebiyatta hemşerilik kavramı yoktu. İstanbul vardı yalnızca. Cumhuriyet İstanbul'a karşı Ankara alternatifini koymuştur. Bu iki kent arasında süregelen devleti paylaşma çatışması, 1980 sonrasında devletçil teslimiyet ve özelleştirme-sivilleşme arasında bir uzlaşmaya dönüşmüştür. İstanbul sivilleşmeyi temsil eder gibi görünüyordu bugün. Ancak, İstanbul bu olguyu, kendi dinamikleriyle değil, devleti ele geçiren ve "83 Ruhü" da denilen davul zurna liberalizmi sayesinde gerçekleştirebilmiştir. Bu bireyleşmeyi getirememiştir bence, çünkü birey olmak, yetkiyle uzlaşma değil, çatışmayla mümkündür. İstanbul'un bugün temsil ettiği değerlerin bireyleşmeyi değil de, uzlaşmayı getirmesi bundan ötürü. Bu anlayış, elite, İstanbul'a alışmamış Torlak Kemaller yarattıysa, halkta, belediye otobüsüne sizden önce binmek için üzerinizden atlamak gibi bir zihniyet doğurmuştur. Sivilleşme buyusa eğer, her kentte -ve özellikle Ankara'da- servis aracından lojmanına kadar kendi gettosunu yaratmış olan askeriye hak vermek gerekiyor. Bu iktidar gettosudur elbette ve bugüne kadar on yılda bir, 12 Eylül'ün ünlü deyişimiyle söylersek, altlarına kadife yapıtırılmış potinlerle sokağa çıkmayı marifet saymıştır.

Edebiyat kendine geri dönmek, kendi gettosunu yaratmak zordur. Bu bir çeşit yeraltı faaliyetine dönüşse bile, devlet ve halk kışkıracıdan kurtulmanın tek yolu edebiyatın asli görevine dönmesidir. Çünkü devlet, yeni Mehmet Akif yaratmak için bir talepte bulunmuyor ya da halk yeni bir Nazım Hikmet. Edebiyatçıların Türkiye'nin hemşerileri olmaları, onları ilgilendirmiyor. Edebiyatın devletteki karşılığı millî hamaset duygusu ise, bugün, serbest piyasadaki dolaşım değeri de metin yazarlığı. Uzlaşma ya da yeraltı. Ben üçüncü bir seçenek bilmiyorum.

Adalet Ağaoğlu, sanıyorum Ankara'dan İstanbul'a taşınmadan önce yazdığı yazılardan birinde: "Ankara büyük bir çalışma odasıdır" diyordu. Bu, bir kentin durukluğu, aşırı düzenli yapısıyla açıklanabilir mi, bilemiyorum; ya da bir kentin düzenli olmasının, insanların da düzenli olmaları üzerinde ne derece etkisi vardır? Burada bireysel algılarımızın büyük önem taşıyor. İnsanın gündelik ilişkileri, örneğin işi, işine gidip geldiği yolun özellikleri, arkadaş çevresi vb. çerçeveler daha belirleyici bir rol üstleniyorlar. Yani, bir kenti, içinde yaşayan insanlar ve kurumlar belirliyor. Ankara, bir çalışma odası da olabilir, bir cehennem de. A. Ağaoğlu, İstanbul'un kimi gündelik sorunlarından yola çıkıyor da olabilir; kalabalıktır İstanbul örneğin, trafik, iletişimsizlik gibi sorunları vardır. Aynı durumlar belli oranlarda Ankara için de söz konusudur. Ancak, bu tür sorunları gündelik sınırlarından çıkarırsak, örneğin Türkiye'nin bir çalışma odası olup olmadığını tartışmak gerekiyor bana kalırsa. İki kent de Türkiye'den bağımsız değil, bu kesin. Ama yine de kimi özelliklerini konuşmak gerekecek.

Öncelikle Ankara, nostaljisi olmayan, ama kendine sürekli olarak nostalji iklimi yaratmaya çalışan bir kenttir. Cumhuriyet ortamı ve nostalji olmaktan çok, gerçeklik bence. *Ayaşlı ve Kıracları*, kimselerimizde o günlere bir hasret uyandırabilir mi, sanmıyorum. En azından dekor olarak onu Bogard'ın filmlerinde de bulabiliriz. Ya da Roma Hamamı, Hergele Meydanı, bu kentte yaşayan bir insanda nostalji uyandırabilir mi? Nostalji, ancak kendi hayatımız içerisinde bir yer verebildiğimiz oranda, yani bu kavramı bir parçamız kılabiliriz sürece gündemimizde kalır. Son yıllarda elbette ki bir Ankara nostaljisi oluşturulmaya çalışılıyor; Kale, Çıkrıkçılar Yokuşu gibi mekânlar yeni gözdelemimiz. Ama uçsuz bucaksız bir beton yığınının birkaç yerine yapıtırılmış birer yara bandı gibi duruyor bunlar; İstanbul'un nostaljisi tarihle besleniyor, denizle soluk alıyor. Ankara'da bu ikisi de yok. Tarihi olan Ulus semti, bugün Kızılcahamam Keskin kefenine sarınmış, Kubana pavyonda para harcıyor. En işlek caddesinin adı Çankırı ve o caddede bulunan Cumhuriyet Yıldız Lokantası öksüz bir çocuk gibi gelip geçenlere gözlerini kısarak bakıyor.²

Devleti kendine zırh kılmış bir kentte yaşamak gerçekten zordur. Ankara, çıldırmaya en uygun mekândır. Türkiye'nin başkentidir. Devletimizin sarsılmaz gücü, önce Ankaralılar üzerinde sinanır. Silahlı kuvvetlerimizde, polisimizde hâki renk ne zaman kalkacaktır, bilmiyorum ama o renk yeşil olduğu zaman onu da ilk Ankaralılar görecekler, eminim. Ayrıca Ankara, trafiğin her gün bir devlet bü-

yüğümüz geçiyor diye tıkandığı tek kenttir; İstanbul bu ayrıcalığı hiçbir zaman bulamaz.

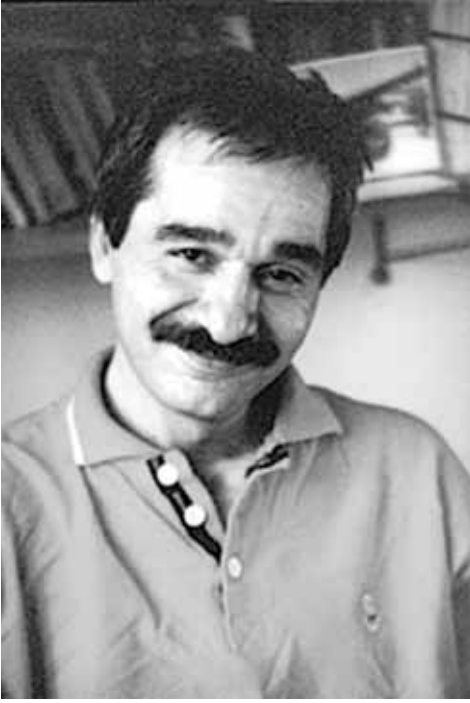
Dervişin fikri neyse, zikri de oymuş. Gerektiğinde sürç-i lisan edenler ve af dilemeyenler hep söyleyeceklerdir ki, Türkiye edebiyatının en önemli atımları önce Ankara'da başlamış, daha sonra İstanbul'a tebdil-i mekân ederek ve ferahlar gibi görünerek, ölmüştür. İşin ilginç yanı, göç edenlerin hepsi de sonradan kanlı bıçaklı İstanbullu kesilmişlerdir.

Ankaralı Edebiyatçılar, bugün apayrı bir uzlaşmazlığı sergiliyorlar. Bu bir seçimdir. Bunlar, çoğunlukla devlet kapısında yer bulamayan -bulunca takma ad kullanan- ekserisi küçük çaplı, bir ahilik Kurumu özelliği olan işlerde çalışan insanlardır. Bence Ankaralı edebiyatçının yaratıcılığını en çok besleyen öge, devletle her an karşılaşma konumlarıdır. Bu karşılaşma ille de bir olay sonucu olmayabilir; yürüdüğünüz her yolda görünür zaten, bir bakarsınız karşınıza İçişleri Bakanlığı çıkıvermiş.

Ankara bir taşradır. Dışardan konuşmaktadır, bu söylev aslında içerden konuşmanın öbür adı olsa da. Her ne kadar Ankara başkentse de, iktidar İstanbul'dadır. Bunu aşmaya bizim gücümüz yetmeyecek; tek tek bireyler olarak varolabileceğiz belki, ama artık Ankara'dan bir edebiyat hareketi çıkacağını -en azından bizim hayat maceramız içinde- sanmıyorum. Yapacağımız en doğru eylem, kendi sınırlarımıza sahip çıkmak gibi geliyor bana.

Ankara-İstanbul karatreninin en ilginç yönü, hep tek tarafa insan taşınması. Oysa ben dönüşleri de seviyorum. Dönüş yorgunluğunu örneğin. İstanbul'a yerleşmek için denediğim iki serüven olmuş on yıl arayla. Birincisinin tarihi 1978. Politik nedenlerle öldürülmek korkusundan İstanbul'a kaçtığımı hatırlıyorum. İkinci serüven ise 1988'de oldu, Galata Köprüsü'nün altında bira içmeyle yetindim ve müthiş bir telaş içinde kentime (belkide kendime) döndüm.

Bizim o çok serseri görünen evcil yalnızlığımızı seviyorum. Ahmet Erhan'ı haftada bir Kardelen'de içki içiyorken görenler, bu adamın alkolikliğinin dozu hakkında fikir yürütebiliyorlarsa, bu kent öncelikle küçük, sonra dar ve en sonra da güzel bir kenttir. Çünkü bu varsayım, Ankara'da insanların şu ya da bu biçimde hâlâ birbirlerini gördükleri ile ilgilidir. Ankara güzel değil artık, bir zamanlar güzel miydi, bilmiyorum. Ama seviyorum onu. Meşrutiyet Caddesinin Atatürk Bulvarına kavuşması gibi, tarihi hep kendine maletmelerini seviyorum. Meşrutiyette oysa küçücük bir kasaba bile değildi. Yalan söylediği her kış kararan göğünden belli. Ankara, birey-edebiyatçılar yetiştirmekte her zaman usta olmuştur. Henüz kendi akımını kuramamış ya da bulamamış ancak, dergisini ufaktan ufaktan yayınlamaya başlayan edebiyatçılar. Onları sonradan İstanbul bir etiket altına alıvermiştir. Edebiyat

Bir Not

Ege Berensel

2000'li yıllardan başında, içinde matbaa, mobilya vb. endüstriyel iş kollarının olduğu kanser yapıcı kimyasalların üretimde kullanıldığı Ankara'nın kıyısında bir fabrika kampüsünde, eğitim yazılımı üreten bir şirkette, birlikte çalışmaya başlamıştık -sonradan birlikte çalıştığımız 100'e yakın insanın 10 kadarının kanserle tanışmasının rastlantıyla izahı zor-ekonomik kriz/krizler bahane edilerek işten atılan bir grup insan içinde yer aldık...

2000'li yılların ortalarında Ahmet Ağabey Ankara'daki işsizliğine, yoksulluğuna

direnemeyip üçüncü kez İstanbul'a gitti. Karatrenler olmadığından Mavitrene bilet alındı, Mülkiyeliler Birliğinde bir kaç kadeh içilip uğurlandı... Sanırım oraya bir işe alınma vaadiyle çağırılmıştı, sonradan o da boş çıkmıştı. Ülke neoliberalizmin yeni bir salınımindaydı, entelektüel emekçiler hızla işsizleşiyordu. Küçük yayınevleri ömürlerini tamamlamak üzereydi, önce çalışanlarından kurtularak daha küçülmeyi denediler, yayıncılık büyük medya tekellerinin kontrolüne geçti, medyada da büyük işten çıkarmalar gerçekleşti. Ankaralıların bu son büyük İstanbul seferinin (aklıma ilk gelenler Ulus Baker, Salih Bolat, Çerkez Karadağ) ölümlerle sona ermesi pek tesadüfi de değildi.

kenar mahallede bir pazar günü
buğulanır toprak yol ve damlar
sabah güneşinin ilk akıntılarında
göğü turuncu bir ağ kaplar.

konuşmalar, küfürler, çocuk çığlıkları
öper yüzünü yeni bir sabahın
çamaşırlar hisirdar avlularda
bayrakları gibi fukaralığın.

kahveye çıkar birer ikişer erkekler
yayılarak otururlar iskemlelerde
çay bardakları şingirdar, radyo bağırır
bir haftanın yorgunluğu akar iliklerde.

ötelede, portakal bahçelerinde
gün ışığı danseder sabah yeliyle
arklardaki sular el çırpır
toprağı ürpertiden titretircesine.

bir çocuk çitleri usulca aşar
geçer uyuklayan bekçinin önünden
bir damla kalır gömleğinin içinde
uzayıp giden portakal denizinden.

tulumbada yüzünü yıkar bir işçi
daha uyanmayan karısına seslenerek
kalkar kadın, elinde bir havlu
geceki yorgunluğunu anlatır ezilerek.

bir kumru tüner dallarına o zaman
avludaki yaşlı dut ağacının
ona sevgiyle gülümser işçi
sonra sarar belini kadınının.

Kenar Mahallede Bir Pazar Günü

"acı, takunyalarla yürürdü
yüreğimde sevincinse tüyden
ayakları vardı."

Milattan Önceki Şiirler

"Bir demli çayla kandırırız acıyı.."

bu kentte kısa bir Cumhuriyet dönemini saymazsak -ki o zaman göç İstanbul'dan Ankara'ya doğru oluyordu; yani durum biraz karışık -hiçbir zaman kurumlaşmamıştır. "Üç şair biraraya gelince dergi çıkarmaktan söz ederler" lafı belki Ankaralıları için söylenmiştir. İstanbul içinse şu söylenebilir: "Üç şair biraraya gelince dergi çıkarırlar; ya da bir dergiye kapılırlar." İstanbul'un bu pratikliği yanında Ankara fazla teorik kalıyor bence. Yalnız yazıya dökülmeyen, kendinden bile umudu kesmiş bir teori bu. Üretkenliğe gem vuruyor ve varsayım olarak kalıyor çoğu zaman.

Ankara kentinin bilinçaltında işgal görmemiş olmanın vicdan muhasebesi yatar. Varolma savaşını bizzat yaşamamış, bu savaş dışardan bir zemin oluşturmuştur; belki bu da bir şey. Bu kentin bilinçaltındaki vicdan, cumhuriyetle birlikte verili bir hükümlüğe dönüşmüş, kent sonradan görme olduğu için mimari düzen, yapılar arasındaki uyum, geometrik tasarımlar yerleşim alanlarının seçimi vb. konular Ankaralı bireylerin de bilinçaltılarında bir tertiplilik kavramı geliştirmiştir. Verili ilişkiler, 1980'li yıllara kadar sorgulanmamış ve Ankara, güzel Ankara olarak kalmıştır.

Ankara, hiçbir zaman bir sanayi kenti olamayacak; kendi dışında gelişen sanayiye ihracat kredisi verebilmek için terleyen bir bürokrat kesimini her zaman bünyesinde barındıracak. Cumhuriyetin Ankara'yı başkent olarak seçerken çok önemli bir coğrafya sorununu gözden ırak tutmadığını görüyoruz; bu kent çanak biçiminde bir alan üzerine kuruludur, ne tarımsal üretime, ne de sanayi üretimine tam olarak uygun değildir; limanlara uzaktır örneğin. Her ne kadar sevgili belediye reisimizin girişimcilik ruhuna yaslanarak batıya doğru açılma çabalarımız sürüyorsa da, bu böyledir.

Biz Ankaralı edebiyatçılar da kâl ü beladan beri İstanbullu tüccar için kredi mührü basan bürokratlar gibi İstanbul edebiyat pazarına girmeye pek niyetli olmasak da, borsasına gönüllüyüzdür. Hangi hisse yükselmiş, hangisi düşüyor; Selim İleri'nin son romanı kaç satmış, Murathan Mungan'ın fuları mor üzerine turuncu çizgiler taşıyormuş. Can Yücel gene çok içiyormuş vb. şeyleri biliyoruz. Belki bilmiyoruz da merak ediyoruz. Çünkü herşeyi pazar biliyor; ona göre değer biçiyor.

İstanbullu dergilerin büyük çoğunluğu bu borsanın gündelik bültenlerini yayımlamaya teşne bugün. Baskı döneminde belli bir işlevleri olan bu dergiler, şimdilerde apayrı bir işlevselliği sürdürerek satmayan hisseleri satar göstermek için çıkıyorlar sanki. Besbelli ki gözbağçılık bu. Enis Batur'un deyimıyla Siyah Borsa. Bu borsanın müşteriler de kapı önünde bağırışıp çağırıyorlar, yakında yazarlarının (yani hisselerinin) üstlerini başlarını yırtarlarsa şaşmamak gerekir. Gazetenin en çok satanlar listesindeki hit kitaplar sürekli değişiyor; her halde borsaya olan güvenin sarsılmaması gerekiyor.

Anlaşıyor sanıyorum amacım naylon bir Ankara-İstanbul ayrımı yaratmak değil. Ankara ve İstanbul bu yazıda birer simgeden öte bir anlam taşımıyorlar; ayrıca yazıda sözü edilen şeyler bu iki kent sakinlerinin %99.9'unu hiç mi hiç ilgilendirmiyor, geride kalanları da ilgilendirip ilgilendirmediği kuşkulu.

"En büyük Ankara!" diye basbas bağırın bir Ankaragüçlü taraftara neden, diye sorarsanız yanıtı yapıştıracaktır: "Çünkü biz başkentliyiz!". Bir Galatasaraylı taraftarın yanıtı biraz uzun olacaktır; Avrupa'nın üçüncü takımı, Hakan, Falco vb. Sanıyorum fark burada yatıyor, yinelemek istemiyorum verili iktidarla, para ya da başka bir şey aracılığıyla da olsa kazanılmış iktidar arasındaki fark...

Ankaralı bu iktidarı bilek zoruyla almadığı için çok rahat ve kendinden aptallık derecesinde emin. O Ankaragüçlü taraftarın zorda kalınca söyleyeceği şey şu: "Ama Kenan Evren de bizi tutuyordu!" Burada söylenecek, tartışılacak her şey bitmiştir. Oysa İstanbullu iktidarından pek emin olmadığı için gözü hep başka kentlerde, açıkçası transfer yapmak için adam kaçırmakta. Bu nedenle her gün Ankara-İstanbul karatrenini kaldırıyor. Bu trenin sonunda Ankaralının pek bilmediği bir dünya var çünkü; reklam metni yazarlığı, editörlük, başarı ve ün, para, kadınlar, yeşilçam, senaryo yazarlığı vb... Bu tür şeyler kesinlikle Ankara'da kendini daha önceden vitrine çıkartabilmiş kişiler için geçerli; bunu bilmek gerekiyor. Yani Gülüspor'un utuziki yaşındaki sağağıçı Ökkeş'in hiçbir şansı yok.

Şuraya gelmek istiyorum, önemli olan alternatif üretmekten geçiyor kanımca. Ankara'nın devletçil kendine güvenini, İstanbul'un serbest piyasasını gözden geçirmesi gerekiyor. Bu sorgulama ise günümüzde varolan yapıyı, o yapının içinde kalarak değil, artık dışardan, surları taşıyarak yapılabilir ancak.

Ertuğrul Özkök, son on yılda Ankara'dan İstanbul'a doğru açık bir "beyin göçü"nü varlığından söz ediyor. Bunda elbette ki 1402lik öğretim üyeleri önemli bir toplam oluşturuyor, ancak belki de en az onlar kadar bir yazar-şair göçü var. Görünen yaniyla biraz da gönüllü bir göç bu. Bunda, İstanbul'un onlara sunduğu cazip olanaklardan öte bir neden var mı, merak ediyorum. İnsan iyi yaşamak isteyebilir ve katılıyor ki para başlıbaşına bir özgürlük nedenidir. Öğretim üyeleri konusunda pek bir şey söyleyemem, onlar zaten yaşamları boyunca belli bir sistematiğe bağlı kalan ve bunun dışına çok zor çıkabilen insanlardır, İstanbul'da seçtikleri alanlar da kendi meslekî formasyonlarının dışında değildir. Öyle olmasa bile buldukları konum itibarıyla sonuçta yaptıkları iş ne olursa olsun yaratıcılığa pek açık değildir. Bu nedenle ilgisiz işlerde bile yaranalmaları, sarsılmaları pek düşünülemez. Ama varolma nedenleri belli bir edebiyat türünde bir şeyler yaratmak olan insanların İstanbul'da yokedici bir çelişkiyi yaşamamaları mümkün değil. Bu anlamda, yazar-şair takımının beyin göçü aslında aldatıcı,

kendi alanlarıyla varolamadıkları, ya da çarpıtılmış alanlara kaydıkları bir göç türü. Borsa aldaniyor mu hayır, yönlendiriyor yalnızca. Ve her borsanın arka kapısında bir posa çıkarma birimi olduğunu da unutmayalım.

Ankara kenti bugün Turgut Özal'ın serbest piyasa ekonomisi karşısında, devletçiliği savunanların safında görünüyor. Bu kent bir kere daha taşralı kimliğine geri dönüyor. Bu devletçilikle ya da taşrallıkla uzlaşıp uzlaşmamak ayrı sorun. Ama Ankara'da hâlâ bir borsa yok. Evet, niye yok?

Yapılacak bir inceleme gösterecektir ki, Türkiye edebiyatı tarihinde taşra olgusu ilk kez bizim kuşakla birlikte, 1970'li yılların ikinci yarısında ortaya çıkmıştır. Daha önce tek tük örnekler dışında böyle bir olgu kesinlikle yoktur. Burada 1950'lerden bu yana Türkiye'nin gündeminde bulunan kentleşme olgusu elbette ki söz konusu ve belki de asıl belirleyici olan bu. İstanbul'un gitgide sanayileşen çarpık bir yapısı vardır; oysa Ankara gibi kentler o sanayileşmenin karşısını (en azından insan malzemesi olarak) içlerinde taşıdıklarından bence, daha verimli mekânlardır. İstanbul'a her gün bilmem kaç bin insanın göçü ise başka bir şeydir; varolan yapıyı sorgulamayı gerektirecek zedelenmeyi yapamaz, hele bunu edebiyat düzleminde düşünecek olursak hiç yapamaz, çünkü İstanbul o düzleminde hâlâ Pera'dır.

Bana gelince, Özdemir İnce ile Piknikte bir (ya da on) kadeh votka içmeyi özledim. Doktor Ercan'ın Anıttepe'deki evinde Ah Kavaklar'ı dinlemeyi. Selim'le Büyük Express'de bir bardak bira eşliğinde foça fındık yemeyi... Özledim. Rüyalarımız bile işgalde artık. İstanbulluyu yuppilik, Ankaralıyı hippilik olanağı bekliyor bugün. Bu kentlerde yaşayıp ikisini de seçmeyenler elbette ki hep çoğunlukta olacaklardır, ancak onlar rüya görmeyi bilmeyen kimselerdir.

Ben uçaklardan çok korkarım, trenleri severim ve bu yazıdaki sergüzeştimiz raylar üzerinde olsun istedim. İstanbullular Ankara'ya E-5 üzerinden gelebilirler, bu kendilerinin bileceği bir şey. Hatta paralı yoldan yararlanırsalar iyi ederler, nasılsa masrafları vergiden düşeceklerdir. Ulus'ta işkembe çorbası için Çin Lokantasından masraf fişi bile alırlar, eminim.

Ankara garından İstanbul'a günde beş tren kalkıyor: Mavi Tren iki kez, Anadolu-Boğaziçi iki kez, Fatih Ekspresi bir kez... Karatren yok, diyorlar. Arkadaşlarımı götüren trenin adı tarifelerde geçmiyor.

1- Edebiyat ve Eleştiri Dergisi, Mayıs-Haziran 1993, Sayı:8, sayfa:46-51
2- Bu yazı daktilyo çekilmeden önce Cumhuriyet Yıldız Lokantası'nın yıkıldığını öğrendim

“Zaman” Kavramı Üzerine

Ahmet Say

Zaman kavramını daha iyi bilenler, benim gibi seksenine gelmiş moruklardır. Ama moruktan moruğa fark vardır: Şu dünyaya boş vagon gibi gelip boş vagon gibi gidecek olan bir moruk, geçmişini şöyle bir gözden geçirdiğinde, zamanı nasıl boşa harcadığını bilir mi acaba? İş işten geçmiş olduğu için, bu niteliksiz moruklar, “Bak biz neler de neler yaşadık” rolünü oynar. Oynasınlar bakalım, yeter ki “bilge kişi” numarası yapmasınlar. Çünkü zaman içinde uzun yol almak, yani görece olarak uzun yaşamak, kişiyi bilge yapmaz. Esas olan, insanın doğru yolda yoğun yaşaması, tarihin ileri insanlıktan yana yükselen o koca kültür piramidine bir taş da kendisinin koymuş olmasıdır. Böyle yapmayı da hayatı olurluna bırakan üfürükten adamlar, aslında gerçeği bilir, ama bilmez numarası yapar: Zamanı bir sinema şeridi gibi geriye sarıp yeniden yaşamak olanağı yoktur.

Geçmiş ola moruk kardeşim, geçmiş ola!

Peki, günümüzde gençler ne düşünüyor zaman konusunda? “Zaman” denen boyut, pek umurunda değildir gençlerin. Değerini bilmezler. “Önümde daha çok zaman var!” diye düşünürler. Var tabii, çok zaman var! Bütün sorun, zamanı doğru değerlendirmekte... Delikanlım, akıllı kızım, bir düşün: Binlerce yıllık kültür tarihi piramidini gücün yettiği oranda, kendi çapında, az buçuk yükseltebiliyor musun? Doğrusu, bunun için bireyin iyi niyeti yetmez; bunun için, toplumsal rüzgârların da ileri doğrultuda esmesi gelir. Gençlerimiz, “o taşı alıp piramide eklemesi” için, zamanın uygun koşullarının bulunması gerekir: “Ne bir gün erken ne de bir gün geç!”

İşte bu bilinci gençlere sezdiremezsek ve gençlerimiz bu eylemi süreç içinde temel bir yaşam görevine dönüştüremezse ne işe yarar eğitim? Yurdumuzdaki eklemelenmiş 4+4+4'lü numaralarla nereye gider eğitsel zaman?

Boşa gider.

Konuyu değiştirerek “müzik sanatında zaman boyutu”na geliyorum... Başlayın, bu manevrayı yapmak zorundayım. Çünkü “zaman” kavramı, insanın biraz tanıdığı bir alanda, yakınlık duyduğu bir konuda ele alınmalı düşüncesindeyim.

Devinimin işitilir olmadığı sanat dallarında “zaman”dan söz açmak yanlış geliyor bana. Zaman boyutunu içeren sanat dalı müziktir. Çünkü müziğin gereği olan ses, devinin ürünüdür, devinen bir cisim titreşir ve ses dalgaları oluşturur. Ses dalgaları, sesi ileten ortamlarda değişik hızlarda yol alır. Bunları biliyor olabilirsiniz, ama yine de yazacağım: Sesin havadaki hızı saniyede yaklaşık 340 metredir. Bu hız, deniz suyunda yaklaşık 1500 metreye, çelikte 5000 metreye ulaşır.

Sesin varlığından söz açabilmek için, titreşimle oluşan bu fizik olgusunun iletken bir ortamda bize ulaşması ve beyindeki işitme merkezinde değerlendirilmesi gerekir. Eğer bu üç öğeden biri olmazsa, yani “ses kaynağı, iletken ortam ve kulak/beyin”den biri bulunmuyorsa, “ses”ten söz açılmaz.

Şimdi de müzik sanatındaki “zaman” boyutuna gelelim:

Ritim, müziğin hareketini, dolayısıyla karakterini belirler. Zamanın belli bir süre içinde parçacıklara bölünmesinden kaynaklanan ritmik hareket, bir düzen oluşturacak şekilde birbirini izler. Ritmin doğması için en az iki sesin art arda gelmesi ve o iki sestem birinin vurgulanması gerekir.

“Ritim” kavramını, “tempo” ya da “ölçü” gibi öteki müzik terimleriyle karıştırmamalı. “Tempo”, bir müzik parçasının hız derecesini belirler: Ağır tempo, orta tempo, hızlı tempo gibi.

“Ölçü” terimi ise eserde yer alan birbirine eşit “zaman birimleri”dir. Ölçüler, nota üzerinde “ölçü çizgileri” ile birbirinden ayrılır.

“Zaman” boyutunun müzik sanatında ne gibi “olmazsa olmaz” bir işlev gördüğünü, bu konuda yeterince bilgisi olmayanlara başka nasıl anlatabilirim? Seslendirilen bir müzik eseri, insanoğlula iletişimde belirli bir süreyi, zamanı kapsar. Bildiğiniz gibi, CD’lerde eserlerin, ya da eser içindeki bölümlerin süresi, dakikası ve saniyesiyle belirtiliyor. Ama asıl değerli olan, müziğin sürükleyici tarafıdır. Sevilen bir müzik eserinin süresini kim umursar?

İşte geldik sadede: Bir sanat alanı olarak müzik, “zaman” boyutunu içerdiği halde, eserin süresini umursayan pek çıkmaz. Çünkü asıl önemlisi, “insan” olarak yaratıda zamanı iyi değerlendirmektir.

O Bir Gezgin Bilge

Yaşar Seyman - yasarseyman@gmail.com

Yazarın, önce yazılarıyla buluşmak gizemlidir.

Yazı etkileyici ise yazan akılda kalır, yazanın izleyicisi olur, hatta tutkunu olur. Böylece, yazarın anlattığı dünyalara, yaşamlara yolculuklar başlar.

Timur Özkan’ı önce yazılarıyla tanıdım. Sonra bir söyleşide gezgin kimliği ile buluştum. Çağdaş dünyanın buluşturucusu mail yardımcım oldu, yazışmaya başladık. Bir gün ansızın sendika masamda kitaplarını buldum. Ankara sevdalısı biri olarak önceliği ‘Ankara Çiğdemi’ kitabı aldı ve okumaya başladım:

“Ankara’nın sarıçiğdemi gerçekten başkadır. Karlar eridikten hemen sonra mart ayının ortasında çıkarlar. O çiğdemi kökünden söküp, kökünü soyup yemek çok başkadır. En son 3 sene önce toplayıp yemiştim. Seneye Ankara’nın dağlarında, ovalarında çiğdem toplayıp yemenizi tavsiye ederim, Değerli Ankaralı Hemşerilerim.”

Her insan bir dünya, her gezgin de bence dünyalıdır. Gezgin olmak dünya yurttaşı olmaktır. Bazı gezginler yurtlarını unuturlar. Oysa Timur Özkan’ı bir pergele benzetirsek bir ayağı Ankara’ya sıkı sıkıya bağlı diğer ayağı ise yurdunu ve dünyayı gezmek için adımlar.

Timur Özkan ile ortak yönümüz nereye gidersek gidelim Ankara’ya dönmemizdir. Ancak, o gerçek bir gezgindir. Onun gezgin ruhu, gezmekle yetinmeyip gezginleri de örgütler. Onların yetilerini gün ışığına çıkarır. Fotoğraf sergileri açar. Gezginler hangi kentte ses vermiş kök salmışsa, onlarla buluşur onları yerelden evrensele taşımak ister.

Gezginlik zordur. Özveri ister, sevgi, kendiyi barışıklık ister. Küçük yaşam konforlarını terk etmek gerekebilir. O tüm bu zorlukları aşmıştır. “6 Kitadan” kitabını okurken; “7 Kitadan” kitabı için önsöz istediğinde çok heyecanlandım. Gönümdeki sonbahar hüznü dağıldı. Bu kadar üretken birinin kitabına önsöz yazmak onun kurduğu dünya ile emeksiz buluşmaktı. Oysa yaşamım boyu emeksiz hiçbir dünyayla buluşmadım.

Uzmanlık alanlarına inandığım için onu gezgin ustam seçtim. “Brüj’ü Sevmek” adlı yazımı okuduğum ikinci insan o oldu. Onun önerileri ışığında Brüj şehri duygularımın gölgesinden gün ışığına çıktı.

Ben “ayrıntı uygarlıktır” diyenlerdenim. O da “Hayat ayrıntıda güzeldir.” diyor. Gittiği kentlerden bu doğrultuda kesitler sunuyor. Gerçekten de yaşam ayrıntıda anlam kazanır. Ayrıntı yaşamın güzelliklerini pekiştirir.

Ayrıntıdaki bir küçük eksik, yaşamın, günün, insanın tadını kaçıtır. Yaşamı zorlaştırır.

Yazılarını okurken onun ne denli programlı olduğunu görür insan. Yol haritasını ne kadar bilinçli çizdiğini yakalar. Anlatılan ayrıntıdaki yaşamın güzelliğinin ardına takılır insan. O bir gezgin bilgedir. Neden mi? Gezginlik aslında bir “abdal” halidir. Timur Özkan da güzel ruhu ile bir yolculuktur başlar.

Tanıtımına Viyana yazısından bir bölümü almadan edemedim.

“ASALETİN ADI: VİYANA

“Viyana gibi asil bir kenti gezerken, ön plana müzeler, tiyatro ve opera binaları, konser salonları, sanat galerileri ve tabii saraylar çıkar. Bir zamanların güçlü hanedanı Hapsburg’ların kışlık mekânı olan Hofburg Sarayı’nda şimdi bazı devlet daireleri, Avrupa çapında bir kongre merkezi ile müzeler (Hazine Dairesi) yer alıyor. Kraliyet yazlığı Schönbrunn Sarayı ise daha çok muhteşem mimarisi ve olağanüstü güzel bahçeleri için gezilmektedir.

Gerçek bir doğa ve tarih ülkesi olan Avusturya’nın diğer kentleri de en az Viyana kadar görmeye değer. Kış aylarında Alplerdeki kayak merkezi Tirol bölgesi, yaz aylarında göl şenliklerinin yapıldığı Bregenz, edebiyatseverler için Graz ve Mozart’ın memleketi, festivaller şehri Salzburg...”

“Gezgin’in evi yoktur” deseler de Timur Özkan evi barkı, örgütleri, mekânları, görünen, sevdalı olduğu kenti olan bir gezgin yazardır. Ankara tutkusu öyle inanılmazdır ki, dünyanın neresine giderse gitsin Ankara’ya özlemler döner. Ankara’yı güzel yazan yazarların yazıları aklının bir köşesinde hep saklıdır. Bunlar, gün gelir söyleşisini, gün olur yazısını süsler.

Yazarın, “7 Kitadan” kitabında dünya ve Türkiye yazıları var. Onları okuyunca yerinizde durur musunuz bilemem! Ben şimdiden Türkiye ve dünya şehirlerinden bir seçki yapıp telli turnanın telli defterlerine not aldım.

Bilin ki, yoğun işlerim ve programımın arasında, öncelik verip buralara koşacağım. Yazar ve ben diyoruz ki, gezin, görün, gençleşin. Kitapsız yaşamayın okumak en güzel eyleminiz olsun. Bir kitap okuyunca çoğalıyor, tazeleniyor ve güzelleşiyor insan. Timur Özkan gibi üretken, yurtsever, bir dünyalıyı tanımak zenginliktir.

Bu kalemi sevgiyle selamlıyorum. Aşk ola bu gezgine...

6 Kitadan, Timur Özkan, Alter Yayınları, 2012
7 Kitadan, Timur Özkan, Alter Yayınları, 2013

kitapkafe

tayfa

nın raflarından birinde diğerlerinden farklı bir kitap varmış kitabın 18. sayfasında bir harita

haritada bir gömü

gömüde kadim bir ayna

aynada da biri kalmış

www.tayfa.com.tr f /tayfa.kitapkafe @tayfakitapkafe @info@tayfa.com.tr

selanik cad. 82/32 kızılây - 0312 424 11 99 - ruşen özgür özcan: 0536 423 32 11

“Davulcular Giremez!”

Cem Aksel ile İstanbul'dan Ankara'ya Caz

Söyleşi: Zeynep Ömür Yılmaz

Denize doğru gitmek istiyorum. Kulağımda mp3 çalarımın gelen ritimler beni şarkının içine çekiyor ve denize daha çok yaklaşıyor. Beni deniz kokusuna bu kadar yaklaştıran “Deniz doğru”, “Adalar” ve daha birçok Bülent Ortaçgil şarkısı, Cem Aksel'in mükemmel ritim ve dokunuşlarıyla hayat buluyor, yıllardır. Alçak gönüllü, kendini caz müzikte yetiştirmiş ve ona tutkuyla bağlı bir Ankaralı o.

Ankara'da Sibel Köse, Janush Szprot ve Murat Ulus'la birlikte çalacağı Samm's Bistro'da, konser öncesi bir araya geliyoruz. Mevsimlerden bahar...

“Müzik benim için bir oyun olarak başladı.”

Müziğe olan ilgisi daha çok küçük yaşlarda başlamış. “Ankara'da doğdum. İlkokul öncesinde evimizde müzik dolabı, kırkbeşlik plaklar ve makara bantlar vardı. Müzik benim için onlarla oyun şeklinde başladı aslında...” Henüz caz müzik değilmiş dinledikleri... «Kırkbeşlik plaklardı, yetmişli yılların başındaki müzikler... Dedem sanat müziğini çok severdi. Hatta zaman zaman gazinolara müzik dinlemeye giderdi. En çok da Yaşar Özeli severdi. O zamanki gazinolar gerçekten müzik yapılan yerlerdi. Ben Zeki Müren'e bile gittiğimizi hatırlıyorum.»

“TRT Radyoda Erol Pekcan, Tuna Ötenel ve Selçuk Sun'un programlarını dinleyerek başladı caza ilgilim.”

Caz müzikle ilgilenmeye başlaması ise İstanbul günlerine rastlıyor. “Ben ilkokul son sınıftayken İstanbul'a, Bostancı'ya yerleştik. Ortaokuldayken TRT'nin radyo caz programlarını dinleyerek caza ilgilenmeye başladım. Erol Pekcan ve Tuna Ötenel'in programı vardı. Selçuk Sun'un haftada bir “Caz Sanatı” adında bir programı olurdu. Onları devamlı dinlerdim ve bir de makara banta kaydederdim. Tekrar tekrar dinlerdim. Sevdiğim programları saklar, sevmediklerimi silerdim. Böyle başladı caza olan merakım...”

Baterist mi, Davulcu mu?

Davulla ilgili konuşmaya başlamadan önce, yanlış bir tabir kullanmak istemediğim için ‘davulcu’ demek doğru mudur diye soruyorum. “Baterist’ Fransızca kökenli bir kelime. Ben de ‘davulcu’ diyorum. Sonuçta davul çalıyorum. Hatta bununla ilgili bir anımı anlatayım: Bir gün içkiliyim, eve girmeye çalışıyorum İstanbul'da. Kapıyı açacağım, apartmanın girişinde bir yazı: “Davulcular giremez” diye. Dedim, “Herhalde komşular benimle dalga geçiyor!”. Ancak sabah uyandığimde anladım, ramazan davulcularından bahsettiklerini. Üstüme alınmışım!”

Davuldan önce başka bir enstrümanın ilgisini çekip çekmediğini merak ediyorum. “Aslında en başta davul ilgimi çekiyordu. Caz müziğinin içindeki davul sesleri hoşuma gittiği için caza ilgilenmeye başladım. Ama sonradan caz müzikle ilgilenmek davuldan daha önemli olmaya başladı. Bu konuda eğitimim yok. Bir dönem babam İsviçre'deyken onun yanına gitmişim. Dil kursuna başladım, ardından Swiss Jazz School'a gitmek istiyordum. Ama o bir sene kurstan çok sıkıldım ve Türkiye'ye geri döndüm. Zaten paralı da bir okuldu sonuçta. Vazgeçmemde bu da etken olmuştur.”

Müzik eğitimi almadan, bu kadar iyi bir seviyeye gelebilmesini İstanbul günlerine bağlıyor. “Benim lise dönemlerimde Bostancı çok faal bir yerdin. **Turgayın Tavernası Derya** vardı. Çok iyi müzisyenler çalardı orada.

Çoğu konservatuvarlı birçok müzisyen oraya takılmaya gelirdi. Adı Taverna'ydı ama ilk sette mutlaka caz çalarlardı. Dolayısıyla oradan birçok şey öğrendik, birçok insanla tanışma fırsatımız oldu. Onlarla birlikte provalar yapıp kendimizi geliştirmeye çabaladık. Mesela **Erdem Sökmen** orada çalardı. Türkiye'nin en büyük gitarcılarında biridir. Onunla vakit geçirerek çok şey öğrendik. 1984-85 yıllarımda **Emin Fındıkoğlu** ile çalışma fırsatım oldu. Zaten onunla çalışmak benim için farklı bir boyuta geçmek gibi oldu. Çünkü tam anlamıyla bir usta çırak ilişkisi vardı. Kimi zaman, özellikle de sahnede oldukça sert davranırdı. Ondan çok şey öğrendim bu zaman içinde.”

“Ortaçgil Kalamışlı, biz Bostancı”

Cem Aksel'le, **Bülent Ortaçgil**'den konuşmadan olmaz. Şu anki değişmez ekibin en eski üyesinin Aksel olduğunu biliyorum. Ama nasıl tanıştılar acaba? “Ortaçgil Kalamışlı. Biz de Bostancıydık. **Erkan Oğur** da Kalamışlı ve Ortaçgil'in çocukluk arkadaşı **Tahsin Endersoy**'un bir müstemilati vardı Kuyubaşı'nda. Biz daha önce Bostancı ekibi, **İlkin Deniz** vs. orada prova yapardık. Erkan Ağabey de oraya getirdi. Semtler birbirine karışmaya başlamıştı. Bostancı, Kalamış, Kadıköy... Her yerden insan gelirdi prova yapmaya. Fahir Atakoğlu bile gelirdi. Ortaçgil, ilk zamanlar daha çok tek gitarla, küçük yerlerde çalışıyordu. Zaten Kimya Mühendisi olduğu için o işini de beraberinde yürütüyordu. Kimya Mühendisliğini tamamen bıraktıktan sonra, büyük bir grup kurmak isteyince Erkan Ağabey ön ayak oldu bizim birlikte çalışmaya başlamamıza.”

“Okay Temiz elbette!”

Her müzisyenin beğendiği ya da örnek aldığı duayenleri vardır elbette. Onun için de bu isimlerden biri, ritim ustası Okay Temiz elbette. “Türkiye'de beni **Okay Temiz** çok etkilemiştir. Çünkü benim caza ilgilenmeye başladığım 13-14 yaşlarımda Okay Temiz çok faaldin. Değişik kadrolarla senede 3-4 kere konser verirdi. Ve ben hepsine giderdim. Televizyonda da **Erol Pekcan** ve **Tuna Ötenel** beni çok etkilemiştir. Onlar da her Pazar TRT'de uzun bir program yaparlardı ve orkestra ile canlı çalarlardı.”

“Tuna Ağabeyden çok şey öğrendim.”

Bu isimlerden Tuna Ötenel'le birçok kez çalışma imkanı bulmuş Aksel. “Tuna Ağabey ile tanışmamız, seksenli yılların sonlarında oldu. Sonrasında İstanbul'da Emin Fındıkoğlu ile çalışırken, Tuna Ağabey de gelirdi. Ya da onlar bir yerde çaldıklarında biz onları dinlemeye giderdik. İstanbul'a ne zaman gelse, Tuna Ağabey'le bir şekilde görüşme ya da çalışma fırsatı buluyorduk. Ondan da çok şey öğrendim.”

Ankara'da Sevgi Var!

Birçok müzisyenin tersine, İstanbul'da yetişip, profesyonel olduktan çok sonra, iki yıl önce Ankara'ya yerleşmiş Aksel. Kuşkusuz bu kararda eşi Sevgi Can Yağcı Aksel'in payı büyük. O hayatında olmasaydı böyle bir karar alması çok zor olurdu; şu anki temposuna bakılırsa. Ama Sevgi'yi tanıyınca bu karara hiç şaşırıyor insan. “Ankara'da akrabalarım hep vardı, o yüzden devamlı gelip gidiyordum. Ama iki sene önce evlendim ve eşim Ankaralı. İki senedir ben de Ankara'dayım dolayısıyla. İstanbul'da da evimiz var ama merkez Ankara. Ben severim Ankara'yı. Zaten çocukluğumun

geçtiği semtte oturuyoruz. Her şey tanıdık benim için. Beni şu an zorlayan tek şey sık sık yaptığım yolculuklar. Bazen öyle oluyor ki, bir gün burada, bir gün İstanbul'da, sonraki gün yine burada oluyorum. Tabi ki çok yorucu bir durum benim için...”

“Ankara'da çalmaya çalışıyoruz!”

Eskisine kıyasla son yıllarda Ankara'nın sosyal hayatı için neler düşünüyor merak ediyorum. “Yetmişli yıllarda Ankara'nın sosyal hayatı çok daha renkliydi tabi ki. Ama tabi o zaman genç olduğum için her işi kovalıyordum, her yere gidiyordum. Daha farkındaydım ortamda neler olduğunun. Şu anda çalıştığım yerler dışında çok dışarı çıkmadığım için, o zamanki kadar bilmiyorum doğrusu. Duyduğum bazı yerler var; güzel müzik yapılan. Cermodern, Pasaj, Cafe Bien örneğin. Geçenlerde Cafe Bien'e gidebildim, Hacettepe Caz Bölümü'nden çocuklar çalışıyor ve gayet iyiydiler. Bizse Hayal Kahvesi'nde **Meltem Ege** ile ayda bir çalışıyoruz. Tabi orası gibi mekanlarda caz çalmak zor bir iş. Ama işletmecileri iyi çocuklar ve birlikte kotarmaya çalışıyoruz.”

“Bu şehirde bir müzisyenin yaşaması mümkün değil!”

Gerek İstanbul'da, (bunun bir yansıması olarak) gerek Ankara'da caz müzikte kıpırdanma var gibi. Cem Aksel de kısmen benimle aynı fikirde... “İstanbul'da var tabi ki. Ankara'da, hangi müziği çalarsa çalsın, bir müzisyenin yaşaması mümkün değil. Ama İstanbul'da çok fazla semt, dolayısıyla da çok fazla mekan var. Sadece Beyoğlu'nda 2500'e yakın bar var ve birçoğunda canlı müzik var. Bundan dolayı Ankara'daki birçok müzisyen de yaşamak için İstanbul'a gitmek zorunda kalıyor. Bir tek ben tam tersi bir durumda oldum sanırım.” diyor gülerken. “Ama Ankara'nın dinleyicisi çok iyi. Sadece caz çalınan bir mekan açılabilir. İlle caz kulübü olması şart da değil. Ama iyi müzik çalınan bir yerin yaşayabileceğini düşünüyorum. Çok büyük bir mekana ihtiyaç da yok. Mekan işletmecilerinin bu konuya el atmaları gerektiğini düşünüyorum. Bence çok iyi bir fikir!”

“Ankara'da bir caz kulübü! Neden olmasın?”

İstanbul'daki Nardis Caz Kulübü'ne benzer bir mekan, neden Ankara'da olmasın? Cem Aksel de benimle aynı fikirde. Sadece iyi bir işletmeci olması yeterli. Ankara'da o mekanı doldurabilecek dinleyici kitlesi seneler öncesinin geleneğinden geliyor aslında. Böylece işletmecilere çağrı yapmış olalım, söyleşinin sonunda.

Şimdi izninizle kendimi Cem Aksel'in mükemmel dokunuşları ile birlikte caz müziğinin sularına bırakıyorum. Davulunun sesini, Ankara'da yeni mekanlarda ve daha sık dinlemek dileğiyle...

Dikmen Vadisi - Solfasol Rantsal Dönüşüme Devam

Özge Altınyayla

Ankara'da kentsel dönüşüm adı altında başlatılan rantsal dönüşümler, emektar mekanları ve yeni hedefleri, yeni mağdurları ile yeşili, yaşamı ezip geçmeye devam ediyor. Yeni rant bölgesi, Solfasol Mahallesi.

Mart ayında ise, kentsel dönüşümün simgesi niteliğindeki emektar mekanlardan Dikmen Vadi'sinde yaşanan pompalı çatışma ve bu çatışmada ihaleyi alan şirketin eli pompalı saldırganları yerine tutuklanan vadi sakini, İbrahim Sever...

Dikmen'deki mücadeleyi anlatmakla başlayalım işe. Ve Solfasol Mahallesi'yle noktayı koyalım habere. Ya da virgülü diyeyim en iyisi. Ne de olsa rantsal dönüşümden vazgeçilmediği sürece, mağdurlar da, haberler de bitmeyecek.

Kentsel Dönüşümün Emektar Mekanı: Dikmen Vadisi

Murat Karayalçın'ın Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde başlatılan ve 5 etapta oluşması planlanan "Dikmen Vadisi Kentsel Dönüşüm Projesi" nin ilk etapları Karayalçın döneminde tamamlanır. 2006 yılına gelindiğinde ise, yani Melih Gökçek'in belediye başkanı olduğu dönemde, projenin esasları yeniden belirlenir ve geriye kalan etaplar için çalışmalar başlanır. Fakat son etaba gelindiğinde, yani Yukarı Dikmen Vadisi'ne uygulanacak etaba gelindiğinde proje, bölge halkının direnişiyle tıkanır. İşte kentsel dönüşümün renkleri ardındaki film de burada başlar, çünkü o tarihte belirlenen bu proje, uygulanacağı alandaki halkla temasa geçilmeden, tek taraflı olarak belirlenmiştir.

Projeye ilişkin yaşanan bu tıkanma, haliyle Gökçek tarafını kızdırır. Vadi halkına yönelik baskılar ise, bu tıkanmayla birlikte belediyenin sunduğu sözleşmelerin vadi halkı tarafından 15 gün içerisinde imzalanmasının şart koşulması, aksi takdirde yıkım ekiplerinin polislerle gelip evleri yıkacağı söylemiyle başlar.

Vadi halkının yıllarca sürececek olan mücadelesinin başlangıcını yapan bu tehditler, o dönemde 100 hanenin sözleşmeleri imzalayıp evleri boşaltmasına neden olur. -vadi halkının söylediğine göre o imzalardan bu yana bir çivi çakılmış değil- Ve gidenlerin ardından kalanlar için belediye tarafından yıldırma politikaları; sağlık ocağının kapatılması, şebeke suyu yapıları zam ve ardından gelecek olan telefon, posta, elektrik hizmetlerinin kesintisi gibi şeylerle fiilen başlar.

Ve vadi halkının, meşhur "Allah Melik Gökçek'ten razı olsun. Bizi tanış, kardeş eyledi." cümlesini söyleten dayanışma süreci başlar. Öncelikle her sokak için bir temsilci belirlenir ve bu temsilcilerin katılımı ile bir halk meclisi oluştururlar. Devamında ise, adını belediyenin vadi yakınlarına kurduğu "yıkım bürosu"ndan esinlenerek alan "barınma hakkı bürosu"nun kurulması izler. Fakat vadi halkı tarafından oluşturulan büro da yıldırma politikalarından nasibini alır. Bir kez yıkıma uğrar, bir kez de kundaklanır. Fakat büro da vadi halkı da ayakta durmaya devam eder.

2009 yılının Mayıs ayına gelindiği ise, meclis kararı ile Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından gerçekleştirilmek istenen kentsel dönüşüm projesine iptal kararı çıkar. Fakat bu kararı, 2010 yılında yürürlüğe giren 5998 sayılı "Belediye Kanununda

Değişik Yapılmasına Dair Kanun" değişikliği izler ve belediyelerin, kentsel dönüşüm projeleri ile ilgili yetkileri genişler. Böylece 2009 yılında nefes alan vadi halkı, yeni bir mücadele süreci yaşamaya başlar. Bir yıl daha benzer baskılara maruz kaldıktan sonra, 2011 yılında belediye tarafından, vadi halkı ile görüşme talebi gelir. Görüşme sırasında vadedilen ve gidilip görülen konutlar, belediye ve vadi halkı arasında sürdürülen mücadelenin uzun bir süre daha devam edeceğinin habercisi gibidir. Çünkü bu konutlar, Mamak'ın Kusunlar mevkiinde inşaatı sürmekte olan konutlardır ve her bir konut, 15 yıl olarak belirlenen ödeme planı ile, 75 m² için 100 bin TL civarına denk düşecektir. Haliyle vadi halkı bu üç kağıtlık kokan teklifi kabul etmeyecektir. -İnternet taramasıyla kolaylıkla edineceğiniz bilgiyle, belirtilen mevkiideki daire fiyatları için 100 bin TL'nin ne kadar uçuk bir fiyat olduğunu görmeniz mümkündür. 75 m² = 27.000- 35.000- 50.000 TL-

2012 yılının Ocak ayında ise, vadi halkı ve belediye son kez masa başına oturur ve Melih Gökçek'in ağzından çıkan meşhur "kocalarınız gitsin limon satsın" cümlesiyile, diyalog sürecinin belediye tarafından nereye vadrıldığı gözler önüne serilir. Ve aynı ay içerisinde vadiye 3 kez yıkım saldırısı düzenlenir.

2013 yılına gelindiğinde ise, çeşitli hizmet kesintilerinin yaşanmasının yanında bölgedeki halka yönelik tacizler, 14 Mart Perşembe günü belediyenin yıkım ihalesini verdiği şirket tarafından gönderilen kişilerin pompalı silahla saldırısı sonucu had safhaya ulaşır. Saatler süren çatışma sonucunda pompalılardan çıkan saçmalarla yaralananlar olur. Çatışmanın ardından vadi halkından İbrahim Sever, ruhsatlı silah kullanmaktan gözaltına alınır ve Sincan Cezaevi'nde tutuklu yargılanmasına karar verilir. Bahsedilene göre İbrahim Sever'in balistik raporları temiz çıkmıştır, fakat dosyadaki eksikliklerden ötürü tutukluluğu devam etmektedir. Pompalı saldırganlardan ise teki bile yakalanmamış, yargılanmamıştır.

Tutuklu Sever'in kızı Canan Sever ile görüştüğümüzde, babasının tutuklanmasına sebep olan yaralanma olayının, pompalı saldırganların silahlarından çıkan saçmalar sonucunda gerçekleştiğini ve dosyada bunun belgeleri olmasına karşın, babasının tutuklulukluluğunun devam ettiğini söylüyor ve saldırganların yakalanmamasına ilişkin de ekliyor; "dört buçuk aydır babam içerde ve tek tutuklu babam. Bunlar nasıl insanlardır ki dosyasında kimliği, adresi, her türlü bilgisi varken bulunamıyorlar? Nasıl bir devlet bu?"

İbrahim Sever'in tutukluluk sürecinin devamına ilişkin nasıl bir sürecin işleyeceği belirsiz. Çünkü dosyada eksik olduğu söylenen raporların tamamlanması keyfi bir sürece bırakılmış gibi. Ve Sever ailesi, her ay nöbetçi mahkemeler tarafından verilen tutuksuz yargılanma kararı ile, İbrahim Sever'in çıkması ümidini taşıyor. Bu durumun ise, hem kendileri hem de tutuklu bulunan İbrahim Sever için psikolojik sorunların oluşmasına sebep olduğunu belirtiyor.

Ve biz Canan Sever ile konuşurken yanımızda bulunan vadi sakini 77 yaşındaki Fatma Teyze, kentsel dönüşümün vadideki durumunu özetler biçimde giriyor lafa,

"Tek kişimiz kalsa, yine de uğraşırız, ben dozerin önünde yatmayı göze almışım, öyle bir şey olursa, ben resmen gideceğim ve yatacağım. Zaten ölmüşüm. Kaybedecek neyim var? Eşim

belediyeden emekli ve aldığımız bir bu emekli maaşı var. Alıyor 700, 800 lira. Ben hastayım. O parayı hastalığıma mı vereyim, ameliyata mı vereyim, ayaklarımdan, kalçalarımdan sakatım ona mı vereyim, eşim böbrekten, kalpten rahatsız ona mı vereyim? Yoksa ev kirası mı vereyim? Hangisine vereyim?"

ve Yeni Hedef:Solfasol Mahallesi...

Altındağ Belediyesi'ne bağlı Solfasol Mahallesi, yaklaşık 5000 nüfuslu, Merdivenkaya Ormanı'nın yamacında kalan, genelde kulağa "Hacı Bayram Veli'nin yaşadığı köy" olarak çalınan bir mahalle. Yakın zamanda ise "böyleydi, böyle yaptık" sloganıyla billboardları süsleyecek bir yer olarak çıkacak karşınıza. Çünkü Solfasol Mahallesi daha modern bir yaşam için başlanan, Kuzey Ankara Girişi Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamına giriyor.

Tıpkı Hamamönü'nde, tıpkı Şentepe'de, tıpkı Dikmen'de olduğu gibi, modernliğe(!) kavuşturulmak isteniyor.

Dizinin yapımcısı Altındağ Belediye Başkanı Veysel Tiryaki, yakın zamanda mahalleye yaptığı ziyarette 'modern bir yaşamın kapılarını' açacak olan projesini mahalleliye anlatmış. Fakat mahalleli, bu modernliğin kapısından girip girmeme noktasında tedirgin. Çünkü yapılacak dönüşüm ile tapularına sahip oldukları arazinin %40' unun imara gideceğini biliyor. Ve haliyle soruyor, "60 m² evde 9 nüfusa nasıl bakacağız?" diye. İş bununla da bitmiyor. İmara giden pay çıkarıldıktan sonra 175 m²'yi tamamlayamayan arazi sahipleri için borçlanmalar başlıyor. Mahallenin girişine yapılacak 17 bloktan bir daire alabilmek için elbette. Çünkü mahalleye yeni bir görünüm kazandırmak için yapılması planlanan Ankara Evleri, kesesi bol sakinlere sergilenecek.

Yıllardır dolanan 'yıkılacak' söylentilerinin yoğunlaştığı şu zamanlarda ise mahallelinin bir kısmı kararsız, bir kısmı olumsuz bakıyor projeye.

Kerpiçten, sobalı evlerden kurtulmak istiyorlar elbette. Fakat yağmurdan kaçarken doluya tutulmayı da göze almak istemiyorlar. Hamamönü'nde Dikmen'de olduğu gibi, kendi mağdurlarını yaratan bu 'modernliğe' karşı temkinliler.

Solfasol Mahallesi'nde durum şimdilik böyle. Sürec nasıl ilerleyecek hep birlikte göreceğiz.

